IOAB

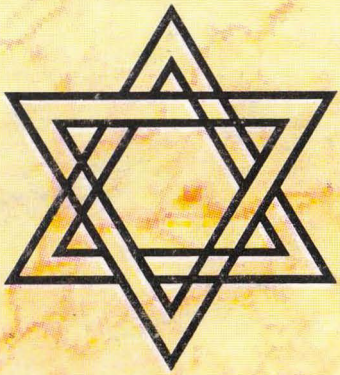

fiul Țeruiei

Fernand Legrand

Fernand Legrand

Ioab, fiul Țeruiei

Editura Agape 1996

Prefața editurii elvețiene

Suntem încîntați să prezentăm creștinilor de limbă franceză o carte care abordează un subiect inedit. Acest studiu este unic în felul lui.

Nu cunoaștem nici o altă lucrare care să fi fost vreodată consacrată lui IOAB, FIUL ȚERUIEI, nici chiar în țările anglo-saxone atît de bogate totuși în literatură biblică.

Prin această lucrare, autorul vrea să ne facă să iubim Vechiul Testament și să ne stimuleze să-l descoperim pentru noi înșine și prin noi înșine.

Mulți, care s-au descurajat în fața unor pagini ale Bibliei care li se păreau plictisitoare, vor descoperi aici comori ascunse și situații străvechi avînd o rezonanță modernă, căci inima omenească, vai, nu s-a schimbat.

Un cititor neavizat ar putea fi șocat de violențele întîlnite în pasajele biblice care stau la baza acestei cărți. Dar în secolul nostru „avansat", cel al douăzecilea, în care se pretinde că omul a devenit major, oare nu vedem violența din vremea lui Noe întinzîndu-și umbra sinistră pe toată planeta?

Invităm deci cititorul să fie conștient, cît timp parcurge această expunere despre lupte cu carnea și sîngele, că aceste texte cîteodată brutale ne spun, după ce-au fost trecute prin decodificatorul Noului Testament, că noi, dimpotrivă, „nu avem de luptat împotriva cărnii

și sîngelui", deoarece Lupta noastră Bună și armele noastre sunt de natură spirituală.

Mult mai mult decît autorului acestei cărți, recunoștința noastră se îndreaptă înspre Acela care, prin Duhul Său Sfînt, a pus în Biserică, Trupul lui Cristos, daruri diferite pentru edificarea tuturor și a fiecăruia.

Editorii

1

Cînd am citit Biblia pentru prima dată, numele lui Ioab mi-a rămas întipărit în minte pentru totdeauna. N-aș putea spune că m-a fascinat, dar el m-a intrigat foarte tare. De atunci, de fiecare dată cînd îl întîlnesc în timpul citirii metodice a Sfintei Scripturi, acest personaj nu încetează să mă uimească. În literatura religioasă, nu pare să-i fi fost vreodată consacrat un studiu. Unii slujitori ai lui Dumnezeu îi ignoră pînă și existența. Într-o tabără de tineret, în timpul unei ore recreative, noi trebuia să ghicim ce personaj biblic își alesese fiecare să fie, punînd fiecare la rîndul lui o întrebare. Cum eu mi-am ales numele de Ioab, adversarul meu de-o clipă nu numai că n-a ghicit, ci a și mărturisit la sfîrșitul jocului că nu știa cine este. Și totuși, acest om trecea drept un bun cunoscător al Cuvîntului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Ioab nu este o figură nesemnificativă din Vechiul Testament. O comparație a cifrelor ne va permite să înțelegem mai bine importanța personajului. Numele lui Samson, cunoscut de toată lumea, nu este citat decît de 35 de ori; cel al lui Ghedeon de 39 de ori, însă cel al lui Ioab aproape de 150 de ori! Adică, aproape de tot atîtea ori ca cel al apostolului Petru! Cel puțin de opt ori s-a spus despre el: „Ioab comanda armata". De optsprezece ori găsim această expresie care ne-a determinat să alegem titlul acestei cărți: „Ioab, fiul Țeruiei".

Cine era deci Țeruia? Ea era una dintre cele două surori ale regelui David. Ea avea trei fii: Ioab, Abișai și Asael. În această privință, David era ca și celebrul Donald rățoiul din desenele animate, el avea trei nepoți neastîmpărați care îi dădeau cîteodată de furcă. Astfel, Ioab era nepotul lui David. Dar, cum David era mezinul familiei, este posibil că nepotul său Ioab să nu fi fost mult mai tînăr ca el.

Cînd David l-a doborît pe uriașul Goliat, Ioab era deja un băiețaș. Este logic să ne gîndim că isprăvile unchiului său i-au impresionat puternic imaginația de copil. Cine n-ar fi visat să devină un general? Ceea ce de fapt a și devenit. Odată cu anii, diferența de vîrstă urma să se șteargă în ce privea înfățișarea, nu însă decalajul vieții spirituale a fiecăruia în parte. Amîndoi își vor trăi viața cu Dumnezeu pe un plan diferit. Mi-au trebuit mulți ani de citire a Bibliei, multă meditare și rugăciune pentru ca, în final, să conturez omul și să înțeleg ceea ce reprezintă el. Căci Ioab este important mai ales prin ceea ce reprezintă. Și ce reprezintă el? El este tipul *creștinului carnal.*

Noul Testament ne învață că există trei categorii de oameni.

- În 1.Corinteni 2:14 găsim omul *sufletesc* sau *natural*, adică omul neconvertit care n-a primit Duhul lui Dumnezeu și care este condus de simțurile, înțelepciunea și rațiunea lui în starea naturală.
- În 1.Corinteni 3:1-3 găsim creștinul *carnal.*
- În 1.Corinteni 2:15 descoperim creștinul *spiritual.*

Credinciosul spiritual este David. Credinciosul carnal este Ioab.

Deși făcînd parte din aceeași familie, din aceeași linie a credinței, și deși amîndoi au făcut aceeași experiență de bază a convertirii, o să-i vedem pe acești doi oameni trăindu-și viața pe un plan diferit. Unul se lasă în general călăuzit de Duhul lui Dumnezeu. Celălalt, deși are Duhul lui Dumnezeu, rămîne dominat de influențele carnale. El a primit cu siguranță Duhul de înfiere, dar nu acesta este elementul dominant al vieții sale.

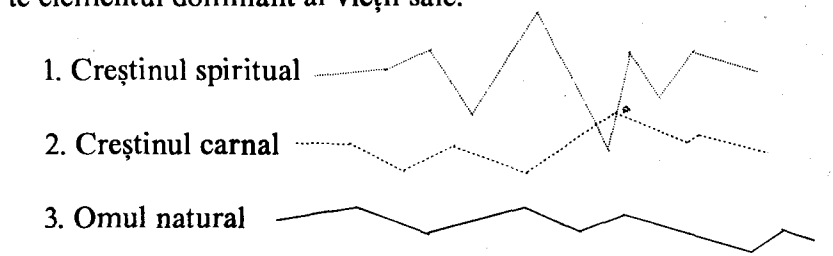

Grafica de la pagina 8 ne va ajuta să sesizăm mai bine nuanța. Linia de jos reprezintă omul natural sau neconvertit. Și el își are luptele lui morale, alternanțele lui de stare bună și rea, dar traseul lui nu se înscrie în planul lui Dumnezeu.

Traseul de sus este cel al creștinului spiritual, iar traseul din mijloc cel al creștinului carnal.

Căderile celui dintîi și culmile celui de-al doilea se intersectează uneori. Aceste „anomalii" ne pot perturba judecata. Explicația nu ne este dată de evenimentul care trece, ci de bilanțul final al celor două vieți. Primul, și numai primul, este omul după inima lui Dumnezeu.

Cît despre celălalt, acțiunile lui strălucite sunt la fel de întîmplătoare ca și căderile în viața lui David.

Ceea ce reprezintă o excepție la David, este căderea.

Ceea ce reprezintă o excepție la Ioab, este spiritualitatea.

Importanța și valoarea personajului ni se arată în 1.Cronici 11: 4,6: „David a mers cu tot Israelul asupra Ierusalimului, adică Iebus... David zisese : Oricine îi va bate cel dintîi pe iebusiți va fi conducător și prinț. Ioab, fiul Țeruiei, s-a suit cel dintîi, și a ajuns conducător".

Cunoașteți acest text? Așadar, de fiecare dată cînd ne vom gîndi la Ierusalim, ne vom gîndi și la Ioab care l-a cucerit cu prețul vieții sale. Poate că acesta este și motivul pentru care nu găsim numele lui Ioab printre eroii lui David. Fiind uns ca Prinț și Conducător, el îi domină pe ceilalți, ceea ce pare potrivit cu acest bărbat care iese din comun.

Asemenea discipolilor care L-au urmat pe Isus, și Ioab „a plătit prețul". El a fost cu David încă de la început. Îl vom găsi totdeauna și peste tot în fruntea tuturor luptelor. Calitățile lui de conducător și prinț fac din el un personaj ieșit din comun, îl fac excepțional chiar și printre cei mai mari eroi.

Ioab, după cum am văzut, a cucerit deci Ierusalimul, și pe parcursul lungii sale vieți va cuceri încă multe alte orașe. Și creștinul

carnal poate să facă fapte măreţe în lucrarea lui Dumnezeu. El poate, ca Ioab, să cucerească fortăreţe şi să „repare restul Ierusalimului" (v.8). El poate, ca şi Petru, să-I spună lui Isus: „Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu", dar, ca şi el, se poate ridica imediat împotriva planurilor lui Dumnezeu şi să zică: „Înapoia Mea, Satan: tu eşti un scandal (o pricină de poticnire) pentru Mine, pentru că gîndurile tale nu sunt gîndurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor". De aceea, rămîne o fortăreaţă pe care Ioab n-a cucerit-o niciodată, nici el, şi nici creştinul carnal, cea descrisă în cartea Proverbelor: „Cine este stăpîn pe sine este mai mare decît cel care cucereşte un oraş". Acesta este bastionul pe care vechea lui natură, vechea lui inimă, vechile lui sentimente nu ajung niciodată să-l stăpînească şi să-l cucerească cu adevărat.

El poate să facă fapte eroice spectaculoase şi să se întoarcă împreună cu discipolii radiind de bucurie pentru că demonii îi sunt supuşi. El poate să aibă toată cunoştinţa, să aibă acces la darurile spirituale, să-şi pună viaţa în pericol sau s-o dea la moarte, dar există o faptă eroică, o ispravă care îi este aproape necunoscută, aceea de a aduce roada Duhului, de a se învinge pe sine, de a renunţa la sine şi de a muri faţă de sine însuşi. Aşadar, acestea sunt cele mai mari, cele mai dificile, cele mai nobile şi singurele victorii adevărate ale vieţii creştine. Şi numai aducînd din belşug această roadă a Duhului este glorificat Tatăl (Io.15:8). „Modul" de a aduce această roadă ne este arătat de Domnul Însuşi: „Cel care rămîne în Mine, şi în care rămîn Eu..." Este ataşamentul de persoana Domnului Isus; nu numai de împărăţia sau de interesele Sale. Ioab era foarte ataşat de regatul lui Israel. El şi-ar fi dat viaţa pentru ţara sa, aşa cum poţi să-ţi dai viaţa pentru religia ta. Poţi şi să doreşti binele bisericii tale, precum şi prosperitatea lucrării lui Dumnezeu în lume. Ioab avea toate aceste calităţi, dar aceste ataşamente, oricît de lăudabile ar fi, nu dau creştinului nici o victorie asupra lui însuşi. Adunarea nu este Viţa; progresele Evangheliei în lume nu sunt Viţa. Generozitatea faţă de lucrarea lui Dumnezeu nu este Viţa. Nici măcar sacrificiul nu

este Vița. Vița, este EL: Isus. Și toate victoriile noastre profunde și durabile nu au decît o cauză: devotamentul nostru față de Persoana Sa.

Iată ce ni se relatează în 1.Samuel 26:1-12:

„Zifiții s-au dus la Saul în Ghibea și au zis: Nu s-a ascuns David pe dealul Hachila, în fața deșertului? Saul s-a sculat și s-a coborît în deșertul Zif, cu trei mii de oameni de elită din Israel, ca să-l caute pe David. A campat pe dealul Hachila, în fața deșertului, lîngă drum. David era în deșert și, înțelegînd că Saul merge în urmărirea lui, a trimis niște spioni, și a aflat cu certitudine că Saul venise. Atunci David s-a sculat și a venit la locul unde campase Saul, și a văzut locul unde era culcat Saul, cu Abner, fiul lui Ner, comandantul armatei lui. Saul era culcat în mijlocul taberei, și poporul era campat în jurul lui. David a luat cuvîntul, și adresîndu-se lui Ahimelec și lui Abișai, fiul Țeruiei, fratele lui Ioab, a zis: Cine vrea să se coboare cu mine în tabără la Saul? Și Abișai, fratele lui Ioab, a răspuns: Eu mă voi coborî cu tine. David și Abișai s-au dus noaptea la popor. Și iată că Saul era culcat și dormea în mijlocul taberei, și sulița lui era înfiptă în pămînt la căpătîi. Abner și poporul erau culcați în jurul lui. Abișai i-a zis lui David: Dumnezeu îl dă astăzi pe dușmanul tău în mîinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulița și să-l pironesc la pămînt dintr-o lovitură, ca să nu fie nevoie să-i mai dau alta. Dar David i-a zis lui Abișai: Nu-l omorî! Căci cine l-ar putea lovi nepedepsit pe unsul Domnului? Și David a zis: Viu este Domnul! Numai Domnul să-l lovească: fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî pe un cîmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească Domnul să-l lovesc pe unsul Domnului! Ia numai sulița care este la căpătîiul lui, cu urciorul cu apă, și să plecăm".

La drept vorbind, aici nu este vorba de Ioab, ci de fratele său Abișai. Totuși, ei sunt însuflețiți de același spirit, astfel încît David, puțin mai departe în povestire, îi va cuprinde în același reproș: „Ce

am eu a face cu voi, fiii Țeruiei?" Cei trei fiii ai Țeruiei erau într-adevăr ca cele trei falange ale unui deget.

Acest episod din viața lui David ne va permite să măsurăm diferența care există între omul după inima lui Dumnezeu și credinciosul care umblă potrivit cărnii.

Regele Saul dorește moartea lui David, văzînd în el un rival pentru tron. El se aruncă în urmărirea lui cu un corp de soldați de elită. David, cu mica sa trupă, nu are altă posibilitate decît să fugă și să se joace de-a v-ați ascunselea cu dușmanul său. La căderea nopții, David, descoperind locul de tabără a lui Saul, va încerca o lovitură de o îndrăzneală incredibilă. El organizează o expediție fulger pe care o vom regăsi în războiul de Șase Zile sau în cel de Yom Kippur: aruncarea unui cap de pod pe malul egiptean al canalului Suez, în timp ce armata dădea încă înapoi în fața tăvălugului puternicei armate a lui Sadat. David face același lucru. Atacat zece contra unul de un batalion extrem de bine instruit (v.2), decide să pătrundă pînă în mijlocul taberei lui Saul. Este o acțiune de o îndrăzneală nebunească. Trebuie să treacă de gărzi, să se furișeze pe acolo unde fiecare om e un dușman, și să meargă pînă la locul cel mai păzit din tabără, acolo unde este regele. Și Abișai, fratele lui Ioab, este cel care îl însoțește pe David. Acești doi bărbați atît de diferiți o să aibă parte de aceleași pericole și o să-și asume aceleași riscuri.

La fel, este adevărat că atît credinciosul spiritual, cît și credinciosul carnal pot fi angajați în aceeași acțiune. Ei șed unul lîngă altul în timpul serviciului religios, au pe buze același Nume binecuvîntat și au pe inimă lucrarea lui Dumnezeu. La Cină fac același gest, frîng aceeași pîine, beau din același pahar și au același adevăr, dar unul deosebește Trupul lui Cristos și celălalt nu. Aceeași situație era și în cazul fecioarelor înțelepte și a celor nechibzuite. Era același loc, aceeași îmbrăcăminte, aceeași așteptare, aceeași atipire, același strigăt care le trezește, aceeași lampă și, cum zicea cineva cu puțin umor, pînă și aceeași feștilă, dar conținutul nu era același. De aceea, cîteodată este foarte dificil să le deosebim, cu atît mai mult cu cît,

în cazul de care ne ocupăm, noaptea îi învăluie, și ne împiedică să-i recunoaștem. Ei fac aceleași gesturi, iau aceleași precauții, aceleași simțuri stau la pîndă și au același dușman. Inima amîndorura bate cu putere și, pentru unul ca și pentru celălalt, Dumnezeu cufundă toată tabăra într-un somn adînc și miraculos. Asemănarea dintre cei doi este maximă. Amîndoi merită titlul de erou.

Ce ne face să-i recunoaștem? Reacția lor interioară e cea care ni-i va dezvălui și ne va permite să vedem că aceeași cauză, aceeași situație poate fi înțeleasă și abordată în două moduri foarte diferite. Abișai vede într-un ansamblu de fapte care se potrivesc și în niște împrejurări favorabile un indiciu pentru o lichidare rapidă și definitivă a problemei respective. Abișai este un expeditiv: „*Domnul* îl dă astăzi pe dușmanul tău în mîinile tale". Și astăzi lipesc oamenii Numele lui Dumnezeu pe multe lucruri. Cîți oameni nu zic: „Domnul mi-a spus", cînd toată lumea știe prea bine că El nu le-a zis absolut nimic! „Domnul" în sus, și „Domnul" în jos! Numele Domnului a devenit ceva banal. Oamenii îl rostesc fără să-și dea seama. Căci asta se și întîmplă, Abișai nu-și dă seama ce face. Iată unde folosește el Numele lui Dumnezeu! Abișai este nerăbdător să termine. Pentru Abișai, Dumnezeu era prilejul de a omorî, dar pentru David un prilej de a arăta îndurare. Asemenea discipolilor care voiau să facă să coboare foc din cer peste samariteni, tot așa Abișai nu știe de ce duh este însuflețit. Unul vrea să taie el însuși cu brațul de carne, celălalt Îi va lăsa lui Dumnezeu grija de a tăia. Fără îndoială că niciodată spiritualul n-a întrecut și dominat carnalul atît de mult ca aici. David, într-o situație absolut identică și care îl privește mai mult decît pe Abișai, va trage concluzii diametral opuse. El ia sulița lui Saul și se slujește de această armă a crimei, de această dovadă a vinovăției nu ca să-l omoare, ci ca să-l facă să reflecteze. În ciuda invidiei bolnăvicioase și criminale pe care i-o poartă Saul, nu se poartă cu el ca un filistean. David vede în Saul omul dus la voia întîmplării care, orice s-ar întîmpla, aparține poporului lui Dumnezeu, și care a primit ungerea divină. David suportă jignirea perso-

nală și demonstrează prin felul cum reacționează că el aparține deja Noului Testament. Nu mai este „dinte pentru dinte", ci este deja „nu blestemați" al noului legământ. Aici, mai mult ca în altă parte, David Îl prefigurează pe Acela care va fi cunoscut sub Numele de „Fiul lui David" și care va fi, într-un mod perfect, Omul după inima lui Dumnezeu.

Este interesant să observăm totodată prudența lui David care se ține la o distanță respectabilă de Saul (v.13). Generozitatea nu înseamnă naivitate. David, credinciosul spiritual, are de asemenea discernământul duhurilor. El știe cu cine are de a face: cu un dușman dominat de un duh rău. Saul a devenit un lunatic. El este ca luna, el are faze; explozii de furie urmate de crize sentimentale și de regrete inutile. David va zice de altfel (1.Sam.27:1): „Voi pieri într-o zi de mîna lui Saul". Nu mai are încredere. Așadar, înainte să se adreseze lui Saul, David se va instala cu prudență pe dealul din față. El rămîne în defensivă, dar Îi lasă lui Dumnezeu grija de a Se ocupa de Saul. Și Dumnezeu o va face. Cu aceeași sabie care trebuia să-l omoare pe David, Saul s-a sinucis.

Toate aceste sentimente de îndurare și de credință în Dumnezeu sunt aproape necunoscute lui Ioab și Abișai. Vom vedea lucrul acesta în episodul următor care ni-l prezintă pe generalul Abner.

Citim fragmente din capitolele 2 și 3 a celei de a doua cărți a lui Samuel:

2.Samuel 2:17-23

„În ziua aceea a fost o luptă foarte aprigă, în care Abner și bărbații lui Israel au fost bătuți de oamenii lui David. Acolo se aflau cei trei fii ai Țeruiei: Ioab, Abișai și Asael. Asael avea picioarele iuți ca o gazelă de cîmp: el l-a urmărit pe Abner, fără să se abată la dreapta sau la stînga. Abner s-a uitat înapoia lui și i-a zis: Tu ești, Asael? Și el a răspuns: Eu sunt. Abner i-a zis: Abate-te la dreapta sau la stînga, pune mîna pe unul din tinerii aceștia, și ia-i armele. Dar Asael n-a vrut să se abată de la el. Abner i-a zis iarăși lui Asael: Abate-te de la mine; de ce să te lovesc

și să te trîntesc la pămînt? Cum îmi voi ridica apoi fața înaintea fratelui tău Ioab? Și Asael n-a vrut să se abată. Atunci Abner l-a lovit în pîntece cu capătul de jos al suliței, și sulița a ieșit pe partea cealaltă. El a căzut și a murit pe loc. Toți cei ce ajungeau în locul unde căzuse Asael mort se opreau".

2.Samuel 3:1,6,17-21,23-27

„Războiul a durat mult timp între casa lui Saul și casa lui David. David era tot mai tare, și casa lui Saul mergea slăbind... În timpul războiului... Abner a ținut cu tărie la casa lui Saul.

Abner a stat de vorbă cu bătrînii lui Israel și le-a zis: Odinioară voi doreați să-l aveți rege pe David; puneți-l acum, căci Domnul a zis despre el: Prin David, slujitorul Meu, Îmi voi izbăvi poporul Meu Israel din mîna filistenilor și din mîna tuturor dușmanilor lui.

Abner a vorbit și lui Beniamin, și s-a dus să raporteze în auzul lui David la Hebron ce hotărîse Israel și întregul trib (seminție) al lui Beniamin. A ajuns la David în Hebron, însoțit de douăzeci de oameni; și David a dat un ospăț în onoarea lui Abner și a celor care erau cu el. Abner a zis lui David: Mă voi scula și voi pleca să strîng tot Israelul la domnul meu regele; ei vor face legămînt cu tine, și tu vei domni în totul după dorința ta. David i-a dat drumul lui Abner, care a plecat în pace...

Cînd a venit Ioab cu trupa lui, i s-a dat lui Ioab acest raport: Abner a venit la rege care i-a dat drumul, și el s-a dus în pace. Ioab s-a dus la rege și i-a zis: Ce-ai făcut? Iată, Abner a venit la tine; de ce i-ai dat drumul și l-ai lăsat să plece? Tu-l cunoști pe Abner! A venit să te înșele, să-ți pîndească pașii și să știe ce faci. Și Ioab, după ce a plecat de la David, a trimit pe urmele lui Abner niște mesageri care l-au adus înapoi de la rezervorul din Sira: David nu știa nimic despre aceasta. Cînd s-a întors Abner la Hebron, Ioab l-a tras deoparte în mijlocul porții, ca pentru a-i vorbi în taină, și l-a lovit acolo în pîntece și l-a omorît, ca să răzbune moartea fratelui său Asael".

Abner este un alt general. David confirmă aceasta în 1.Samuel 26:15: „Cine este ca tine în Israel?" El era comandantul armatei lui Saul și era, din multe puncte de vedere, un om remarcabil. Desigur, el nu era fără defecte. Nu înțelegem de ce Abner, știind din profeție că David urma să devină rege peste tot Israelul, a ținut totuși cu tărie la casa lui Saul și l-a pus pe Iș-Boșet rege după moartea lui Saul. Găsim aici una dintre aceste contradicții inexplicabile ale naturii omenești denaturate prin cădere. Există în sufletul omului decăzut adîncimi tulburi și întunecate. Inima naturală, fie ea cît de dreaptă în aparență, este nesinceră și răutăcioasă mai presus de orice, și cine poate s-o cunoască? Este foarte probabil ca Abner să fi ținut mult la funcția lui de general. Ce nu faci uneori pentru a-ți păstra funcția! Cînd un om își face un loc sub soare (chiar și în lucrarea lui Dumnezeu), se agață de el cu toate forțele și nu-i dă ușor drumul.

Astfel deci, dacă David urma să domnească peste tot Israelul, Abner risca foarte mult să fie dat la o parte, deoarece se împotrivise lui David. De aceea, întronîndu-l pe fiul lui Saul, el își asigura rămînerea în postul de comandant al armatei. De fapt, slujind cu atîta loialitate casa lui Saul, el își slujea mai ales sieși. E atît de adevărat că faptele noastre bune sunt uneori mai tulburi decît păcatele noastre! Ah, Abner, dar ce puțin îl cunoști tu pe David! Căci David se pricepea la oameni și avea o stimă deosebită pentru Abner, mai ales datorită loialității lui. Trebuie să recunoaștem, el avea această calitate fundamentală, era loial. Este suficient să citim ceea ce a spus David despre el în discursul său funebru pentru a-i convinge că era un om mare: „Nu știți că un conducător, că un mare om a căzut astăzi în Israel?" (2.Sam.3:38). Mai trebuie să adăugăm la activul său că, în ciuda moravurilor primitive ale epocii, el nu era un războinic sălbatic și insensibil. Comportarea lui în toiul luptei ne-o dovedește. El va face tot ce poate pentru a-l cruța pe Asael, fratele lui Ioab. Și Abner este un cunoscător al valorilor umane, și îi face silă să doboare pe unul din eroii lui David care, e limpede lucrul acesta, îi

vrea capul, și îl vrea cu orice preț. Pentru Asael, capul lui Abner ar fi fost un trofeu de mare preț. Și dacă Abner a sfîrșit, în luptă dreaptă, prin a-l omorî pe urmăritorul său nemilos, la urma urmei el era în legitimă apărare. Dacă deci Asael a murit, este pentru că a căutat moartea. Dar Abișai și Ioab nu pot să suporte această înfrîngere a fratelui lor; mai ales Ioab: îi stă în gît. Credinciosul carnal are această particularitate, este mai atașat de adepții lui, de familia lui, de susceptibilitatea lui decît de adevăr. Justețea unei cauze îl interesează prea puțin. El crede că a suferit un prejudiciu: prestigiul familiei sale primise o lovitură, și este destul pentru ca o dorință violentă de răzbunare să-i copleșească voința și să-i otrăvească sentimentele. Nu, celui carnal nu-i place „să-și piardă viața", deoarece nu vede nimic de cîștigat în asta. Lui Ioab nu-i place să-și piardă prestigiul tolerînd o atingere a onoarei, demnității, reputației lui. Ca om de acțiune cum e, va face față de Abner ceea ce fratele său Abișai avea intenția să facă față de Saul. Dar aici, nu va exista un David ca să se interpună și să-l împiedice să comită o crimă. Neavînd contragreutate pentru amorul său propriu rănit, îl va minți mai întîi pe David: „Abner a venit ca să te înșele, ca să-ți pîndească pașii și să știe tot ce faci". Ce înflăcărare! am zice noi. Ce patriotism! Ce discernămînt al spiritelor! Duhul Sfînt ne spune pur și simplu: Ce mincinos! Cel ce cercetează inimile și rinichii, care dă totul pe față și înaintea Căruia nu este nimic ascuns, ne spune: „L-a omorît *ca să răzbune* moartea lui Asael!" Ioab nu poate spune ca David în Psalmul 17:3: „Gîndul meu nu este altul decît ceea ce-mi iese din gură". Mai mult, modul în care procedează este nedemn de un soldat. Stratul său subțire de spiritualitate devine încă mai subțire și, în fi- ligran, vedem apărînd aici capul balaurului celui vechi care este în același timp Mincinos și Ucigaș de la început. Atîta timp cît ținta urii lui nu va fi atinsă, Ioab nu va avea liniște. Acesta este prețul păcii lui. Suntem uimiți cîteodată să aflăm ceea ce-l calmează pe un om și să știm pe cine învinuiește unul care gîndește potrivit cărnii. David e cel care ne va spune lucrul acesta:

„Pe unul mai drept decît el". Dar uimirea noastră crește și mai mult, căci la întrebarea: „Pe cine învinovățește?" trebuie să mai adăugăm una: „Cînd?" Tot David ne va spune: „El a pus *pe timp de pace* sîngele războiului pe centura și pe încălțămintea sa". Tocmai cînd se face pace între David și Abner, el pornește pe calea războiului. Pacea nu place cărnii; ea nu visează decît răni și cucuie. Oare nu despre aceasta ne vorbește Duhul Sfînt în Noul Testament? „Faptele cărnii sunt... invidie, dușmănie, certuri, gelozii, resentimente..." (Gal.5:19,20).

Dar, mai ales, să nu-l condamnăm prea mult pe Ioab căci, să nu uităm niciodată, există un Ioab care dormitează în fiecare copil al lui Dumnezeu. Cît timp doarme, totul merge bine, dar cînd se trezește și cînd divinul David nu este chemat să-i neutralizeze elanurile carnale, el poate să facă stricăciuni. Numai să ne întreacă altcineva, și anume în exercitarea unei slujbe spirituale; numai să fie ori să se creadă umilit orgoliul nostru, numai să fim jigniți în lucruri care ne afectează - așa cum înfrîngerea lui Asael l-a afectat pe Ioab -: și imediat își ridică capul sîsîind șarpele geloziei, al invidiei, *al resentimentului, al certei, al protestelor de nemulțumire.* Fără prezența și ajutorul divinului David pe care Îl avem în noi prin Duhul Sfînt, acești monștri care scheaună și urlă în menajeria rușinoasă a viciilor noastre vor fi făcut curînd din noi niște frați gemeni cu Ioab.

În încheiere, vom citi versetul 39 din capitolul 3: „David a zis: Eu sunt încă slab, deși am primit ungerea regală; și oamenii aceștia, fiii Țeruiei, sunt prea puternici pentru mine".

Într-o oarecare măsură, David se temea de Ioab. Încă nu ținea bine în mînă frînele regatului său, și se simțea slab, trebuia să țină cont de prezența lui și de extraordinara lui personalitate. Tot așa, în noi există două naturi, cea a lui Ioab și cea a lui David. La convertire am primit o ungere regală, darul Duhului Sfînt. Dacă totul este în ordine în ce privește salvarea noastră eternă prin marele sacrificiu de la Cruce, multe lucruri rămîn nesigure în ce privește victori-

ile noastre spirituale. Există şi situaţii care ne domină atunci cînd ar trebui ele să fie dominate. Este adevărat că dacă divinul David care este în noi e încă slab, ei, fiii Ţeruiei, pe care de asemenea îi purtăm în noi, sunt totdeauna puternici.

Pentru ca cel slab să devină puternic, să crească şi să se dezvolte, trebuie să avem grijă de el şi să-l hrănim bine. Intimitatea cu Isus Cristos, viaţa de credinţă, rugăciunea perseverentă, studiul Cuvîntului lui Dumnezeu, prezenţa la adunările bisericii şi slujba pentru Domnul vor fi mijloacele de întărire ale omului nostru interior.

Pentru ca cel puternic să slăbească, trebuie să-l punem la regim şi, mai ales, să nu-l îmbiem cu ceea ce îi place. Alimentaţi senzualitatea omului celui vechi cu pornografie, şi el va face un atac de apoplexie. Rezultatul este garantat. Dacă facem mult caz de Ioab, el ne va cauza probleme toată viaţa, şi viaţa noastră interioară va fi totdeauna într-o situaţie dificilă. Biblia ne spune: „Nu purtaţi grijă de carne pentru ca să-i satisfaceţi poftele" (Rom.13:14).

Se povesteşte că un om cîştiga pariuri pe doi cîini pe care îi făcea să se bată între ei. Într-o zi, el a dezvăluit faptul că-l înfometa pe unul din cei doi cîini şi că paria pe celălalt. Cu siguranţă, avantajul era de partea celui care fusese hrănit bine.

Totul se rezumă la o chestiune de regim. Dacă lucrul acesta este adevărat pentru viaţa corpului, cu atît mai mult este adevărat pentru viaţa sufletului.

2

„După aceea, regele fiilor lui Amon a murit, și în locul lui a domnit fiul său Hanun. David a zis: Voi arăta bunăvoință lui Hanun, fiul lui Nahaș, cum a arătat și tatăl lui față de mine. Și David și-a trimis slujitorii ca să-l mîngîie pentru moartea tatălui său. Cînd au ajuns slujitorii lui David în țara fiilor lui Amon, conducătorii fiilor lui Amon au zis stăpînului lor Hanun: Crezi că pentru a-l onora pe tatăl tău îți trimite David mîngîietori? Ooare nu ca să cunoască și să cerceteze orașul, pentru ca să-l distrugă își trimite el slujitorii la tine? Atunci Hanun i-a luat pe slujitorii lui David, a pus să li se radă barba pe jumătate și să li se taie hainele pe mijloc pînă la înălțimea coapselor. Apoi le-a dat drumul. David, informat de lucrul acesta, a trimis niște oameni înaintea lor, căci acești bărbați erau într-o mare încurcătură; și regele a zis să le spună: Rămîneți la Ierihon pînă vă va crește barba, și pe urmă să vă întoarceți.

Fiii lui Amon, văzînd că se făcuseră urîți lui David, au tocmit douăzeci de mii de pedeștri de la sirienii din Bet-Rehob și de la sirienii din Țoba, o mie de bărbați de la regele din Maaca, și douăsprezece mii de bărbați de la oamenii din Tob. La auzul acestei vești, David a trimis împotriva lor pe Ioab și toată armata de bărbați viteji. Fiii lui Amon au ieșit, și s-au așezat în șiruri de bătaie la intrarea porții; sirienii din Țoba și din Rehob, și bărbații din Tob și din Maaca erau separat pe cîmpie.

Ioab a văzut că avea de luptat și înainte și înapoi. A ales atunci din toată elita lui Israel o ceată, pe care a așezat-o împotriva sirienilor; și a pus sub comanda fratelui său Abișai restul poporului ca să facă față fiilor lui Amon. El a zis: Dacă sirienii sunt mai tari decît mine, să vii în ajutorul meu; și dacă fiii lui Amon sunt

mai tari decît tine, o să vin eu să te ajut. Fii tare, şi să arătăm curaj pentru poporul nostru şi pentru oraşele Dumnezeului nostru, şi Domnul să facă ce va crede de bine! Ioab, cu poporul lui, a înaintat ca să-i atace pe sirieni, şi ei au luat-o la fugă dinaintea lui. Şi cînd fiii lui Amon au văzut că sirienii o luaseră la fugă, au fugit şi ei dinaintea lui Abişai şi au intrat în oraş. Ioab a plecat de la fiii lui Amon şi s-a întors la Ierusalim" (2.Sam.1-14).

Istoria pe care tocmai am citit-o este relatată a doua oară aproape cuvînt cu cuvînt în capitolul 19 din prima carte a Cronicilor.

Dacă Duhului Sfînt I-a plăcut să ne-o spună din nou în întregime, înseamnă că-i dă o mare importanţă. Nu există o dublă întrebuinţare, ci o insistenţă din partea lui Dumnezeu pentru învăţătura noastră. Din acest capitol se desprind cinci lecţii pentru noi.

Prima este o lecţie a bunei vecinătăţi. v.1 şi 2

Această istorie ne arată care trebuie să fie relaţiile noastre cu lumea care ne înconjoară. Şi, prin lume, trebuie să înţelegem oamenii care au acest fel de a fi şi acest mod de a gîndi şi de a trăi, care sunt şi care vor rămîne, pentru totdeauna şi irevocabil, opuşi Bisericii lui Isus Cristos.

Isus, în rugăciunea Lui de Mare Preot din Ioan 17, a spus că noi nu eram din lume, după cum nici El nu era din lume. Şi totuşi, El a adăugat: Tată, nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i fereşti de cel Rău. Apostolul Pavel ne dă precizări în 1.Corinteni 5:9-10: „V-am scris să nu aveţi legătură cu desfrînaţii - nu într-un mod absolut cu cei desfrînaţi, cu cei lacomi, sau cu hoţii, sau cu idolatrii din această lume; altfel ar trebui să ieşiţi din lume..." Singura relaţie care nu ni se permite s-o avem cu cineva ne este precizată în versetul următor: „Ce vreau să zic este să nu aveţi legături cu cineva care, numindu-se frate, este desfrînat, sau lacom, sau idolatru, sau batjocoritor, sau beţiv sau hoţ, nici măcar să nu mîncaţi împreună cu un aseme-

nea om". Dar în ce-i privește pe oamenii din lume, Pavel va spune: „Cît depinde de voi, să fiți în pace *cu toți oamenii*". Așa făcea David cu Nahaș. Israel era înconjurat de dușmani, dar nu toți erau dușmanii Israelului. Mai tîrziu, Solomon și Hiram, regele Tirului, vor întreține relații excelente. Autoritățile țării noastre nu sunt creștine, nici pomeneală, dar ele sunt binevoitoare, și nu putem mulțumi Domnului înde-ajuns pentru protecția lor. Ne sunt date legi avantajoase și scutiri de anumite impozite, ca și autorizații de construcție și de predicare a Evangheliei. De altfel, Biblia ne îndeamnă să ne rugăm pentru autoritățile care ne guvernează.

Dar nu trebuie totuși să depășim limitele fixate de Cuvîntul lui Dumnezeu și să tragem concluzia, fără a ține seama de textele sacre, că dacă cineva este binevoitor, e și creștin. Bunăvoința, amabilitatea și curtoazia sunt fără îndoială lucruri bune, și dacă noi le vedem la unii neconvertiți, n-ar trebui niciodată să fim mai prejos ca ei în această privință. Guvernatorul Virginiei stătea de vorbă pe stradă cu un comerciant, cînd a trecut un negru care l-a salutat pe guvernator, și acesta a răspuns la salut.

- Cum, salutați un negru? a zis comerciantul.

- Aș fi foarte supărat dacă un negru s-ar arăta mai politicos decît mine, a răspuns guvernatorul.

A fi grosolan, bădăran, ursuz, bombănitor, morocănos și neîndurător ca o poartă de închisoare, în timp ce te afișezi drept un creștin născut din nou, este același lucru cu a servi o mîncare regească în farfurii ciobite.

Trebuie totuși să adăugăm că dacă autoritățile sunt în general favorabile la noi, ele nu sunt peste tot așa. Biserica Tăcerii din țările cu regim totalitar știu cîte ceva despre aceasta. Și dacă la noi ele mai sunt și astăzi favorabile, mîine s-ar putea să nu mai fie. Acest lucru ne este arătat aici. De pe o zi pe alta, situația s-a răsturnat complet. Ce bine e să știm că nu există decît UNUL SINGUR a cărui bunătate față de noi nu se schimbă! Este Cel care rămîne același ieri, azi și în veci. Trebuie să adăugăm că motivele bunăvoinței oamenilor

sunt cîteodată nelămurite, amestecate. În 2.Samuel 8:9-10 găsim că un oarecare Toi, regele unei țări vecine, îl copleșește pe David cu daruri, și vrea să și-l facă prieten cu orice preț, aflînd că-l învinsese pe un alt rege cu numele de Hadadezer. Dar de ce se arăta acest Toi dintr-odată așa de drăguț cu David? Biblia ne spune: *pentru că era în război cu Hadadezer!*

La fel, unele grupări politice sunt de o bunăvoință extremă cu minoritățile noastre evanghelice, dar să nu ne lăsăm înșelați, pentru că adesea bunăvoința nu este decît un zîmbet electoral, ele dorind să ne cîștige voturile la alegeri.

Amabilitatea sinceră a unui vecin sau buna dispoziție a unui prieten să nu ne facă niciodată să uităm că și unul și altul au nevoie să audă Vestea Bună și să fie mîntuiți. Căci, ceea ce mîntuiește un om nu sunt legăturile lui pămîntești, chiar cele mai bune din lume, ci legătura lui personală cu Mîntuitorul și Domnul Isus Cristos.

Căpitanul corăbiei Castor și Pollux care îl ducea pe Pavel la Roma era de o bunăvoință fără margini față de el, dar nu-i lua în seamă cuvîntul de apostol. El a preferat părerea proprietarului corăbiei și a meteorologului decît părerea profetică a prințului apostolilor. Și aceasta a însemnat naufragiul. Din acest text reiese însă cît de important este o bună înțelegere cu cei din jurul nostru.

A doua lecție se referă la pericolul interpretării sau mai degrabă la

Răstălmăcirea sentimentelor altora

„Conducătorii amoniților au zis lui Hanun, regele lor: Crezi că pentru a-l onora pe tatăl tău îți trimite David mîngîietori? Oare nu ca să cunoască și să cerceteze orașul, și pentru ca să-l distrugă își trimite el slujitorii la tine?" (v.3)

Este ceva obișnuit să ne proiectăm sentimentele asupra altora și să le atribuim motive care în realitate sunt ale noastre. Totdeauna ne expunem unui mare pericol atunci cînd vrem să explicăm o situație

„în sufletul și în conștiința noastră" potrivit cu ceea ce simțim sau înțelegem *noi*.

Atribuind lui David niște sentimente care erau ale lor, ei au interpretat totul de-a-ndoaselea, astfel încît au interpretat greșit onorurile pe care voia David să li le dea.

O scrisoare inofensivă citită cu idei preconcepute poate să devină o sursă de conflict. La fel, poți să asculți o predică și să găsești în ea intenții care nu există. Căci, dacă este adevărat că poți vorbi și predica într-un mod carnal, poți la fel de bine să asculți și să interpretezi ceea ce s-a spus într-un mod la fel de carnal. Potrivit cu starea sufletească a cuiva, aceleași lucruri pe cale le apără astăzi pot să-i devină insuportabile în luna următoare. Totul este bine cînd Duhul Sfînt e Cel care ne are în vedere și ne face conștiința să se simtă prost, dar cînd noi înșine ne simțim vizați pe nedrept, deciziile pe care le luăm sunt dinainte greșite. Chiar lucrul acesta se petrece în acest punct al studiului nostru; cele mai bune intenții ale unui rege ca David sunt greșit interpretate. Totuși, demersul lui David era sincer, dar gîndurile lui Hanun erau tulburi și amestecate. Ceva nu mergea cum trebuie în inima lui. Ori, din inimă ies gîndurile rele, invidia, mînia, impuritatea, uciderile, etc... Dragostea care era în tată nu mai era în fiu, căci dragostea nu se gîndește la rău. De fapt, Hanun a păcătuit împotriva dragostei. Acesta este un păcat a cărui gravitate se măsoară prin rezultate. El se face detestat, acționează cu cinism și își duce întreg poporul la ruină și distrugere.

A treia lecție se citește în Noul Testament

Matei 22,1-7:

„Isus, luînd cuvîntul, le-a vorbit din nou în parabole, și a zis: Împărăția cerurilor este asemenea cu un rege care a făcut nuntă fiului său. El a trimis pe slujitorii lui să-i cheme pe cei invitați la nuntă, dar ei nu voiau să vină. El a trimis iarăși alți slujitori, zicînd: Spuneți celor invitați: Iată, mi-am pregătit ospățul; boii

și vitele mele îngrășate au fost tăiate, totul este gata, veniți la nuntă. Dar ei, fără să le pese de invitație, au plecat: unul la ogorul lui, altul la negustoria lui; și ceilalți i-au prins pe slujitori, și-au bătut joc de ei și i-au omorît. Dar regele s-a mîniat; el și-a trimis trupele, i-a făcut să piară pe ucigașii aceia, și le-a ars orașul".

Găsim aici povestirea bunelor intenții ale lui Dumnezeu față de oameni. Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului. El nu-i dorește decît binele și mîntuirea, și El spune lucrul acesta în așa fel, încît nu poate scăpa auzului. Dar oamenii nu-L ascultă. Pentru ei, Dumnezeu este o persoană supărătoare care vrea să intre cu forța în viața lor, să-i priveze de plăcerile lor, să se amestece în treburile lor și să pună stăpînire pe libertatea lor. Mulți oameni simt dragostea lui Dumnezeu ca o agresiune. Dar ceea ce-i face să vadă lucrurile din această perspectivă este dragostea pentru păcat pe care o poartă în ei. Căci, dacă intențiile lui David erau pașnice, cu cît mai mult sunt intențiile Celui care este mai mare ca David! Observați că acești oameni din parabolă care sunt batjocoriți nu sunt colectori de impozite, mai mult, ei nu vin la terminarea recoltei să caute dreptul stăpînului lor. Nu, ei vin cu o invitație la un ospăț! Tocmai din cauza dragostei suferă ei aceste batjocuri.

Aceasta ne arată în ce măsură este stricată natura umană decăzută. Ea are un văl pe ochi, o șapă de beton pe inimă care o face incapabilă să înțeleagă cel mai sublim dintre limbaje, cel al dragostei. Acolo, pe Crucea de pe Calvar, era expus tot infinitul dragostei lui Dumnezeu, dar oamenii au găsit destulă orbire și ură în inima lor pentru a lua în derîdere pe Fiul lui Dumnezeu și a-și bate joc de El. De aceea, dacă trebuie să-L binecuvîntăm pe Dumnezeu pentru că Și-a trimis Fiul, trebuie să-L binecuvîntăm și pentru că ne-a trimis Duhul Sfînt căci, trebuie s-o mărturisim, fără lucrarea Sa profundă în inimile noastre ca să ne aducă la zdrobire și la pocăință, i-am insulta și jigni, la fel ca amoniții, pe trimișii lui Dumnezeu și am găsi plăcere în lucruri rușinoase.

Lecția a patra ne-o va da Ioab. Noi o vom extrage din

Bătălia însăși.

Ioab se arată în ea a fi un mare tactician. Nu lasă nimic la întîmplare. Se slujește de inteligența pe care i-a dat-o Dumnezeu. Nu le-a reproșat Domnul alor Săi că au adesea mai puțină inteligență decît copiii acestui secol?

Ioab analizează obiectiv situația. El se vede prins ca într-o menghină și are de luptat înainte și înapoi. Amintiți-vă că, la trecerea mării Roșii, egiptenii veneau după Israel dinapoi și că, mai tîrziu, eforturile amaleciților se îndreptau tot asupra spatelui lui Israel. Dușmanul nostru ne atacă din toate părțile. Una din cîntările noastre exprimă bine lucrul acesta: „Lupte dinafară, temeri dinăuntru". El este în interior, el este în exterior, el este peste tot.

Ioab își alege și-și dispune trupele sale ca un mare strateg. Sirienilor le opune un corp de elită și nu lasă altcuiva misiunea periculoasă de a-i înfrunta. În acest episod, Ioab este ca Pavel, el nu face caz de viața lui ca și cum i-ar fi scumpă (Fap.20:24). Din toate timpurile, sirienii au fost adversari neînduplecați pentru Israel. Lucrul acesta este adevărat pînă în zilele noastre. Dintre toate armatele care îl înfruntă pe Israel în Orientul Mijlociu, sirienii sunt cei mai înverșunați în luptă. Marile nenorociri ale lui Israel au venit de la Siria. Oare nu generalul sirian Hazael l-a făcut să plîngă pe marele profet Elisei?

Atunci, ca și astăzi, armatele Israelului au fost mai mici ca număr, și soarta bătăliei părea nesigură.

Atunci Ioab va spune trei lucruri remarcabile:

a) *Fii tare,*

b) să arătăm curaj pentru poporul nostru și pentru orașele Dumnezeului nostru,

c) Domnul să facă ce I se va părea de bine.

a) „Fii tare", este limbajul lui Pavel către efeseni: „Ca să stați tari, după ce veți fi învins totul". Este ceea ce îi va spune lui Timotei: „Rămîi în lucrurile pe care le-ai învățat și pe care le-ai recunoscut ca sigure, știind de la cine le-ai învățat" (2.Tim.3:14).

Nouă, care am ajuns timpuri grele în care învățătura sănătoasă nu mai este suportată, și în care tot mai mulți oamenii se iau după basme și învățături ale demonilor (2.Tim.4:3), ne este adresat acest îndemn. Mai mult ca niciodată suntem chemați să ne luptăm pentru credință, adică ansamblul adevărurilor fundamentale care au fost date sfinților odată pentru totdeauna (Iu.3).

b) „Îndrăzniți", este cuvîntul Domnului către ai Săi. Aici nu este vorba de o încurajare zadarnică, irealizabilă, căci El a adăugat imediat: Eu am învins lumea. Adică, El a învins pentru noi pentru ca, revendicînd victoria Sa prin credință, noi să putem învinge la rîndul nostru. Cu un asemenea Căpitan, totdeauna viu ca să mijlocească pentru noi, salvarea finală și victorioasă este sigură.

c) „Domnul să facă ce I se pare bine" înseamnă „facă-se voia Ta" dintr-o inimă care nu dictează ordine lui Dumnezeu, ci care se supune dinainte Suveranității Sale.

Lupta propriu-zisă și fuga sirienilor este „împotriviți-vă diavolului, și el va fugi departe de voi" din epistola lui Iacov.

A cincia și ultima lecție este profetică:

Am observat oare că victoria lui Ioab, oricît de valabilă ar fi, nu este decît parțială? Sirienii nu sunt bătuți complet. Pentru a vedea victoria totală, trebuie să mergem dincolo de Ioab; trebuie să mergem pînă la David.

„Sirienii, văzînd că fuseseră bătuți de Israel, și-au strîns puterile. Hadarezer a trimis să fie căutați sirienii care erau de cealaltă

parte a rîului; şi ei au ajuns la Helam, avîndu-l în frunte pe Şobac, conducătorul armatei lui Hadarezer. Au dat de veste lui David, care a adunat tot Israelul, a trecut Iordanul şi a venit la Helam. Sirienii s-au pregătit pentru întîlnirea cu David, şi au început lupta cu el. Dar sirienii au fugit dinaintea lui Israel. Şi David a omorît oamenii din şapte sute de care de luptă şi patruzeci de mii de călăreţi; l-a lovit şi pe conducătorul armatei lor Şobac, care a murit pe loc. Toţi regii supuşi lui Hadarezer, văzîndu-se bătuţi de Israel, au făcut pace cu Israel, şi i s-au supus. Şi sirienii n-au îndrăznit să-i mai ajute pe fiii lui Amon" (2.Sam.10:15-19).

Victoria lui Ioab simbolizează aici scurtele noastre victorii carnale sau semi-carnale. Ele nu sunt niciodată complete şi nu au nimic definitiv.

Este ceea ce se întîmplă astăzi în Israel. Potrivit textului din Ezechiel 37, Israel este un popor pe care Dumnezeu îl învie, dar el este un popor carnal în care Duhul Sfînt n-a venit încă să locuiască. De aceea victoriile lui Israel, care arată deja împlinirea profeţiilor, n-au un caracter definitiv, pentru că ele încă nu sunt spirituale. Totul trebuie mereu şi mereu refăcut. Ele nu sunt decît victoriile oaselor, cărnii, nervilor şi pielii. Totul poate fi readus pe tapet din clipă în clipă. Şi lucrul acesta va continua, căci spiritul lui Ioab se află în fruntea destinelor lui Israel. Nu va exista victorie sigură şi durabilă pentru Israel decît atunci cînd Regele regilor, Fiul divin al lui David va reveni în Persoană şi va lua în mînă destinele lui Israel şi ale lumii.

În acea zi, nesigurele încetări ale focului se vor transforma într-o pace stabilă şi permanentă. Pacea nu va fi numai pe hîrtie, ci şi în inimi. Iată cum se vor petrece lucrurile:

„*Domnul îi va lovi pe egipteni, dar îi va vindeca; ei se vor converti la Domnul, care îi va asculta şi-i va vindeca. În acelaşi timp, va fi un drum din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt... În acelaşi timp, Israel va fi, al treilea, unit cu Egiptul şi cu Asiria, şi aceste ţări vor fi obiectul unei binecuvîntări. Dom-*

nul armatelor îi va binecuvînta, zicînd: Binecuvîntat să fie Egiptul, poporul Meu, şi Asiria, lucrarea mîinilor Mele, şi Israel, moştenirea Mea!" (Is.19:22-25)

Pentru a termina acest capitol, ceea ce tocmai s-a zis despre Israel este la fel de adevărat pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Atîta timp cît suntem în trupurile noastre de carne, cele mai frumoase victorii ale noastre vor avea un caracter nesigur şi provizoriu.

Duşmanul îşi va regrupa totdeauna forţele. Victoriile noastre de ieri nu vor fi niciodată o garanţie pentru mîine. Dacă anumite victorii sunt cîştigate astăzi cu uşurinţă, ştim din păcate că aceleaşi lupte pot fi la fel de grele cîteva luni mai tîrziu. Ştim de asemenea că toate duminicile noastre nu seamănă una cu alta, pentru că victoriile noastre nu sunt decît parţiale. Necunoscînd decît în parte, cum să învingem pe deplin? Dar cînd va reveni El, îi va pune pe toţi duşmanii Săi sub picioarele Sale. Victoria Sa va fi totală. Ultimul duşman, moartea, îşi va da sufletul înaintea Lui. Iar noi, noi vom fi transmutaţi, schimbaţi într-o clipă, într-un trup conform gloriei Sale (Fil.3:21).

Cînd Se va întoarce Isus, nu va trebui să pornească a doua oară la atac. Îl va lega pe Satan în lanţuri, Îşi va întemeia Împărăţia şi va şterge orice lacrimă din ochii noştri. Ioab şi ceea ce reprezintă el va fi uitat, pentru că David al nostru va fi acolo. Şi, cu El, victoria va fi totală.

3

„În anul următor, pe vremea cînd porneau regii la război, David l-a trimis pe Ioab, cu slujitorii lui şi cu tot Israelul ca să-i nimicească pe copiii lui Amon şi să asedieze Raba. Dar David a rămas în Ierusalim.

Într-o seară, David s-a sculat din pat; şi, cum se plimba pe acoperişul casei regale, a zărit de acolo o femeie care se scălda şi

care era foarte frumoasă la chip. David a întrebat cine este femeia aceasta, și i s-a zis: Nu este Bat-Șeba, fiica lui Eliam, soția lui Urie hetitul? Și David a trimis niște oameni ca s-o caute. Ea a venit la el, și el s-a culcat cu ea. După ce s-a purificat de întinarea ei, ea s-a întors acasă. Această femeie a rămas însărcinată, și a trimis să i se spună lui David: Sunt însărcinată.

Atunci David a expediat acest ordin lui Ioab: Trimite-mi-l pe Urie hetitul. Și Ioab l-a trimis pe Urie la David. Urie a venit la David, care l-a întrebat despre starea lui Ioab, despre starea poporului, și despre mersul războiului. Apoi David i-a zis lui Urie: Coboară-te acasă, și spală-ți picioarele. Urie a ieșit din casa regală, și a fost urmat de un dar din partea regelui. Dar Urie s-a culcat la poarta casei regale, cu toți slujitorii stăpînului său, și nu s-a coborît acasă la el. David a fost informat despre lucrul acesta, și i s-a spus: Urie nu s-a coborît la el acasă. Și David i-a zis lui Urie: Oare nu vii din călătorie? De ce nu te-ai coborît acasă? Urie i-a răspuns lui David: Chivotul și Israel și Iuda locuiesc în corturi, domnul meu Ioab și slujitorii domnului meu campează în cîmp, și eu să intru în casă ca să mănînc și să beau și să mă culc cu soția mea! Cît este de adevărat că ești viu și că sufletul tău este viu, nu voi face lucrul acesta. David i-a zis lui Urie: Rămîi și astăzi aici, și mîine o să te trimit înapoi. Și Urie a rămas la Ierusalim în ziua aceea și a doua zi. David l-a invitat să mănînce și să bea în prezența sa, și l-a îmbătat; și seara, Urie a ieșit și s-a culcat cu slujitorii stăpînului său, dar nu s-a coborît acasă. A doua zi dimineața, David a scris o scrisoare lui Ioab, și a trimis-o prin mîna lui Urie. El a scris în această scrisoare: Puneți-l pe Urie în locul cel mai greu al luptei, și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară. Ioab, asediind orașul, l-a pus pe Urie în locul pe care-l știa apărat de soldați viteji. Bărbații din oraș au făcut o ieșire și s-au bătut împotriva lui Ioab; au căzut mai mulți din popor, din slujitorii lui David, și a fost ucis și Urie hetitul. Ioab a trimis un mesager ca să raporteze lui David tot ce se petrecuse în luptă. El a dat mesagerului acest ordin: Cînd vei isprăvi de povestit regelui toate amănuntele luptei, poate că se va

mînia și îți va zice: De ce v-ați apropiat de oraș ca să luptați împotriva lui? Nu știați că se aruncă săgeți de pe zid? Cine l-a omorît pe Abimelec, fiul lui Ierubeșeț? Nu o femeie, care a aruncat peste el de pe zid o bucată de piatră de moară, și n-a murit el la Tebeț? De ce v-ați apropiat de zid? Atunci să-i spui: A murit și slujitorul tău Urie hetitul.

Mesagerul a plecat; și, la sosire, i-a relatat lui David tot ce-i ordonase Ioab. Mesagerul a zis lui David: Acești oameni au avut avantaj asupra noastră; făcuseră o ieșire împotriva noastră în cîmp, și i-am respins pînă la intrarea porții; arcașii au tras de pe zid asupra slujitorilor tăi, și mai mulți dintre slujitorii regelui au fost uciși, și a murit și slujitorul tău Urie hetitul. David a zis mesagerului: Iată ce să-i spui lui Ioab: Nu fi mîhnit de chestia aceasta, căci sabia sfîșie cînd pe unul, cînd pe altul; atacă cu putere orașul, și dărîmă-l. Iar tu, încurajează-l!

Soția lui Urie a aflat că soțul ei murise, și ea și-a plîns soțul. După ce a trecut doliul, David a trimis s-o caute, și a primit-o în casa lui. Ea a devenit soția lui, și i-a născut un fiu.

Ceea ce făcuse David n-a plăcut Domnului" (2.Sam.11).

Viața lui Ioab este în așa măsură suprapusă cu cea a lui David că ne este imposibil să vorbim despre primul fără să vorbim și despre al doilea. Această obligație nu este un lucru rău, dimpotrivă, căci ea dă studiului nostru o bogăție pozitivă care altfel i-ar lipsi deseori.

Totuși, acest capitol pe care tocmai l-am citit este foarte sumbru. Această perioadă scurtă și accidentală este cea mai neagră din viața atît de luminoasă a lui David, omul după inima lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la Ioab, trebuie să începem mai întîi cu David. Povestirea urmează după evenimentele din capitolul zece. De fapt, acelea conduc la acestea.

După victoria sa decisivă asupra sirienilor, David îl trimite pe Ioab cu armata ca să regleze definitiv chestiunea amonită. Dar, în timp ce Ioab este în luptă și soldații își riscă viața, primul soldat al lui Israel, David, se culcă pe laurii victoriei sale precedente. Însă ni-

mic nu ofilește așa de mult laurii ca atunci cînd te culci pe ei! Totdeauna este periculos pentru un credincios adevărat să nu facă nimic în timp ce alții sunt la lucru. Acest episod trist ne demonstrează suficient că nu lupta este periculoasă pentru creștin, căci este elementul său natural, ci lenevia. Un proverb de-al nostru afirmă că ea este mama tuturor viciilor. Rîvnim uneori după relaxare, vacanțe spirituale, dar vom ști noi să ne ducem la fel de bine viața în belșug ca și în adversitate, în nepăsare ca și în activitate? Apostolul Pavel presimțise pericolul; el a zis: „Am învățat să fiu în lipsă și am învățat să fiu în belșug". Cînd David era în lipsă, scria și compunea cei mai frumoși dintre psalmii lui, cum este și Psalmul 63: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tînjește trupul după Tine într-un pămînt arid, uscat, fără apă. Așa Te contemplu eu în sanctuar, ca să-Ți văd puterea și gloria, căci bunătatea Ta valorează mai mult decît viața..." Atunci cînd era hărțuit din toate părțile, refugiat și încolțit în peștera lui Adulam, și-a văzut dușmanul lui de moarte intrînd în peșteră ca să-și acopere picioarele* la cîțiva metri de el și acolo, în loc să-l omoare, a tăiat cu sabia un colț din mantaua regelui Saul. De abia făcuse acest gest că inima a început să-i bată la gîndul că pusese mîna asupra mantalei regelui. Ce conștiință delicată, ce elevație a sufletului, ce noblețe a sentimentului! Dar aici, în belșug, el pune mîna pe soția altuia și nu tremură. Făcînd un „dolce farniente"**, căscînd să-și rupă fălcile, el a zărit o femeie tînără și drăguță care își făcea spălăturile rituale. Desigur, nu este nimic rău să privești o persoană drăguță. Răul începe atunci cînd o privești prea mult timp. Și aceasta a făcut el. Se interesează de identitatea ei și află că este căsătorită, și că soțul ei este unul dintre cei mai buni ofițeri care se bate pe front. Chestiunea ar fi trebuit să se termine aici și să nu meargă niciodată mai departe. Dar el a mers mai departe și, în astfel de cazuri, a merge mai departe înseamnă totdea-

* Expresie ebraică ce înseamnă: a-și satisface necesitățile - n. tr.

** Expresie italiană în text, însemnînd „lenevie plăcută" - n. tr.

una a merge prea departe. David este cu atît mai de nedezvinovățit cu cît, potrivit obiceiurilor epocii, avea deja mai multe soții. Despre una dintre ele, Abigail, Biblia ne spune că era o femeie cu bun simț și frumoasă la față. El nu avea scuza că trăiește ca John Wesley un iad cu balaurul lui de soție. Vedeți, nu există limită pentru poftă. Inima nu încetează niciodată să dorească: este un abis de insatisfacție.

Blaise Pascal ne-a explicat motivul acestui lucru prin aceste cuvinte: „Omul are în inimă un gol care are forma lui Dumnezeu". Și numai plinătatea Duhului lui Dumnezeu poate, prin prezența Sa, să satisfacă această inimă.

David petrece zile frumoase cu iubita lui, și ceea ce trebuia să se întîmple, s-a întîmplat. Se vede însărcinată cu toate consecințele îngrozitoare ce le putea avea acest fapt pentru o femeie măritată al cărei adulter devenea atunci indiscutabil. Într-o tresărire, desigur generoasă, pentru a salva de la lapidare (omorîre cu pietre) pe femeia pe care el a sedus-o și a compromis-o atît de mult, David devine ingenios la rău.

Pentru a acoperi un păcat, el va comite un altul, apoi încă unul. Mașina infernală a pornit; el nu mai este stăpînul mecanismului, și toate mijloacele de care se va folosi pentru a-l împiedica să explodeze vor eșua. Iacov 1:14 ne spune că fiecare este ispitit cînd este atras și momit de pofta lui proprie. Apoi, pofta, cînd a conceput, dă naștere la păcat, și păcatul, odată săvîrșit, produce moartea. Dar David crede că mai poate stăpîni situația. Îl cheamă pe soț de pe front, se interesează în mod ipocrit de mersul războiului, îi semnează o permisie de douăzeci și patru de ore și îl trimite să se culce cu soția lui, dîndu-i și un cadou. El dorește astfel să-l facă să-și asume o paternitate care nu este a lui. Inima este un abis. Cineva a zis cîndva: „Nu știu ce se petrece în inima unui tîlhar, dar știu ce se petrece în inima unui om cinstit, și este înspăimîntător".

Dar, într-un mod imprevizibil, lucrurile iau o întorsătură proastă pentru David. „Urie, soțul Bat-Șebei, în loc să se ducă acasă, s-a

culcat la poarta casei regale, cu toți slujitorii stăpînului său" (v.9).

David trimite să-l aducă și îl întreabă de ce, după o așa lungă călătorie, nu s-a dus acasă. Acesta îi răspunde cu noblețe: „Maiestate, chivotul legămîntului locuiește în corturi, domnul meu generalul Ioab și toți soldații lui campează pe cîmp, și EU să mă duc acasă ca să mănînc, să beau și să mă culc cu soția mea! Cît este de adevărat că ești viu, o, rege, nu voi face lucrul acesta" (v.11).

Ce palmă pe obrazul lui David!

Dar acesta din urmă nu este la capătul resurselor. Îi prelungește permisia cu douăzeci și patru de ore și îl invită a doua zi seara la un ospăț. David a ordonat paharnicilor lui ca paharul lui Urie să nu rămînă niciodată gol. Celălalt, neîndrăznind să refuze, se trezește la sfîrșitul ospățului beat criță. Dar, la fel de îndărătnic ca toți bretonii din lume, se va duce împleticindu-se să se culce în același loc ca și în ajun, printre slujitorii regelui.

A doua zi, David nu mai are decît o singură soluție, de a se deda sportului foarte regal al ordinului sigilat. Îi înmînează lui Urie o scrisoare adresată lui Ioab care îi pecetluiește condamnarea la moarte. În această scrisoare scria: „Puneți-l pe Urie în locul cel mai greu al luptei și trageți-vă înapoi de la el, ca să fie lovit și să moară".

Fără complicații, Urie a murit conform planului prevăzut. După moartea lui Urie, David îi va transmite cu ipocrizie complicelui său, Ioab, pe care l-a însărcinat să comită crima: „Nu te mîhni de chestia aceasta, ce vrei, ăsta-i războiul!" (v.25)

Aici, David s-a coborît la nivelul fraților lui Iosif care, după ce îi aduseseră lui Iacov haina fratelui lor mînjită cu sîngele unui țap, îl consolează, ca niște actori vechi în meserie, pe bătrînul lor tătic de crima pe care tocmai o comiseseră.

O, adîncimi infernale ale inimii omenești! Să nu uităm niciodată că, făcînd portretul lui David, Biblia l-a făcut cu aceeași ocazie pe al nostru. Este posibil ca noi să nu fi făcut ce-a făcut David; dar să nu ne închipuim cumva că n-am fi în stare de așa ceva! În acest domeniu, cel mai virtuos om să păstreze măcar virtutea modestiei.

Acest episod pe care am fost nevoiți să-l analizăm ne va conduce la un altul în care Ioab se va dovedi a fi executorul ordinelor lui David. Aceasta ne ridică o problemă spinoasă, adică pînă unde trebuie să meargă ascultarea noastră față de autoritatea stabilită (Rom.13:1). Este problema ascultării necondiționate de ordinele superiorilor. Naziștii, ca să-și scuze crimele, au încercat să se ascundă în spatele pretextului ascultării de ordine.

Să vedem mai întîi ce spune Scriptura referitor la această temă:

1) „Orice persoană să fie supusă autorităților superioare, căci nu este autoritate care să nu vină de la Dumnezeu. Și autoritățile care există au fost instituite de Dumnezeu. De aceea, cine se opune autorității, se împotrivește ordinii pe care a stabilit-o Dumnezeu, și cei care se împotrivesc își vor atrage condamnarea. Magistrații nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei să nu te temi de autorități? Fă binele, și vei avea aprobarea lor" (Rom.13:1-3).

2) „Amintește-le să fie supuși magistraților și autorităților, să se supună..." (Tit 3:1).

3) „Fiți supuși, din cauza Domnului, oricărei autorități stabilite printre oameni: fie regelui... fie guvernatorilor... " (1.Pet.2:13-14).

O interpretare tendențioasă sau trunchiată a acestor trei texte poate să ducă la cele mai rele aberații, ca acelea care au fost comise sub Hitler. Acest imperativ de ascultare de ordine nu este aplicabil decît într-o situație normală din punct de vedere moral. Cineva se va întreba: „Care este norma?"

N-avem de făcut decît să continuăm citirea a două din aceste trei texte. Petru continuă prin aceste cuvinte: „... Ca să pedepsească pe răufăcători și să aprobe pe oamenii de bine". Pavel spune același lucru: „... Dar dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă magistratul sabia, fiind slujitor al lui Dumnezeu, ca să facă răzbunare *și să pedepsească pe cel ce face răul*".

De îndată ce autoritatea depășește aceste limite și disprețuiește marile legi morale și spirituale, nimeni nu este obligat să li se supună. Ni se spune limpede lucrul acesta în două pasaje din cartea

Faptelor Apostolilor: „Ei (autoritățile) le-au interzis să mai vorbească și să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus. Petru și Ioan le-au răspuns: Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu..." (Fap.4:18,19). „... Petru și apostolii au răspuns: Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decît de oameni!" (Fap.5:29). Petru a continuat, zicînd: „Noi nu putem să nu vorbim despre lucruri pe care le-am văzut și auzit".

Deci ce trebuia să facă Ioab cînd a citit teribila scrisoare pe care i-o trimisese regele? Să nu uităm că Ioab era cel mai puternic om din regat după David, și că acesta se temea de el. În acest moment din viața sa, Ioab se dovedește a fi un om fără conștiință. Ioab nu pune întrebări. Mai mult, Ioab nu-și pune întrebări.

Ce diferență e între el și profetul Natan care, în Numele Domnului, se va duce să-l găsească pe David, îl va înfrunta, îi va înfiera crima și îi va anunța judecățile care îl vor lovi pe el și casa lui! Ori, dacă Natan a putut să-l înfrunte cu curaj pe rege, Ioab, mai mult ca oricine ar fi putut refuza să se asocieze acestui omor. Ar fi trebuit să i se opună cu atît mai mult cu cît Urie era unul dintre eroii lui David și unul dintre egalii lui. Dar spiritualitatea lui Ioab vegetează, merge slab. El nu vrea să fie aici decît executantul ordinelor regelui. El ascultă de om mai mult decît de Dumnezeu. Cum știa că David îi va fi recunoscător, zîmbetul de apreciere al lui David i se pare preferabil zîmbetului lui Dumnezeu. Să nu ne încredem în zîmbetul celor bogați și influenți. Dacă cultivăm această plantă otrăvitoare în grădina inimii noastre, ea va sfîrși prin a ne otrăvi existența. Nu există decît un zîmbet în lume care să merite toate sacrificiile: cel al lui Dumnezeu.

Mai trebuie să adăugăm în învinuirea lui Ioab că supunerea lui pasivă e cu atît mai vinovată, cu cît, atunci cînd interesele sale personale vor fi în joc, va ști să nu asculte de David. Greșeala lui este mai întîi de a nu spune nimic și apoi de a se face complice. Ioab se pune în poziția tăinuitorului care, chiar dacă nu fură mărfurile, le tăinuie totuși și se face astfel egal cu hoțul. Desigur, Ioab n-a urzit

îngrozitorul plan, dar îl execută în deplină cunoștință de cauză. El îl asasinează pe cel care, atunci cînd vorbea cu David despre el, îl numea cu respect: „domnul meu Ioab". E o situație într-adevăr shakespeariană. Ca urmare e de înțeles sfîrșitul versetului 27: „Ceea ce făcuse David (sau dăduse ordin să se facă) n-a plăcut Domnului". Și a risca să faci ceva care să nu placă lui Dumnezeu este ultimul lucru pe care l-ai putea dori cuiva. Deci, dacă viața noastră nu este plăcută lui Dumnezeu, mai devreme sau mai tîrziu va da nenorocirea peste noi. Nu, eu nu aduc o mărturie bună în favoarea lui Ioab; e spiritul carnal acela care, în pasivitatea lui vinovată, în indiferența lui dezgustătoare, vede cum moare cel nevinovat și nu protestează. Ioab, ar fi da-ul necondiționat la un alt masacru de nevinovați care este avortul general legalizat. A fi un Ioab înseamnă a-ți da votul și astfel a da ajutor celor mai rele delicte de care este capabilă natura umană. Simți o vie agitație sufletească, de data aceasta de mîndrie, cînd un prinț al literaturii merge pînă la a suferi alungarea din patria lui pentru că face cunoscute lumii crimele împotriva umanității care se comit în țara lui. Dar Ioab nu este un Alexandr Soljenițîn. Într-atîta își reduce el conștiința la tăcere încît, pe moment, începi să te îndoiești că face parte din poporul lui Dumnezeu.

Dacă citim versetele 21b și 25a găsim că cei doi complici, cu mutra unora care știu despre ce este vorba, își fac cu ochiul pe deasupra cadavrului lui Urie. Nu sunt departe de Irod și de Pilat care își strîng mîna pe deasupra capului Celui pe care Îl trimit la chinul de pe cruce. Dar amîndoi vor trebui să-și plătească mișelia față de Urie; David imediat și Ioab mai tîrziu, cu dobîndă. Să nu uităm niciodată că noi toți vom avea de-a face cu Dumnezeu și că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să dăm socoteală de ceea ce vom fi făcut cu viața noastră. Cîte distrugeri ale reputației cuiva, cîte jurăminte strîmbe, cîte mărturii mincinoase, cîte sentimente rele, cîte motive rușinoase vor veni la lumină înaintea scaunului de judecată al lui Cristos?

Cineva va întreba: „Care este diferența între acești doi bărbați?"

Amintiți-vă de diagrama de la pagina 8. Ioab a cunoscut aceleași căderi, dar el n-a cunoscut, după cît se știe, aceeași pocăință. Ioab n-a plîns niciodată pentru păcatele lui. Omul care gîndește carnal continuă să păcătuiască cu vioiciune. În orice caz, Ioab n-ar fi scris un Psalm 51!! Necesitatea pocăinței, a iertării și a unei schimbări interioare pare să-i scape din vedere lui Ioab și tuturor celor care sunt însuflețiți de același spirit ca el.

Din fericire, putem încheia într-un mod îmbucurător acest capitol atît de întunecat.

Ne-am coborît în abisurile răului, în drojdia mîrșăviei. Este bine acum să vedem altceva și să respirăm un aer proaspăt. Urmează să vedem apogeul carierei spirituale a lui Ioab.

S-ar putea spune despre Ioab ceea ce a fost scris despre Oliver Cromwell, lordul-protector al Angliei: geniu straniu, caracter complex, exaltat și calculat în același timp, a fost un amestec extraordinar de măreție și josnicie, de viclenie și entuziasm, de credință sinceră și ipocrizie, de generozitate și cruzime, de bun-simț și extravaganță. Toate contrastele au fost la baza naturii sale violente.

Citim în capitolul 12, versetele 26 la 29: „Ioab, care asedia Raba fiilor lui Amon, a pus mîna pe orașul regal și a trimis niște mesageri la David ca să-i zică: Am atacat Raba și am pus deja stăpînire pe orașul apelor; strînge acum restul poporului, campează lîngă oraș și ia-l, CA SĂ NU-L IAU EU ÎNSUMI, ȘI GLORIA SĂ-MI FIE DATĂ MIE".

Jos pălăria! Să mi se ierte această expresie populară, dar nu găsesc nici una mai potrivită ca să apreciez această faptă eroică, căci Ioab atinge aici niște înălțimi spirituale amețitoare. Sunt piscurile umilinței și loialității. Acest Ioab este cu adevărat un Cromwell! Încă o dată îi stă gloria la îndemînă, dar ea nu i se urcă la cap. Totuși el este cel care făcuse lucrările pregătitoare și care, cu riscul vieții lui, a luat fortificațiile cu asalt. Dar el se eclipsează pentru ca David să aibă primul loc. Aproape că te împaci cu Ioab, mai ales cînd studiezi Istoria care nu este decît o lungă luptă pentru Putere. Admi-

raţia noastră pentru el creşte şi mai mult cînd ştim că în acest moment Ioab, dacă vrea, poate să-l eclipseze pe David. Doar să-l atragă spiritul gloriei deşarte, şi David este pierdut. Ioab, să nu uităm, este din descendenţa regală cea mai apropiată de tron, este de două ori Prinţ prin actele lui de vitejie, este puternic şi are armata de partea lui. Doar să dezvăluie purtarea lui David, doar să întoarcă armata împotriva Ierusalimului, şi s-a aranjat, se schimbă regele! Lucrul acesta este foarte plauzibil cînd ştim că Absalom, propriul fiu al lui David, în locul şi în situaţia lui Ioab n-ar fi ratat ocazia. Şi dovada este că el a şi încercat. Cînd se ştie că înşişi discipolii lui Isus discutau ca să ştie care dintre ei să fie primul, nu poţi simţi decît admiraţie pentru Ioab. Aici, Ioab seamănă cu apostolul Pavel care nu trecea de graniţele cîmpului său de acţiune (2.Cor.10:13,14). El este un general admirabil, dar ştie că nu are stofa unui şef de stat şi că de altfel Dumnezeu nu l-a uns în vederea acestui scop. Dacă există un Psalm pe care l-ar fi putut scrie Ioab, acesta e 131: „N-am o inimă care să se umfle de mîndrie, nici priviri semeţe. Nu mă ocup de lucruri prea înalte pentru mine, departe de asta!..." Ioab este fidel cuvîntului dat, jurămîntului făcut. El este dintre cei care îl unseseră pe David ca rege la Hebron şi care fuseseră în unanimitate de acord ca el să domnească. Niciodată nu va mai reveni el asupra cuvîntului dat. Îl consideră pe David ca mai bun decît el. El nu-şi caută propriul interes, ci pe cel al altora. Spiritul care îl însufleţeşte aici este fără discuţie Duhul Sfînt, căci duhul altitudinilor spirituale din Filipeni 2:5-11 este cel care ne spune să avem în noi sentimentele ce erau în Isus Cristos care, existînd în forma lui Dumnezeu, nu Şi-a socotit egalitatea cu Dumnezeu ca o pradă de apucat, şi S-a dezgolit pe Sine Însuşi luînd forma unui slujitor... Iar Ioab în această situaţie se arată slujitorul perfect al lui David. Scopul său se rezumă prin altă frază din Noul Testament: „Pentru ca în toate EL să aibă primul loc" (Col.1:18).

Din primul episod vom extrage un avertisment foarte serios.

Din al doilea, o încurajare prin care învăţăm că există speranţă

chiar pentru un creştin care are încă un mod carnal de a gîndi. De acum este posibilă o viaţă de victorie. A rămîne un copilaş spiritual nu mai este o stare în care să te resemnezi, mai ales în dispensaţia harului care este cea a Duhului Sfînt. Noi nu mai suntem datori cărnii ca să trăim potrivit cărnii (Rom.8:12).

Prin credinţa în Isus Cristos şi în victoria Sa asupra păcatului, putem să ne înălţăm pînă la plinătatea Duhului Sfînt şi, chiar prin acest Duh care locuieşte în noi (Rom.8:11), putem rămîne aici sau, după caz, să ne întoarcem aici.

4

Deşi continuăm istoria lui Ioab, în acest capitol ne vom ocupa de Absalom.

Absalom a fost fiul lui David şi al Maacăi, fiica regelui unei ţări vecine. Numele lui însemna: „Tatăl păcii", dar nici o singură dată n-a trăit el la înălţimea numelui său.

Din punct de vedere fizic, era un Adonis. Era de o frumuseţe desăvîrşită. Corpului său de atlet i se adăuga un cap de seducător. Toate perfecţiunile corporale îşi dăduseră întîlnire în persoana lui. Biblia spune că din talpa piciorului pînă în vîrful capului nu avea nici un defect. Lumea întorcea capul după el, unii cu invidie, alţii cu admiraţie.

Părul lui Absalom, cu mult timp înainte de a fi unul din elementele pierzaniei sale, a fost pentru el o adevărată problemă psihologică. El se ducea la frizer o dată pe an, în ultima clipă, cînd abundenta şi minunata lui podoabă capilară devenea prea grea. Caracterul său vanitos îl împingea să cîntărească greutatea părului tăiat. La preţul cu care se vînd perucile astăzi, putem spune că el avea o adevărată mină de aur pe cap!

Să observăm în pasajul citit că exista o latură efeminată, moale în persoana sa. Dacă ar fi trăit într-o epocă mult mai tîrzie, ar fi putut purta - îmi imaginez eu - jabou, cămăşi înflorate şi dantele, şi şi-ar fi putut procura parfum de la Yves Rocher, de la Lanvin sau de la casa Chanel. Este potrivit să semnalăm, în treacăt, că Biblia, care este împotriva confuziei dintre sexe, ne spune că efeminaţii (molaticii, malahii) nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu (1.Cor. 6:9). Dumnezeu este împotriva acestei confuzii la toate nivelele, şi cei care se complac în ea sunt nişte ticăloşi în ochii Săi.

Astfel spus, Absalom era în căutarea unei identităţi interioare pe care n-a găsit-o niciodată. Un autor de renume a spus: „La 19 ani, eram un străin pentru mine însumi. La 40 de ani m-am întrebat cine sunt. La 50, am înţeles că nu voi putea niciodată să aflu".

Acest pustiu interior neexplorat este partea milioanelor de tineri ca Absalom. O statistică canadiană afirmă că 92% din tinerii acestei ţări nu ştiu cine sunt cu adevărat. Dacă Absalom şi alţii ca el s-ar întoarce la Biblie, ar afla că omul este imaginea lui Dumnezeu, că vine de la Dumnezeu, că este un suflet etern şi că se duce la Dumnezeu.

Omul rămîne tulburat în interiorul său şi agitat de nişte excentricităţi exterioare ca Absalom cît timp nu-şi deschide viaţa lui Isus Cristos, primindu-L ca Mîntuitor şi Stăpîn. Numai El poate să satisfacă şi să dea un sens vieţii. El are o soluţie la criza de identitate a lumii.

Absalom mai avea încă o problemă: tatăl său. Mulţi părinţi sunt astăzi ţinta atacurilor furioase ale copiilor lor. S-a încercat să se explice ce este un hippi sau un tînăr marginal: este cel care iubeşte pe toată lumea în afară de părinţii săi.

Şi totuşi, n-a existat niciodată un tată care să aibă atîta dragoste pentru fiul său aşa cum a avut David pentru Absalom. David a încercat să aibă legătură cu el, dar fără succes. Chiar cînd Absalom a uneltit o lovitură de stat, David a dat ordin ofiţerilor săi: „Din dragoste pentru mine, purtaţi-vă blînd cu tînărul Absalom!" (2.Sam.

18:5). Aflăm că, în toiul bătăliei, David suspina după Absalom. Şi cînd bătălia s-a întors în favoarea lui David, prima întrebare pe care a pus-o regele a fost: „Tînărul este teafăr?" Cînd a aflat de moartea lui Absalom, David a intrat în camera sa ca să plîngă: „Fiul meu Absalom! Fiul meu, cum n-am murit eu în locul tău, Absalom, fiul meu!"

Fiul risipitor se săturase pînă peste cap să trăiască cu părinţii lui. Tatăl său îi stătea în cale şi îl deranja. El a făcut ca mulţi tineri de astăzi, a părăsit căminul şi a plecat într-o ţară îndepărtată. A pus cît mai mulţi kilometri posibil între el şi tatăl său. Dar gîndul nu ia în seamă distanţa şi timpul. De aceea, cînd a ajuns la nivelul porcilor pe care îi îngrijea pentru un altul, primul său gînd serios a fost pentru casa tatălui său. Dumnezeu, în harul Său, îi acorda pocăinţa. Dintr-o dată, lucrurile pe care le disprețuise i-au apărut la adevărata lor valoare, pînă acolo că le-a găsit a fi infinit de neprețuite. Tot aşa, cînd Isus Cristos intră într-o inimă, conflictul dintre generaţii dispare. Diferenţele rămîn, dar conflictul se domoleşte.

Absalom mai avea o problemă: cea a tradiţiei. Ca şi tinerii de astăzi, făcea parte din sistemul politic al vremii. Ar fi dorit schimbări în societate. S-a pus pe treabă. Biblia spune că el cîştiga inima oamenilor din Israel. Aduna voturi din ce în ce mai numeroase. Dar încetul cu încetul şi-a pierdut răbdarea; maşina groaie şi lipsită de suplețe a guvernului refuza nişte schimbări rapide. Politica a devenit atunci o problemă pentru el. Problemele lui Absalom fac din el tînărul tipic din epoca noastră ostil ordinii stabilite („establishment"-ul american - n. tr.) şi sistemului existent. În sfîrşit, a sosit momentul cînd Absalom s-a decis să răstoarne acest sistem prin violenţă. Dar cum se întîmplă cu mulţi astăzi, n-avea din nefericire nimic cu care să-l înlocuiască. Absalom şi-a făcut planul subversiv prin farmec şi dezmăţ. Dreptatea socială era sloganul său, şi el a devenit apărătorul maselor populare din Israel. Dar în realitate lui nu-i păsa decît de propriile lui interese. În zilele noastre, unii oameni strigă: „Puterea este a poporului", în vreme ce sunt nişte conducători care

vor puterea pentru ei înșiși. Dacă lovitura de stat a lui Absalom ar fi reușit, ea ar fi putut foarte bine să se rezume la această scenă savuroasă care s-a petrecut în Hyde Park la Londra în timpul unui miting politic în aer liber.

Cocoțat pe o estradă improvizată, un om ținea un discurs mulțimii cu aceste cuvinte:

Doamnelor și domnilor, cînd vom avea libertatea... (arătînd spre un londonez cu melon pe cap și care fuma o țigară Winston), Ladies and Gentlemen, cu toții o să fumăm țigări ca asta.

Din mulțime, o voce ascuțită cu accentul unui locuitor de la periferie a dat o replică care a provocat ilaritatea generală:

- Eu îmi prefer mucul de țigară!

Oratorul, aparent calm, a continuat: Doamnelor și domnilor, cînd vom avea libertatea ne vom petrece toate concediile la mare.

- Îmi place mai mult grădina mea! a strigat aceeași voce.

Doamnelor și domnilor, a continuat oratorul, doamnelor și domnilor, cînd vom avea libertatea... (semnalînd un Rolls Royce care trecea) vom avea cu toții niște automobile ca acesta.

- Îmi place mai mult bicicleta mea!

Atunci oratorul, arătînd cu degetul în partea din care veneau replicile usturătoare, a explodat, urlînd:

„Prietene, cînd vom avea libertatea, vei face ceea ce ți se va spune!!"

Mulți din cei care s-au ocupat cu politica au avut experiențe amare. Ei se simt goi și dezgustați. Candidatul lor n-a fost ales, sau n-a fost în stare să-și țină promisiunile. Politica este un teren periculos, incapabil să producă rezultate durabile. Numai Isus Cristos oferă celor ce-L primesc o satisfacție profundă, o pace durabilă și un țel care nu dezamăgește niciodată. Ceea ce oferă Cristos supraviețuiește tuturor regimurilor și tuturor revoluțiilor.

El rămîne valoarea stabilă. El rămîne același ieri, azi și în veci.

Absalom avea de asemenea o problemă sexuală, și într-o zi el a fost peste măsură de imoral.

Dar la el toate acestea erau în stare latentă. Era ca un vulcan în repaus care așteaptă doar ocazia de a izbucni și de a-și împroșca lava incandescentă. Ocazia a găsit-o în Tamar, propria lui soră, care era o fată la fel de drăguță cum era el de băiat frumos.

Trebuie spus în treacăt că această societate poligamă își avea relele care o măcinau. Rivalitățile groaznice se regăseau nu numai la nivelul soțiilor, ci și la nivelul copiilor născuți de aceste femei diferite. Între acești frați vitregi se formau clanuri rivale, și unii se ridicau împotriva celor care nu erau copiii aceleiași mame, deși ei erau toți fiii aceluiași tată.

Dar să nu uităm că drama care va izbucni decurge din evenimentele pe care le-am văzut mai înainte, adică păcatul lui David. Deci, trebuie să citim sentința rostită de profetul Natan în 2.Samuel 12:9-12.

„De ce ai disprețuit tu atunci cuvîntul Domnului, făcînd ce este rău în ochii Lui? L-ai lovit cu sabia pe Urie hetitul; i-ai luat soția ca s-o faci soția ta, și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon. Acum sabia nu se va depărta niciodată din casa ta, pentru că M-ai disprețuit, și pentru că ai luat soția lui Urie hetitul ca s-o faci soția ta. Așa vorbește Domnul: Iată, voi face să iasă din casa ta nenorocirea împotriva ta, și voi lua sub ochii tăi pe propriile tale soții și le voi da altuia, care se va culca cu ele în fața acestui soare.

Căci ai lucrat pe ascuns; Eu însă voi face lucrul acesta în fața întregului Israel și în fața soarelui“.

Dar Dumnezeu nu vorbește, nici nu amenință vreodată în zadar. Și Dumnezeu nu S-a pronunțat decît împotriva păcatului lui David. Aceeași rigoare se găsește în Cuvîntul Său față de jefuitori, batjocoritori, homosexuali, călcători de jurămînt, invidioși, geloși, certăreți, nedrepți... Lista ce poate fi consultată se găsește în 1.Corinteni 6:9-10 și Galateni 5:19-21.

Amnon, unul din fiii lui David, întreprinde și reușește o acțiune de seducere, urmată de violență, asupra surorii sale vitrege Tamar,

sora lui Absalom. Cînd Absalom descoperă starea de depresiune şi de disperare a surorii sale, ia naştere în el o ură neînduplecată faţă de Amnon. Este vulcanul care se trezeşte, dar presiunile se acumulează în interior. În exterior, nu se observă nimic. Are perfecta stăpînire de sine a unui actor experimentat. Nici un muşchi de pe faţa lui nu tresare, nici nu trădează teribila răzbunare pe care o plănuieşte. Cînd îi vorbeşte lui Amnon, vocea nu-i tremură de mînie, nu renunţă la zîmbetul său, şi ochii săi păstrează o bunăvoinţă care, în realitate, ascunde un uragan înfricoşător. El lasă să apună soarele peste mînia sa, nu o dată, nici de zece ori, nici de o sută de ori, nici de trei sute şaizeci şi cinci de ori, ci *de două ori* trei sute şaizeci şi cinci de ori! Trebuie semnalat că incestul lui Amnon n-a fost pedepsit printr-o judecată, nici printr-o cercetare de sine. Încă unul care îşi închipuie că o va scoate la capăt nepedepsit! Cînd chestiunea pare îngropată şi uitată de toată lumea, atunci izbucneşte drama. Absalom îşi pune în execuţie planul ucigător. Mai răbdător decît o pisică, şi-a aşteptat ora timp de doi ani, şi îl loveşte de moarte pe cel care i-a insultat şi dezonorat sora. Odată potolită răzbunarea sa, el se expatriază la familia mamei sale la Gheşur unde rămîne timp de trei ani. Şi acolo, el aşteaptă o altă oră. El are tot timpul să plănuiască o altă maşinaţie mai teribilă ca prima.

Trec trei ani îndelungi. David este tipul omului care uită, contrar lui Absalom care nu uită niciodată. Aici trebuie evitate două pericole: pe de o parte, să ştergi repede cu buretele, şi pe de altă parte să nu ierţi niciodată. David şi Ioab vor cădea în prima cursă. Chiar dacă Ioab e un mare strateg, din punct de vedere militar vorbind, aici îi lipseşte discernămîntul şi va fi momeala unei false împăcări. Cu siguranţă, Ioab îşi dă seama de starea de spirit a lui David. Este destul de simplu să ştii ce gîndeşte şi ce simte un om drept. Dar este dificil să vezi limpede lucrul acesta la cei şireţi şi înşelători, cei cu două feţe. Aici, Ioab este uluit, zăpăcit. Mai rău, aceasta i se va mai întîmpla o dată la sfîrşitul vieţii sale. Carisma sau darul deosebirii duhurilor este un dar preţios. De multe suferinţe ar fi scutit poporul

lui Dumnezeu dacă acest dar ar fi dorit, cerut și practicat în biserică. Se relatează că un eminent om al lui Dumnezeu din prima jumătate a secolului 20 avea la fel de puțin discernământ al duhurilor pe cît era de mare predicator. Se lăsa înșelat cu o naivitate surprinzătoare. Mărturisesc că eu însumi sunt destul de lipsit în această privință și, dacă am cît de puțin discernământ, este mai degrabă cu intermitențe, dar nu e ceva constant, și lucrul acesta este foarte regretabil.

Ioab ia deci inițiativa de a-i da de înțeles lui David că nu este singurul care dorește întoarcerea lui Absalom. Amîndoi sunt animați de un *bun entuziasm carnal*. Da, am scris într-adevăr: de un bun entuziasm carnal, adică de o mișcare a ceea ce consideră că are bun carnea noastră. Și ceea ce urmează ne va dovedi că Pavel era condus de Duhul Sfînt cînd a scris: „Știu că în mine, adică în carnea mea, nu există nimic bun" (Rom.7:18). Într-adevăr, această mișcare bună, această intenție bună se vor transforma într-un dezastru, astfel încît David și Ioab își vor mușca degetele.

Ca să se pună la adăpost și ca să dea o notă oficială viitoarei sale intervenții pe lîngă Absalom, Ioab face pe lîngă rege o laborioasă lucrare pregătitoare care ne este relatată în 2.Samuel 14:1-20.

„Ioab, fiul Țeruiei, a băgat de seamă că inima regelui era aprinsă de dor după Absalom. A trimis să caute în Tecoa o femeie iscusită, și el i-a zis: Arată-te întristată peste măsură, și îmbracă-te în haine de doliu; nu te unge cu ulei, și fii ca o femeie care de multă vreme plînge după un mort. Să te duci astfel la rege, și să-i vorbești în felul acesta. Și Ioab i-a pus în gură ce trebuia să zică.

Femeia din Tecoa s-a dus să vorbească regelui. A căzut cu fața la pămînt și s-a prosternat, și a zis: Maiestate, scapă-mă! Regele i-a zis: Ce ai? Ea a răspuns: Da, sunt văduvă, soțul meu a murit! Slujitoarea ta avea doi fii; amîndoi s-au certat pe cîmp, și n-a fost nimeni să-i despartă; unul l-a lovit pe celălalt și l-a omorît.

Și iată că toată familia s-a ridicat împotriva slujitoarei tale, zicînd: Dă-ni-l pe ucigașul fratelui său! Vrem să-l omorîm, pentru viața fratelui său pe care l-a ucis; vrem să-l nimicim chiar pe moștenitor! Ei ar stinge astfel și tăciunele care-mi mai rămîne, ca să nu lase soțului meu nici nume, nici supraviețuitor pe fața pămîntului.

Regele a zis femeii: Du-te acasă. Voi da porunci cu privire la tine.

Femeia din Tecoa a zis regelui: Asupra mea, maiestate, domnul meu, și asupra casei tatălui meu să cadă pedeapsa; regele și tronul său să nu aibă nimic de suferit. Regele a zis: Dacă va vorbi cineva împotriva ta, să-l aduci la mine, și nu i se va mai întîmpla să se atingă de tine. Ea a zis: Să-și aducă aminte regele de Domnul, Dumnezeul tău, pentru ca răzbunătorul sîngelui să nu mărească distrugerea, și să nu mi se nimicească fiul! Și el a zis: Domnul este viu! Nu va cădea la pămînt nici un fir de păr din capul fiului tău!

Femeia a zis: Dă voie slujitoarei tale să spună o vorbă domnului meu, regele. Și el a zis: Vorbește!

Femeia a zis: De ce gîndești tu astfel cu privire la poporul lui Dumnezeu, căci reiese chiar din cuvintele regelui că regele este ca și vinovat cînd nu-l cheamă înapoi pe acela pe care l-a izgonit? Cu siguranță că trebuie să murim, și vom fi ca niște ape vărsate pe pămînt, care nu se mai adună. Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămînă izgonit dinaintea Lui. Acum, dacă am venit să spun aceste lucruri regelui, domnului meu, am venit pentru că poporul m-a înspăimîntat. Și slujitoarea ta a zis: Vreau să vorbesc regelui; poate că regele va face ce va zice slujitoarea sa. Da, regele o va asculta pe slujitoarea sa, ca să ne scape din mîna celor ce caută să ne nimicească, pe mine și pe fiul meu, din moștenirea lui Dumnezeu. Slujitoarea ta a zis: Cuvîntul domnului meu regele să-mi dea odihnă. Căci domnul meu regele este ca un înger al lui Dumnezeu, gata să audă binele și răul. Și Domnul, Dumnezeul tău să fie cu tine.

Regele a răspuns și a zis femeii: Nu-mi ascunde ceea ce o să te

întreb. Și femeia a zis: Să vorbească domnul meu regele! Regele a zis atunci: Oare mîna lui Ioab nu este cu tine în toate acestea? Și femeia a răspuns:

Cît este de adevărat că sufletul tău e viu, maiestate, domnul meu, nimeni nu se poate da la dreapta sau la stînga de la tot ceea ce zice domnul meu regele. Într-adevăr, slujitorul tău Ioab mi-a dat porunci, și a pus în gura slujitoarei tale toate aceste cuvinte. Ca să dea o altă înfățișare lucrului, a făcut slujitorul tău Ioab lucrul acesta. Dar domnul meu este tot atît de înțelept ca și un înger al lui Dumnezeu, ca să cunoască tot ce se petrece pe pămînt".

Ioab face aici o înscenare de tip oriental. Gîndirea noastră occidentală și carteziană este incapabilă să urmărească acest labirint de reflecții, de imagini și de aluzii. Am vrut să înțeleg, dar am renunțat. Este ca și cum ai vrea să explici unui cîine cuvinte încrucișate. Prefer să explic Apocalipsa; este mai simplu! Dar David urmărea firul Ariadnei; la capăt l-a găsit pe Ioab.

De fapt, Ioab procedează ca și profetul Natan care, pentru a-i vorbi lui David de păcatul său, a venit și el să-i povestească o istorie lungă: „A fost odată un om sărac care nu avea decît o singură oaie... etc... etc..." Dar parabola lui Natan ni se pare mai accesibilă și mai puțin ascunsă decît vorbăria confuză și neclară a acestei femei.

Rezultatul este că proscrisul Absalom se întoarce în două etape. El se întoarce mai întîi la Ierusalim fără să aibă acces la palatul regal. Dar perfidul și-a pus deja piciorul pe scară; a se așeza pe șa nu va fi decît o joacă de copii.

De vreme ce Ioab, prima dată, se pusese între el și tatăl său, nimeni nu era mai calificat decît el pentru a fi în acest rol și a doua oară. Absalom solicită intervenția lui Ioab, dar acesta, imitînd cu servilitate atitudinea încă distantă a regelui față de fiul său, se prefacе că nu înțelege aluziile lui Absalom. Întrevederea solicitată prima dată, apoi a doua oară, nu va avea loc. Atunci Absalom folosește un

mijloc drastic: dă foc cîmpului de orz al generalului. Avem aici sentimentul că Ioab a digerat foarte greu acest mod arogant de a se purta cu el și că deja începe să regrete că prin mijlocirea lui s-a ridicat expulzarea exilatului. Oricum, Absalom este primit la palat de către tatăl său regele, și aparent totul reintră în ordine în sînul familiei regale.

Unde era deci eroarea lui Ioab, și de asemenea, a lui David?

Ea constă într-o aplicație la moment nepotrivit a unui mare adevăr biblic: „Dumnezeu nu ia viața, ci dorește ca fugarul să nu rămînă izgonit dinaintea Lui" (14:14).

Zicînd aceasta, Ioab este în același duh cu Ezechiel 18:23,31 și 33:11.

Desigur, în pledoaria sa pentru întoarcerea lui Absalom, Ioab a zis același lucru ca și Ezechiel, dar cu lăsarea afară a unor cuvinte care aici sunt subliniate: „Doresc Eu să moară cel rău? zice Domnul. Oare nu doresc ca el *să-și schimbe comportarea* și să trăiască?" Ori, acest gînd este absent în discursul lui Ioab. Nu-i treaba noastră să-i reproșăm lui Ioab nu fapte, ci niște intenții, dar constatăm că adevărul biblic este ciuntit. La Absalom n-a existat nici pocăință, nici mărturisire a păcatului. El nu regreta decît un lucru, că și-a pierdut statutul privilegiat de pe lîngă tron. Baza pentru împăcare era atît de fragilă, încît totul a continuat în direcția cea mai rea. Poate că atît Ioab, cît și David erau însuflețiți de sentimente bune, dar aceste intenții bune s-au dovedit a nu fi decît sentimentalism steril și deplasat. Dragostea cu „D" mare este altceva. Ea este potrivit cu Dumnezeu. Ea nu este slabă. Ea este puternică. Ea știe să pretindă reparații, compensări și garanții. Restul nu este decît povești. Dragostea adevărată este din Dumnezeu. Și Dumnezeu este exigent. La fel și dragostea. Dumnezeu vrea credință și pretinde pocăință pentru mîntuire. Să nu uităm că la Calvar avem dovada exigențelor dragostei lui Dumnezeu.

Pentru noi, păcatele își pierd ariditatea odată cu trecerea anilor. Dar pentru Dumnezeu sau pentru mîntuire, niciodată. Trecerea

anilor nu face păcatul mai puțin păcătos și mîntuirea mai accesibilă. De aceea, limbajul mîntuirii nu este niciodată „mîine", ci totdeauna „astăzi" (Evrei 3:7,15 și 4:7). De aceea, nici nu este de dorit să lăsăm vreodată un păcat să se învechească, ci dimpotrivă, să-l mărturisim cît mai repede posibil căci, cu trecerea timpului, riscăm să pierdem din vedere adevărata lui față. Trei ani mai tîrziu, crima lui Absalom nu era mai puțin o crimă. Și după cinci ani, cînd s-a înfățișat înaintea lui David, era tot o crimă.

Dacă ar fi comis-o în ajun, el n-ar fi fost mai vinovat decît era. Judecata din ziua de apoi va reaminti oamenilor faptul că la Dumnezeu nu există o altă hotărîre decît iertarea care se bazează pe moartea pe cruce a Fiului Său. Dumnezeu va scoate toate faptele oamenilor din trecutul uitării și le va aduce la lumină ca și cînd ar fi fost comise chiar în ziua aceea.

Altfel spus, David și Ioab au făcut ceea ce Dumnezeu nu face niciodată: ei au iertat fără ca să existe o zdrobire, pocăință și mărturisire a păcatului din partea lui Absalom. David și-a pregătit astfel cea mai rea și cea mai dureroasă perioadă din viața sa.

Așa se întîmplă cînd o biserică admite în sînul ei oameni nenăscuți din nou care n-au cunoscut convingerea cu privire la păcat, la dreptate și la judecată prin Duhul Sfînt (Io.16:8).

Așa s-a întîmplat cu un tînăr, slujitor al lui Dumnezeu plin de talent și de promisiuni care, prin ataşamentul lui de Cristos care îl mîntuise și pentru dragostea pe care o purta pentru o așa-zisă creștină aleasă din nefericire ca logodnică, s-a văzut obligat să-i ierte acesteia cele mai proaste trăsături de caracter și răutatea, fără să fi existat vreodată o schimbare a comportării. Iertarea pe care el a împărțit-o cu dărnicie, atît nechibzuită și repetată, cît și zadarnică, a echivalat cu cererea în căsătorie a unei zgripțuroaice de neîmblînzit care a fost dezonoarea vieții sale, ruina căminului său și eșecul parțial al unei lucrări cu răspîndire internațională.

Așa se va întîmpla totdeauna cînd o comunitate va reintegra niște membri care nu se vor fi pocăit de păcatele pentru care trebuiseră

să fie excluși. Ea se poate pregăti pentru zile grele. Adevărul lui Dumnezeu nu suportă să fie amputat sau trunchiat. Trebuie să-l primim în întregime sau să nu-l primim deloc.

Primindu-l pe Absalom așa cum au făcut, David și Ioab s-au pus într-o poziție apropiată celei descrise în Apocalipsa 22:18,19: „Declar oricui aude cuvintele... acestei cărți: Dacă scoate ceva, dacă adaugă ceva..., Dumnezeu îl va lovi cu flagelele descrise în cartea aceasta și îi va scoate partea de la pomul vieții..."

Flagelele (plăgi, urgii) care au urmat ne arată că totdeauna este ceva periculos să denaturezi Scripturile.

Istoria omenirii a decăzut încă de la început, cînd mama tuturor oamenilor a denaturat Cuvîntul lui Dumnezeu, schimbînd o certitudine: „Vei muri cu siguranță" (Gen.2:17) într-o probabilitate: „Ca să nu muriți" (Gen.3:3).

Aceste relatări ne arată că și intențiile bune se termină cu niște catastrofe dacă ele nu respectă spiritul **ȘI** litera Sfintei Scripturi.

Fie că este Biserica, fie că sunt familiile noastre sau viața noastră personală, Dumnezeu să ne păzească de peticirile lui Ioab.

Duhul carnal poate să ajungă la un compromis relativ'; Dumnezeu niciodată. Să ne amintim de convertirea noastră. Ce lucru bine făcut! La suprafață și în profunzime! Ce sfîșiere și ce zdrobire!

Orice lucrare spirituală care nu are în vedere acest obiectiv este sortită dinainte unor experiențe amare. Tot ceea ce, pe o temelie bună, este zidit doar cu fînul, lemnul și paiele intențiilor bune, va cunoaște încercarea focului și nu va lăsa decît cenușă, pe care o va lua vîntul.

Viața noastră e ca un vapor care navighează în vecinătatea pragului mării, unde adesea trebuie să arunce sonda pentru a se cunoaște relieful submarin. Evreii din Bereea își înnobilau sentimentele prin faptul că aruncau în fiecare zi sonda lor în Scripturi (Fap.17: 11). Lucrul acesta le permitea să deceleze și mai ales să evite stînci submarine periculoase.

Într-un sens, noi îi suntem îndatorați lui Ioab pentru că ne-a semnalat una foarte periculoasă. Faptul acesta ar trebui să ne permită să o evităm.

5

În capitolul precedent, am spus că Ioab și David au comis o greșeală gravă reintegrîndu-l pe Absalom în sînul familiei regale, fără ca acesta, după omorîrea fratelui său Amnon, să fi manifestat cel mai mic semn de pocăință. Am mai spus că David și Ioab își vor mușca degetele din cauza acestei împăcări false. Istoria pe care o vom urmări ne va demonstra că degeaba se vopsește o bîrnă putredă; folosită într-o construcție, o pune în pericol de a se prăbuși.

„După aceea, Absalom și-a procurat un car și cai, și cincizeci de oameni care alergau înaintea lui. Se scula dis-de-dimineață, și stătea la marginea drumului la poartă. Și ori de cîte ori avea cineva vreo contestație și se ducea la rege la judecata, Absalom îl chema și zicea: Din ce oraș ești? Dupa ce-i raspundea: Sunt din cutare seminție a lui Israel, Absalom îi zicea: După cum vad, cauza ta este bună și dreapta; dar nimeni din partea regelui nu te va asculta. Absalom zicea: Cine mă va pune pe mine judecător în țară? Orice om care ar avea o contestație și un proces ar veni la mine, și i-aș face dreptate. Și cînd se apropia cineva ca sa se prosternă înaintea lui, el îi întindea mîna, îl apuca și-l saruta. Absalom se purta așa cu toți cei din Israel care se duceau la rege să ceară dreptate. Și Absalom cîștiga inima oamenilor din Israel.

După patruzeci de ani, Absalom a zis regelui: Dă-mi voie să mă duc la Hebron ca să împlinesc juruința pe care am facut-o Domnului. Căci slujitorul tău a facut o juruință pe cînd locuiam la Gheșur în Siria; am zis: Dacă Domnul mă va aduce înapoi la Ierusalim, voi sluji Domnului. Regele i-a zis: Du-te în pace. Și Absalom s-a sculat și a plecat la Hebron.

Absalom a trimis spioni în toate semințiile lui Israel, ca să spună: Cînd veți auzi sunetul trompetei, să ziceți: Absalom domnește la Hebron! Două sute de oameni din Ierusalim, care fuseseră invitați, l-au însoțit pe Absalom; și l-au însoțit în toată simplitatea lor, fără să știe nimic. Pe cînd aducea Absalom jertfele, a trimis să-l caute în orașul Ghilo pe Ahitofel ghilonitul, consilierul lui David. Complotul căpăta putere, și poporul era tot mai numeros pe lîngă Absalom" (2.Sam.15:1-12).

Aici, Absalom se arată cu adevărata lui față. Imaginea care se degajă din el nu este mai puțin decît sinistră. În viața lui Absalom, Satan în întregime ne apare în filigran.

Îngerul căderii era la origine un heruvim ocrotitor (Ez.28:14). El era perfect în frumusețe, și acest fiu al lui David nu era mai puțin frumos. Din talpa piciorului pînă în creștetul capului nu avea nici un defect. Dar această frumusețe fizică ascundea un suflet negru. Era îngîmfat și orgolios. În timpul vieții lui, își ridicase un monument ca să se transmită din generație în generație gloria persoanei sale și a numelui său (2.Sam.18:18). Într-o zi, el a fost peste măsură de imoral, și în această imoralitate l-au însuflețit cele mai josnice motive: bucuria perversă de a stîrni ura și de a produce ireparabilul. De asemenea, el era perfid și mincinos. El nu se rușina să vorbească despre lucrurile sfinte, dacă aceasta îi dădea posibilitatea să-și plaseze mai bine minciunile (v.8). Dacă a fost un ucigaș, a fost virtualmente și un paricid și un regicid, pentru că el și-a dat acordul deplin la proiectul de asasinare a tatălui său, regele David. Avea o fire neînduplecată. Anii care s-au scurs nu i-au știrbit sentimentele de răzbunare, dimpotrivă; mînia stăvilită a dat la iveală ura ascunsă. David știa (v.14) că, în cazul înfrîngerii armatelor sale, el nu se putea aștepta la milă sau scăpare din partea lui Absalom. Cele mai josnice perfidii se ascundeau sub un exterior atrăgător. Înzestrat de la natură cu un farmec fascinant, irezistibil, admirabil favorizat de un fizic de june-prim, Absalom urma să capete cu ușurință favoa-

rea unei majorităţi proaste şi orbite, făcînd fără scrupule demagogie de cea mai josnică speţă. Iar poporul naiv va cădea în capcana uneltirii lui. Pe ascuns, Absalom pune mîna pe puterea regală şi ia locul magistraţilor. El le măgulește patriotismul tribal (v.3). Cînd se apropia cineva ca să i se proştearnă, el îi întindea mîna, îl apuca şi-l săruta (v.5). El duce o campanie electorală în stil american. El strînge mîinile, se duce prin mulţimea de oameni, îi sărută pe bătrîni şi pe copilaşi şi se îngrijeşte de publicitate. El angajează cincizeci de oameni ca să-i laude cauza şi să creeze atmosferă cu ocazia discursurilor sale publice. El îi momeşte cu schimbarea politică, le vorbeşte despre o ordine nouă şi le promite o ţară a huzurelii. Toţi cei simpli, naivii, nemulţumiţii se lasă vrăjiţi de frumuseţea extraordinară a acestui om cu adevărat providenţial. Din păcate, lucrul acesta se adevereşte chiar şi printre evanghelici. Numai să apară la amvon un escroc care ştie să vorbească frumos, sute de oameni nu mai pot de emoţie şi umplu punga borfaşului cu voce plăcută. Sau numai să se apropie un guraliv elegant, şi iată nişte prietenii vechi şi solide uitate pentru o vreme, pînă ce se deschid ochii celor înşelaţi.

Versetul 11 ne arată cine a fost atras în acest complot. Două sute de oameni de bună credinţă, nişte invitaţi de onoare care, chiar şi numai pentru o zi, susţin fără ştirea lor propaganda revoluţionară a lui Absalom.

Lucrul acesta ne arată cîtă nevoie avem de cumpătare şi de discernămînt. Cînd nişte aşa-zişi apostoli s-au prezentat în biserica din Efes (Ap.2:2), n-a existat o admiraţie exagerată. Aceşti bărbaţi au fost puşi la încercare şi au fost găsiţi mincinoşi. Tînărul Timotei n-a fost acreditat în lucrarea lui Dumnezeu decît după ce a fost pus la încercare, la probă, consacrîndu-se slujirii Evangheliei împreună cu Pavel, ca un copil cu tatăl lui (Fil.2:22). Sfîrşitul versetului 6 zice: „Absalom cîştiga inima oamenilor din Israel". Mai multe versiuni, printre care cea a lui Darby (în franceză, n. tr.), spun „şterpelea pe furiş" sau „fura". Noul Testament numeşte aceasta un „lup răpitor". Cel pe care-l aclamau ca bărbat al secolului nu venea de-

cît „să fure, să înjunghie și să nimicească" (Io.10:10).

Și ce fura el? Inima. Cînd ai inima cuiva, ai totul. Dar acești oameni, dîndu-i votul și inima, nu-și dădeau seama că lucrul acesta era un furt. Ei erau pungășiți fără știrea lor. Fără îndoială că ar fi zis că au fost cu bună știință de acord cu problema lui Absalom. Și Satan este marele maestru al escrocheriei. Și el știe ce anume să țintească: inima. Milioane de oameni, chiar religioși, îi slujesc cauza fără s-o știe. Iar copiii lui Dumnezeu nu scapă teferi din încercările lui de atacuri armate spirituale. De unde rugămintea fierbinte a lui Pavel din Coloseni 2:18: „Nimeni să nu vă răpească de bunăvoie premiul alergării voastre".

Una din frumoasele noastre cîntări spune atît de potrivit:

„Veghează-n orice clip-a vieții tale,
Chiar și atunci cînd totul e senin,
Căci firea ta e rea afar' din cale
Și-n juru-ți e-un dușman hain".

Cel mai bun mod de a ne păzi inima este de a o da Mîntuitorului; de a o da lui Isus Cristos ca s-o păzească. Apoi, cînd Satan vine să bată la ușă, îmbrăcat într-un costum de deghizare care ar face cinste oricărui actor, El este Cel care Se va duce să-i deschidă și să-l primească pe intrus. Degeaba se va deghiza în înger de lumină, Domnul îl va demasca de la intrare, și amăgirile lui nu vor avea influență asupra Lui. O inimă în care „Cuvîntul Domnului locuiește din belșug" este o inimă bine înarmată împotriva șiretlicurilor diavolului, căci este scris că omul spiritual judecă totul. Dacă oamenii din Israel ar fi fost mai spirituali, n-ar mai fi fost amăgiți de purtarea frumoasă a lui Absalom. Dacă Filadelfia din Apocalipsa 3 este păzită de ceasul încercării și de amăgirea lui Anticrist (super-Absalom-ul de la sfîrșitul vremurilor) este pentru că a păzit Cuvîntul Domnului. Singura noastră salvare într-un secol în care și noi putem fi înșelați ca cei de pe vremea lui Absalom este dragostea pe

care o purtăm Domnului nostru prin studierea Cuvîntului Său.

Dar, pentru moment, ne-am ocupat destul cu acest fiu al lui David şi al Maacăi. Acest personaj sinistru este demascat complet. Spiritul lui Lucifer e cel care îl conduce în întregime.

Totuşi, această constatare necesară e cea care ne va pricinui dificultăţi aproape de neînvins pentru continuarea studiului nostru.

Doi oameni vor intra în conflict cu Absalom: David, tatăl şi Ioab, generalul armatei. David este omul adesea spiritual, în timp ce Ioab acţionează în general potrivit cărnii.

Situaţia este atît de încurcată, încît conflictul se va răsfrînge asupra noastră. Va trebui să-l aplaudăm pe Ioab, sau să-l aprobăm pe David? Este nevoie de multă iscusinţă pentru a aduce, lumină în acest întuneric! Cînd sculul de lînă este prea încurcat, îl rupem, cu riscul ca după aceea să facem noduri. Şi cum în fiecare creştin există în acelaşi timp un David şi un Ioab care dormitează, nu va fi uşor să-i recunoaştem între ei atunci cînd se vor trezi în acelaşi timp.

Să vedem acum situaţia creată de uneltirea lui Absalom.

„Pe cînd aducea Absalom jertfele, a trimis să-l caute în oraşul Ghilo pe Ahitofel ghilonitul, consilierul lui David. Complotul căpăta putere, şi poporul era tot mai numeros pe lîngă Absalom.

Cineva a venit să-l informeze pe David, şi i-a zis: Inima oamenilor lui Israel s-a întors spre Absalom. Şi David a zis tuturor slujitorilor lui care erau cu el în Ierusalim: Sculaţi-vă, să fugim, căci nu va fi scăpare pentru noi înaintea lui Absalom. Grăbiţi-vă de plecare; altfel, nu va întîrzia să ne ajungă, şi va arunca nenorocirea peste noi, şi va trece oraşul prin ascuţişul săbiei" (2.Sam. 15:12-14).

„Tot ţinutul era în lacrimi şi oamenii scoteau ţipete mari, la trecerea întregului popor. Regele a trecut pîrîul Chedron, şi tot poporul a trecut faţă în faţă cu drumul care duce în deşert" (2.Sam.15:23).

„David a suit dealul Măslinilor. El suia plîngînd și cu capul acoperit, și mergea cu picioarele goale; și toți cei ce erau cu el și-au acoperit și ei capul, și suiau plîngînd.

Au venit și i-au spus lui David: Ahitofel este împreună cu Absalom printre uneltitori. Și David a zis: Doamne, nimicește sfaturile lui Ahitofel!

Cînd a ajuns David pe vîrf, unde s-a închinat înaintea Domnului...“ (2.Sam.15:30-32a).

Scena este cu adevărat dramatică. Uneltirea a devenit atît de puternică, încît la Ierusalim s-a stîrnit panică. Pentru ca David să fie obligat să fugă, aceasta înseamnă că situația este într-adevăr critică. David era războinic trup și suflet. Încă de tînăr înfruntase ursul, leul și uriașul, și îi învinsese pe toți trei. Poți fi sigur deci că dacă el bate în retragere, atunci nu mai e nimic de făcut. David plînge, și toată lumea plînge cu el. Cu o oră înainte era pe tronul pe care îl credea stabil, domnind pașnic peste supușii săi. După o oră, merge desculț, cu capul acoperit și cu inima zdrobită. Înălțat de dimineață, el este umilit în seara aceleiași zile. Omul, într-adevăr, nu înseamnă mare lucru; acum e rege, și acum nu mai e nimic. Rămîne jucăria circumstanțelor pe care nu le poate nici prevedea, nici stăpîni. Această istorie ne face să înțelegem mai bine acest dublu adevăr biblic: „Blestemat să fie omul care se încrede în om“ și „Fericit este omul care se încrede în Domnul“.

Care este atitudinea lui David în aceste zile de mare suferință? El se umilește, se apleacă de bună voie sub mîna puternică a lui Dumnezeu. Nu cîrtește, nu se consideră fără defecte. Plînge. Arată prin semne exterioare că se umilește: se descalță, își acoperă capul, se roagă și se închină. Psalmul 3 va fi consacrat rugăciunii făcute cu această ocazie.

Rugăciunea sa privitoare la vicleanul Ahitofel este ca o vărsare a inimii: „O, Doamne, nimicește sfaturile lui Ahitofel!“ Este scurtă și incisivă. Dumnezeu îl va asculta și îi va răspunde din plin.

În toate acestea, David se arată a fi omul după inima lui Dumnezeu.

Care este în acest timp atitudinea lui Ioab?

Despre el nu se spune nimic special, decît că împreună cu fratele său Abişai nu se gîndeşte decît să taie capete. Aici, Ioab nu este decît un soldat care-şi face meseria. El îşi curăţă armele. Nu se încrede decît în sabia lui. I-ar fi făcut mare plăcere să joace rolul principal într-un film de capă şi spadă, şi n-ar fi cerut să fie dublat de un cascador în momentele periculoase ale rolului. Tot ce aşteaptă Ioab este ocazia de a se încăiera. Carnea este într-adevăr în acţiune... certurile, izbucnirile de mînie, ambiţiile egoiste... (Gal.5:20).

În acest timp în care David se roagă şi Ioab se pregăteşte pentru luptă, în Ierusalim Absalom pune mîna pe putere şi-şi strînge consilierii.

„Ahitofel i-a zis lui Absalom: Lasă-mă să aleg douăsprezece mii de oameni! Mă voi scula şi-l voi urmări pe David chiar în noaptea aceasta. Îl voi lua pe neaşteptate cînd este obosit şi cu mîinile slăbite, îl voi înspăimînta, şi tot poporul care este cu el va fugi. Îl voi lovi numai pe rege, şi voi aduce înapoi la tine pe tot poporul; moartea omului pe care-l urmăreşti va face ca toţi să se întoarcă, şi tot poporul va fi în pace. Cuvintele acestea i-au plăcut lui Absalom şi tuturor bătrînilor lui Israel.

Dar Absalom a zis: Chemaţi-l şi pe Huşai arhitul, şi să auzim ce va zice şi el. Huşai a venit la Absalom, şi Absalom i-a zis: Iată cum a vorbit Ahitofel; să facem ce a zis el, sau nu? Spune tu! Huşai i-a răspuns lui Absalom: De data aceasta, sfatul pe care ţi l-a dat Ahitofel nu este bun. Şi Huşai a zis: Tu cunoşti vitejia tatălui tău şi a oamenilor lui; sunt înfuriaţi ca o ursoaică de pe cîmp căreia i s-au răpit puii. Tatăl tău este un om de război, şi nu va petrece noaptea cu poporul; iată, acum, stă ascuns în vreo groapă sau în vreun alt loc. Şi dacă, de la început, vor cădea unii sub loviturile lor, se va auzi îndată şi se va zice: Poporul care-l urma pe Absalom a fost înfrînt! Atunci cel mai viteaz, chiar de-ar avea o inimă de leu, va fi cuprins de spaimă; căci tot

Israelul știe că tatăl tău este un viteaz și că are niște viteji cu el. Sfatul meu este deci ca tot Israelul să se strîngă la tine, de la Dan pînă la Beer-Șeba, o mulțime ca nisipul de pe marginea mării. Și tu însuți să mergi la luptă. Vom ajunge la el în vreun loc pe care l-am găsi, vom cădea peste el cum cade roua pe pămînt; și nu va scăpa nici unul, nici el, nici vreunul din oamenii care sunt cu el. Dacă va fugi într-un oraș, tot Israelul va duce funii la orașul acela, și îl vom trage în pîrîu, pînă cînd nu va mai rămînea nici o piatră în el. Absalom și toți oamenii lui Israel au zis: Sfatul lui Hușai architul este mai bun decît sfatul lui Ahitofel. Dar Domnul hotărîse să nimicească bunul sfat al lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom" (2.Sam.17:1-14).

Ahitofel, consilier deosebit, dar mișel, este de asemenea un partizan necondiționat al lui Absalom, pe cînd Hușai, fidel lui David, se preface că se alătură lui Absalom ca să contracareze stratagemele șiretului Ahitofel. Acesta din urmă îi cere pe loc lui Absalom douăsprezece mii de oameni ca să-l urmărească pe David care nu ieșise încă din starea de depresiune. L-ar ucide pe rege, și atunci tot poporul s-ar întoarce la Absalom.

Înainte de a-și întocmi planul, s-a consultat cu Hușai care, bineînțeles, l-a dezaprobat și l-a prezentat pe al său, atît de absurd, încît dovedește prostia lui Absalom, incapabil să-și dea seama că acest plan o să-l ducă la pierzare. Hușai l-a sfătuit să aștepte. El a măgulit amorul propriu al lui Absalom, propunîndu-i să conducă armata care are un amărît de general.

Propunerea ridicolă a lui Hușai a plăcut totuși lui Absalom și oamenilor lui. Ahitofel însă, dîndu-și seama că uneltirea era sortită eșecului, s-a dus acasă și s-a sinucis.

Cînd citim versetul 14: „Domnul hotărîse să nimicească bunul sfat al lui Ahitofel, ca să aducă nenorocirea peste Absalom", înțelegem și textul care spune: „Cheamă-mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar Tu mă vei glorifica!" (Ps.50:15)

Modul în care procedează Dumnezeu ne confirmă strălucitul

adevăr din 1.Corinteni 1:27: „Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cei înţelepţi". Marii inteligenţe a lui Satan, Dumnezeu, pentru a ne salva, i-a răspuns prin nebunia Crucii Calvarului. Şi tot prin ea a nimicit El pe cel ce avea puterea morţii, adică pe diavolul (Evr.2:14). Crucea este o nebunie, dar o nebunie care salvează, căci Dumnezeu este în ea, şi această nebunie a lui Dumnezeu este mai înţeleaptă şi mai puternică decît oamenii.

Nu vom spune decît cîteva cuvinte despre bătălie. Vechii soldaţi încercaţi în războaie ai lui David, bine regrupaţi, împărţiţi în trei corpuri de armată şi bine comandaţi de Ioab, Abişai şi Itai, zdrobesc armata lui Absalom şi doboară douăzeci de mii de oameni. În fuga sa, Absalom îşi prinde capul şi părul într-o ramură întinsă a unui terebint şi rămîne spînzurat, dar în viaţă. Lucrul care a fost pentru el glorie şi mai ales vanitate îi provoacă moartea. În acest punct al povestirii începe dificultatea pentru noi. Suntem sfîşiaţi între David şi Ioab. Nu putem da dreptate nici unuia, nici altuia, şi totuşi suntem de acord în acelaşi timp cu amîndoi. Conflictul lor devine şi al nostru.

Avea David dreptul să spună: „blînd cu tînărul Absalom" de vreme ce el nu mai era aşa de tînăr şi nu merita un alt calificativ decît cel de monstru? Din cauza lui, urma să se producă un masacru groaznic cu toate suferinţele care decurgeau de aici. Patruzeci de mii de taţi şi mame urmau să plîngă douăzeci de mii de fii ucişi în acest război civil. Douăzeci de mii de soţii sau logodnice urmau să-şi piardă iubitul în această bătălie fratricidă. Douăzeci, treizeci de mii de copii, poate şi mai mult, aveau să rămînă orfani prin greşeala lui Absalom. Aici, dreptatea cea mai elementară dă dreptate lui Ioab. Dar, va spune o mamă al cărei fiu criminal era în închisoare: orice ar fi făcut, el rămîne totuşi fiul meu!

A făcut rău Ioab că n-a ascultat de ordinul regelui şi l-a omorît pe Absalom? Ştim în orice caz că în chestiunea cu Urie a făcut rău că l-a ascultat pe David. Suntem de acord că prinţul mişel nu numai că-şi meritase moartea, dar ar fi fost potrivit pentru el şi o grămadă

de pietre drept mormînt, cum a fost odinioară cazul cu Acan (Ios.7:26). Este posibil ca ordinul lui David să fie discutabil. Dar ce a greșit Ioab este modul de a-l ucide pe Absalom. Descrierea arată mai mult decît limpede că Ioab și-a satisfăcut împotriva lui o răzbunare personală. A fost ca o pisică care chinuie șoarecele prins înainte de a-l mînca. Ioab era un războinic destul de experimentat ca să pună capăt vieții trădătorului dintr-o singură lovitură de suliță. Dar în loc de aceasta, i-a înfipt trei sulițe în regiunea inimii cu destulă îndemînare ca să-l lase în viață. Apoi lasă la zece recruți tineri și neexperimentați grija de a sfîrși masacrul. Neîndurătorul Absalom și-a găsit pe cale un adversar de talia sa care, în ciuda reproșurilor care i se pot face, a împlinit planul lui Dumnezeu. Ioab avea de încheiat cu Absalom o socoteală veche; nu putuse niciodată să înghită chestia cu incendierea lanului său de orz. Aceasta este o lecție pentru noi. Există fapte care ne urmăresc și ne ajung după mai mult sau mai puțin timp.

De exemplu, unii studenți, în timpul anului școlar, provoacă scandal în clasa profesorului lor, dar se pomenesc cu trei sulițe de insucces la examenele din iunie!

Dacă există vreo diferență de semnalat între Ioab și David, este felul în care duc același război în moduri diferite. David se războiește fără ură și pentru că adversarii săi îl încolțesc. Ioab se lasă dus de sentimente care deseori nu sunt potrivite.

Este imposibil să-ți trăiești viața creștină fără conflicte. Ele sunt inevitabile. Ele izbucnesc în familie (fiul pierdut sau risipitor și tatăl său), în biserică (Corint), în societate (persecuții).

Dominăm noi aceste conflicte în felul lui David, sau în felul lui Ioab? Să nu uităm că Dumnezeu Se uită la inimă. El este Cel care judecă gîndurile, sentimentele și motivele profunde. Și marile noastre proteste verbale nu vor schimba nimic. În caz de conflict, se ajunge cu ușurință la sentimente rele. Numai o mărturisire imediată și invocarea sîngelui lui Cristos poate să ne păzească de ură. Chiar dacă într-o zi suntem chemați să răsturnăm mese și să izgo-

nim pe negustorii din templu, lucrul acesta nu poate fi bine făcut decît dacă sentimentele lui Cristos locuiesc din belşug în noi.

Spre justificarea lui David, vom mai adăuga totuşi că recomandarea lui de a-l cruţa pe Absalom cu orice preţ, ca şi durerea lui, se explică prin faptul că trebuie să fie groaznic pentru un slujitor al lui Dumnezeu ca el să se gîndească la faptul că fiul său poate să moară fără pocăinţă şi fără mîntuire. A intra în eternitate fără Cristos, fără Dumnezeu şi fără speranţă aduce lacrimi amare. Şi dacă această durere cu lacrimi a tatălui care plînge pentru sufletul fiului său ne lasă de piatră; dacă nu gemem mai mult pentru soarta celor pierduţi, este poate pentru că ne-a părăsit pasiunea pentru suflete.

Noi nu mai spunem ca Ieremia (9:1): „O, de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plînge zi şi noapte pe morţii fiicei poporului meu!" Adesea ochii ne rămîn la fel de uscaţi ca cei ai lui Iona care vedea Ninive la marginea prăpastiei, fără să se plîngă de altceva decît de lipsa lui de confort. Nu mai hohotim de plîns cu divinul nostru David care, înaintea destinului îngrozitor care îl aştepta pe un alt mare oraş, striga: „Ierusalime, Ierusalime..." (Mt.23:37). Nu regăsim aceeaşi plîngere îngrijorată în aceste cuvinte înduioşătoare ale lui David? „Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău!" (2.Sam.18:33)

Vom parafraza astfel acest strigăt de durere: „O, Absalom, sufletul meu este salvat, eu sunt în regulă cu Dumnezeu, am făcut pace cu El, sunt gata să-L întîlnesc, nu mai există condamnare pentru mine, am siguranţa vieţii veşnice, dar tu, fiul meu... cît de mult aş dori să-mi schimb viaţa cu a ta ca să mai ai timp s-o foloseşti nu să mai complotezi, ci să te pocăieşti şi să te converteşti. Pentru mine, Absalom, viaţa mi-este un cîştig, dar ce poate fi ea pentru tine, fiu neconvertit, decît pierderea pierderilor, despărţirea eternă de Dumnezeu?"

Dar această rugăciune a lui David nu putea fi decît un monolog fără rezultat, căci el nu se putea substitui fiului său. Marele Substitut se află în Cel care, la Cruce, ne-a înlocuit în judecată şi în

moarte. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut într-adevăr asupra Lui. Cristos a făcut pentru noi ceea ce David nu putea face pentru Absalom. Căci El a purtat într-adevăr suferințele noastre, a luat asupra Lui durerile noastre, și mai ales a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Temuta dreptate divină pe care greșelile noastre o puseseră în mișcare împotriva noastră este abrogată doar prin moartea Celui ce ne înlocuia. Sabia mîniei lui Dumnezeu, însîngerată încă de pedeapsa de la Cruce, este pusă în teacă pentru cel care s-a pocăit de nelegiuirile sale, care le-a mărturisit și care și-a pus încrederea în Cel care a murit în locul său la Golgota. Isus a fost un Substitut atît de perfect, încît Dumnezeu, prin Cuvîntul Său, a spus celui care se pocăiește și crede în Fiul Său că nu mai există nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos (Rom.8:1). Acest „cum n-am murit eu în locul tău" fără speranță al lui David din Vechiul Testament face loc la „Eu am murit în locul tău" al marelui David din Noul Testament.

Un prieten englez, creștin convins, s-a dus într-o zi la doctor, și s-a hotărît să plece mai devreme ca să ajungă printre primii. Dar sala de așteptare era deja aproape plină. Cînd se striga: Următorul!, fiecare se deplasa înaintînd cu un scaun. După o lungă așteptare, s-a așezat în sfîrșit pe scaunul cel mai apropiat de cabinetul pentru consultație, în timp ce scaunele dinapoia lui se ocupaseră toate între timp. Deodată, a intrat o doamnă pradă unei suferințe foarte evidente și s-a pus lîngă ușă ca să intre prima. S-a auzit o voce care i-a spus sec: Doamnă, treceți la coadă. Femeia s-a adresat atunci prietenului meu:

- Domnule, am niște dureri așa de mari, aș putea să intru în locul dumneavoastră?

El s-a ridicat de pe scaun și i-a spus:

- Sigur, doamnă, vă rog.

În același moment, s-a deschis ușa cabinetului pentru consultații și s-a strigat: Următorul!

Doamna a intrat, aruncînd prietenului nostru o privire plină de recunoştinţă.

Dar cînd el a vrut să-şi reia locul, a fost cît pe ce să se aşeze pe genunchii următorului căci, în timp ce era în picioare şi femeia intra în locul lui, toată lumea se deplasase cu un scaun, şi al lui era deja ocupat. Atunci, aceeaşi voce care vorbise mai devreme i-a spus pe un ton tăios:

- Domnule, dacă v-aţi dat locul acestei femei, acum luaţi-l pe al ei!

El a rămas mut cîteva secunde, apoi, venindu-şi în fire, a spus:

- Aşa este, ea mi-a luat locul, şi deci eu trebuie să-l iau pe al ei la coadă.

Cum nu era genul de creştin care să ascundă cine este, a adăugat, adresîndu-se tuturor celor care erau acolo:

- Exact aşa a făcut Isus Cristos pentru mine. Din cauza păcatelor mele meritam condamnarea, moartea şi despărţirea de Dumnezeu. Dar a venit Isus Cristos; defectele mele, falimentele mele, păcatele mele au fost puse asupra Lui, pentru că El mi-a luat locul. Şi, pentru că El MĂ ÎNLOCUIA, mi-au fost trecute în cont dreptatea, perfecţiunea Sa. Acum ocup înaintea lui Dumnezeu locul pe care îl ocupa El înainte de a-l lua pe al meu!

Ca să încheiem acest capitol, ne rămîne de citit:

„Au venit şi i-au spus lui Ioab: Iată că regele plînge şi jeleşte din cauza lui Absalom. Şi, în ziua aceea, victoria s-a schimbat în doliu pentru tot poporul căci, în ziua aceea, poporul auzea zicîndu-se: Regele este mîhnit din cauza fiului său. În aceeaşi zi, poporul s-a întors pe furiş în oraş, ca nişte oameni ruşinaţi că au fugit din luptă. Regele îşi acoperise faţa şi striga în gura mare: Fiul meu Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu! Ioab a intrat în camera unde era regele şi i-a zis: Tu acoperi azi de nedumerire faţa tuturor slujitorilor tăi, care au scăpat azi viaţa ta, a fiilor tăi şi a fiicelor tale, a soţiilor tale şi a concubinelor tale. Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi urăşti pe cei ce te iubesc, căci arăţi azi că nu

există pentru tine nici conducători, nici slujitori; și văd acum că, dacă ar trăi Absalom și noi toți am fi murit în ziua aceasta, lucrul acesta ți-ar fi plăcut. Scoală-te deci, ieși și vorbește după inima slujitorilor tăi! Căci jur pe Domnul că, dacă nu ieși, nu va rămîne nici un om cu tine în noaptea aceasta; și aceasta va fi o nenorocire mai rea pentru tine decît toate nenorocirile care ți s-au întîmplat din tinerețe pînă acum. Atunci regele s-a sculat, și s-a așezat la poartă. S-a spus tot poporului: Iată, regele stă la poartă. Și tot poporul a venit înaintea regelui" (2.Sam.19:1-8).

Aici dăm din nou peste un conflict verbal. Ce să gîndim despre groaznicele reproșuri pe care i le aruncă Ioab lui David?

Mă gîndesc că aici Ioab este cel care are dreptate, căci el nu condamnă atît durerea lui David, cît manifestarea publică și deplasată a durerii sale.

Ceea ce este deplasat la David e faptul că atrage atenția asupra durerii sale. Greșeala lui David este că interesul său personal trece înaintea interesului general. Și iată rezultatul: „... Poporul s-a întors pe furiș în oraș, ca niște oameni rușinați că au fugit din luptă". Ioab i-a prezis cu înțelepciune rezultatul dezastruos al unei asemenea atitudini: „... Nu va rămîne nici un om cu tine în noaptea aceasta; și aceasta va fi o nenorocire mai rea pentru tine decît toate nenorocirile care ți s-au întîmplat din tinerețe pînă acum".

Unul dintre cele mai rele lucruri care se pot întîmpla unui om e să monopolizeze atenția asupra cazului său personal ca și cînd problema sa, durerea sa, cazul său ar fi buricul pămîntului. Această atitudine egocentrică este cel mai sigur mijloc de a-i îndepărta pe cei din jur. Cînd Aaron, mare preot fiind, și-a pierdut, cum se știe, cei doi fii ai săi, Nabad și Abihu (Lev.10), Dumnezeu i-a interzis să atragă atenția asupra lui. El n-a putut nici să plîngă, nici să poarte doliu, nici să-și înmormînteze fiii. Interesul general al poporului lui Dumnezeu a învins asupra unor considerente personale.

David, în marea sa durere, a uitat lucrul acesta, care este de altfel ceva de înțeles. Întunecat de suferința sa, egoist în acest moment din

viața sa, David ar fi pus toată țara în pericol dacă nepotul său Ioab n-ar fi venit să-l certe zdravăn.

Ei bine, ca să ne dea lecții, Domnul Se folosește de cine vrea. Chiar și David avea ceva de învățat de la Ioab.

Să ne amintim că Abimelec, apoi Faraon, i-au dat o lecție lui Avraam. Da, Avraam, tatăl celor credincioși, s-a văzut mustrat de doi regi păgîni.

Adevărata măreție a lui David se citește în versetul 8: „Atunci regele s-a sculat și s-a așezat la poartă... Și tot poporul a venit înaintea regelui". David acceptă mustrarea. El se face umil și mic. El, regele, autocratul cu putere aproape nelimitată, ascultă de sfatul asprului Ioab.

Superioritatea spirituală a lui David asupra lui Ioab stă în faptul că el știe să-și îndrepte cursul vieții și să-și corecteze greșelile.

David este un lut bun, suplu și maleabil, din care Dumnezeu poate să facă un vas de cinste.

David putea fi refăcut, dar Ioab nu putea fi decît spart.

Fiecare să aleagă ceea ce dorește să fie!

6

„David ajunsese pînă la Bahurim. Și iată, a ieșit de acolo un om din familia și din casa lui Saul, numit Șimei, fiul lui Ghera. El a înaintat rostind blesteme și a aruncat cu pietre după David și după toți slujitorii regelui David, în timp ce tot poporul și toți vitejii stăteau la dreapta și la stînga regelui. Șimei vorbea astfel cînd blestema: Du-te, du-te, om al sîngelui, om rău! Domnul face să cadă asupra ta tot sîngele casei lui Saul, al cărui tron îl ocupai tu, și Domnul a dat regatul în mîinile fiului tău Absalom; și iată-te nenorocit, cum meritai, căci ești un om al sîngelui!

Atunci Abișai, fiul Țeruiei, a zis regelui: De ce blestemă acest cîine mort pe domnul meu regele? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul. Dar regele a zis: Ce am de a face cu voi, fiii Țeruiei? Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis: Blestemă pe David! Cine-i va zice deci: De ce faci așa? Și David a zis lui Abișai și tuturor slujitorilor săi: Iată că fiul meu, care a ieșit din trupul meu, vrea să-mi ia viața; cu atît mai mult beniamitul acesta! Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis. Poate că Domnul Se va uita la necazul meu, și-mi va face bine în locul blestemelor de azi.

David și oamenii lui și-au văzut de drum. Șimei mergea pe coasta muntelui, în dreptul lui David, și mergînd, blestema, arunca cu pietre împotriva lui, și vîntura praf" (2.Sam.16:5-13).

Un nou personaj intră acum pe scena biografiei acestui om uimitor care este comandantul armatei regelui David. Șimei, despre care va fi vorba în acest capitol, nu este doar un simplu figurant sau unul fără grad. Dimpotrivă, este un actor foarte important, și doar prezența lui este o amenințare pentru regatul lui David. El făcea parte din familia regală decăzută pe care Dumnezeu o îndepărtase de la putere. Într-o clipă, Șimei și-a pierdut titlul de prinț și avantajele pe care i le aducea acesta. Timp de mai mulți ani, el a tăcut mîlc, dar va rumega o răzbunare care se va mări cu timpul. El socotește pe nedrept că David este uzurpatorul, omul de nimic adus la putere de un vot care nu era legal. Șimei se simte jignit și este adînc rănit de lucrul acesta. Problema lui Absalom pe care am relatat-o în capitolul precedent îl face să iasă din tăcere și ne demonstrează că are pică mai puțin pe noul regim, cît pe conducătorul acestui regim, adică pe David. Cetățeanul pe care-l credeam pașnic și resemnat își dă masca jos și dă frîu liber mîniei turbate. Explozia sa de ură ne arată starea lui sufletească. Un regizor din zilele noastre ar găsi în aceste întîmplări materialul ideal ca să ilustreze cazul unui paranoic perfect. Să recitim aceste rînduri. „Șimei a înaintat rostind

blesteme, şi a aruncat cu pietre după David şi după toţi slujitorii regelui David... Şimei vorbea astfel cînd blestema: Du-te, du-te, om al sîngelui, om rău! Domnul face să cadă asupra ta tot sîngele casei lui Saul, al cărui tron îl ocupai tu, şi Domnul a dat regatul în mîinile fiului tău Absalom; şi iată-te nenorocit, cum meritai, căci eşti un om al sîngelui!"

Scena ne este raportată într-un fel atît de descriptiv, încît aproape te aştepţi să primeşti o piatră în cap şi să strănuţi de atîta praf ridicat! Acest Şimei este ca o vijelie premergătoare furtunii.

Dar, printre aceste insulte verbale, există o frază care probabil că l-a durut foarte tare pe David. Asemenea unei săgeţi ieşită din tolba Acuzatorului, ea este aruncată cu o îndemînare cu adevărat diabolică. „Du-te, du-te, *om al sîngelui*, om rău!"

Să ne amintim de cazul tînărului amalecit (2.Sam.1:16) care a minţit, lăudîndu-se că l-a ucis pe Saul pe cîmpul de luptă. El se aştepta să primească o recompensă. Pentru îndrăzneala de a pune mîna pe unsul Domnului, David l-a pedepsit pe loc cu moartea. Văzîndu-se lovit mortal, omul a vrut să se corecteze, dar era prea tîrziu. David i-a zis: „Sîngele tău să cadă asupra capului tău, căci gura ta a adus mărturie împotriva ta". A fost o întîmplare foarte nefericită, şi era uşor pentru un om ca Şimei să sucească faptele şi să-i impute lui David setea de sînge.

Cu altă ocazie, Abner este ucis de Ioab, omul de încredere al lui David. Ca şi preşedintele Nixon în afacerea Watergate, David este depăşit de cei mai zeloşi partizani ai lui, şi Şimei se află în condiţii favorabile ca să insinueze că el este responsabil de sîngele lui Abner.

De asemenea, într-o altă ocazie, doi oameni îi vor aduce lui David capul lui Iş-Boşet, lovit mortal în timp ce dormea. În ciuda judecăţii imediate şi a pedepsei aplicate celor vinovaţi, aparenţele erau împotriva lui David, mai cu seamă pentru un om care era predispus să interpreteze rău faptele.

Cît de falsă era această acuzaţie! Niciodată, fără îndoială, n-a existat cineva cu atîta generozitate şi mărinimie ca David. Saul a

fost cel mai mare dușman al său, dar el i-a cruțat viața de mai multe ori. A pedepsit pe cei care gîndeau rău despre Saul și într-o zi a făcut această declarație neobișnuită: „A mai rămas cineva din casa lui Saul, *ca să-i fac bine?*"

De fapt Șimei, ca bun paranoic ce era, nu face decît să-i atribuie lui David sentimente care sunt ale lui și fapte care erau ale celor din casa lui Saul căruia îi aparținea. Ca să ne convingem de lucrul acesta, ne va fi suficient să citim ce a zis Dumnezeu: „... A fost o foamete care a ținut trei ani... din cauza lui Saul *și a casei lui sîngeroase*" (2.Sam.21:1). Ori, Șimei făcea parte din această casă sîngeroasă!!

Adesea lucrurile iau o înfățișare diferită atunci cînd Domnul le luminează cu lumina Sa. Să ne luăm măsuri pentru a nu fi surprinși; să veghem asupra judecăților și cuvintelor noastre, ca nu cumva scaunul de judecată al lui Cristos să ne arate că lucrurile nu stau așa cum zicem noi. În ziua cînd se vor deschide cărțile, numai judecățile Domnului vor avea importanță.

David a fost calomniat; suntem noi mai buni ca el?

Ar fi utopic din partea noastră să sperăm că vom fi totdeauna judecați drept. Se știe cum a fost Pavel judecat de corinteni, care erau totuși copiii săi spirituali. Dar el putea să le spună: „Prea puțin mă interesează că sunt judecat de voi, Domnul este Cel care mă judecă".

Tot așa Isus, modelul divin, a fost judecat pe nedrept și calomniat. Dacă s-au făcut deci aceste lucruri pomului verde, cu atît mai mult se vor face pomului uscat care suntem noi.

Dar ceea ce l-a făcut pe David să sufere și ceea ce ne face și pe noi să suferim cel mai mult sunt aceste acuzații paralele cu adevărul, ca în această parte a frazei: „om al sîngelui!" Căci era adevărat că David vărsase mult sînge. Dumnezeu Însuși va spune lucrul acesta. Dar el n-a făcut-o decît constrîns de războaiele pe care i le impuneau dușmanii.

Șimei se slujește de afirmații false. Știe unde să-l rănească pe

David şi nu se abţine de la aceasta. Cu toate acestea, răutatea îl împinge să comită o mare greşeală care, mai tîrziu, îl va costa viaţa: va vinde pielea ursului înainte de a-l omorî. El crede că victoria finală este deja în tabăra lui Absalom. Mînia este un foarte rău sfătuitor, şi a lui izbucneşte cu douăzeci şi patru de ore prea devreme. Ceea ce îi lipseşte cumplit lui Şimei în această zi capitală pentru el, este *stăpînirea de sine* care este una din cele şapte varietăţi ale roadei Duhului (Gal.5:22).

În faţa acestei ploi de înjurii grave, fiii Ţeruiei, Abişai şi Ioab se stăpînesc cu atît mai greu, cu cît au primit probabil cîteva pietre în cap. Ei îi cer lui David permisiunea de a-l face să tacă odată pentru totdeauna pe acest personaj arogant şi insultător.

Mai descoperim aici impulsul carnal propriu fiilor Ţeruiei. Cineva va întreba: Oare n-aveau ei dreptate, întrucît David îl va sfătui mai tîrziu pe Solomon să facă ceea ce le reproşează lor astăzi?

Ceea ce Abişai şi Ioab, care reprezintă spiritul carnal, nu au, este *discernămîntul vremurilor şi împrejurărilor.*

Am văzut deja că, atunci cînd Saul era în peşteră, Abişai era un expeditiv. Creştinul carnal are un ceas care nu este fixat după cel al Duhului Sfînt. Abişai, încă o dată, vrea să termine dintr-odată cu problemele lui. Pentru aceasta i se pare bun orice mijloc, şi după părerea lui persoana supărătoare trebuie să fie răpusă pe loc.

Desigur, există momente cînd trebuie, cum se spune, să iei taurul de coarne. Înfruntarea este uneori inevitabilă. Pavel a trebuit să-l mustre pe Petru în faţa tuturor pentru că, într-o anumită ocazie cu consecinţe doctrinare importante, el era vrednic de mustrare (Gal. 2:11-14). Abişai a fost nevoit, într-o luptă extraordinară, să salveze viaţa lui David, omorînd pe celălalt uriaş care era fratele lui Goliat (2.Sam.21:16,17).

Dar carnea nu are nuanţe. Nefiind conduşi de Duhul, Ioab şi Abişai nu fac diferenţa între două situaţii în care într-una era ameninţată viaţa lui David, şi în cealaltă doar onoarea sa.

Dacă sunt rare momentele în care trebuie să spunem cu Pavel:

„... Am hotărît ca pe un asemenea om să-l dau pe mîna lui Satan", sau ca Petru: „... Argintul tău să piară cu tine...", există alte momente - și ele sunt mult mai numeroase - cînd trebuie să ne amintim de parabola zizaniei („neghinei") și a seminței bune. Trebuie să știm să așteptăm și să avem răbdare pînă cînd situația se maturizează. Căci, într-o izbucnire de indignare și de precipitare, tot smulgînd zizania, poți să dezrădăcinezi și grîul bun. Cum vom sta atunci în fața Tribunalului lui Dumnezeu dacă am smuls o plantă pe care Însuși Tatăl a plantat-o? Există judecăți care nu aparțin decît de Tribunalul lui Cristos: „Cine ești tu, care judeci un slujitor al altuia? Dacă stă în picioare sau cade, asta îl privește pe stăpînul lui. Dar el va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească" (Rom.14:4). Istoria ne învață că uneori au fost decapitați unii mai puțin vinovați ca Șimei.

Cu toate acestea, trebuie să admitem că răul de care suferim este mai degrabă că menajăm prea mult răul, astfel încît ordinea și disciplina suferă din această cauză în Biserica Domnului.

Se ajunge pînă acolo că o mare parte din cei ce sunt desemnați drept neconvertiți în stînjenitoarea și incomoda listă a faptelor cărnii din Galateni 5:19-21 au totuși drept de cetățenie și de a-și spune părerea în biserică. Certăreții, sperjurii, invidioșii, geloșii, calomniatorii, caracterele urîte, cei nedrepți și alții de aceeași teapă, sunt adesea membri privilegiați ai unor Adunări atît de bolnave, încît nu sunt în stare să-și dea seama că cei care dovedesc aceste înspăimîntătoare tare sau lipsuri morale sunt clasificați printre cei care nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

De aceea, dacă modelul de urmat este de a fi la fel de generoși ca David, n-ar trebui să ne arătăm mai puțin înțelepți decît Solomon.

Am văzut că fiii Țeruiei nu aveau discernămîntul vremurilor. *Ei nu-l au nici pe cel al împrejurărilor.*

În timp ce David se umilește înaintea lui Dumnezeu, Abișai protestează și se revoltă în fața insultei. Și aici, David îi domină pe fiii Țeruiei cu impresionanta lui statură morală.

Se merită să recitim umilirea lui David: „Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis: Blestemă pe David! Cine-i va zice deci: De ce faci așa? Și David a zis lui Abișai și tuturor slujitorilor săi: Iată că fiul meu, care a ieșit din trupul meu, vrea să-mi ia viața; cu atît mai mult beniamitul acesta! Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a zis".

Această emoție spirituală care-l cuprinde pe David este străină celor doi nepoți ai lui. Înapoia omului manipulat de Satan cum este Șimei, David vrea încă să vadă mîna lui Dumnezeu.

Un frate drag, deportat de naziști în timpul războiului, a fost într-o zi insultat nerușinat de omul care îl interoga. Era împroșcat cu cele mai urîte înjurături demne de un birjar. Și fiecare știe că în domeniul acesta naziștii aveau un repertoriu foarte bogat. Acest prieten alsacian a înghițit totul fără să protesteze și umilindu-se înaintea lui Dumnezeu. În tot timpul acestei revărsări de nerozii, în interiorul lui își dădea avizul față de cuvintele călăului lui adresate omului celui vechi din el. La fiecare cuvînt mai grosolan, răspundea în sine însuși: Mă umilesc, Doamne, căci el îmi face portretul natural!

La fel, ceea ce păstrează David în inimă este amintirea păcatului său. Ioab se leagă de împrejurările imediate; David merge dincolo de oameni și de împrejurări, el merge pînă la Dumnezeu.

Ioab nu vede decît vizibilul; David însă vede invizibilul.

Ioab și Abișai lasă să izbucnească o mînie care nu înfăptuiește dreptatea lui Dumnezeu; David lasă Mînia să acționeze.

În timp ce nepoții carnali se răzvrătesc, unchiul spiritual se supune și se umilește sub mîna puternică a lui Dumnezeu care îl va înălța la timpul potrivit (1.Pet.5:6).

Vom putea acum să luăm ca titlu cel al celebrului poem de Victor Hugo:

DUPĂ BĂTĂLIE.

„Șimei, fiul lui Ghera, beniamit, care era din Bahurim, s-a grăbit să se coboare cu cei din Iuda înaintea regelui David. Avea cu el o mie de oameni din Beniamin, și pe Țiba, slujitor al casei lui Saul, și pe cei cincisprezece fii și douăzeci de slujitori ai lui Țiba. Au trecut Iordanul în fața regelui. Vasul, pus la dispoziția regelui, făcea traversarea ca să-i transporte casa; și în clipa cînd regele urma să treacă Iordanul, Șimei, fiul lui Ghera, s-a prosternat înaintea lui. Și el a zis regelui: Să nu țină seamă domnul meu de nelegiuirea mea, să uite că slujitorul tău l-a jignit în ziua cînd regele, domnul meu, ieșea din Ierusalim, și să nu țină seama regele de lucrul acesta! Căci slujitorul tău recunoaște că a păcătuit. Și iată, vin astăzi, cel dintîi din toată casa lui Iosif, înaintea regelui, domnul meu. Atunci Abișai, fiul Țeruiei, a luat cuvîntul și a zis: Nu trebuie oare să moară Șimei pentru că l-a blestemat pe unsul Domnului? Dar David a zis: Ce am eu a face cu voi, fiii Țeruiei, și de ce vă arătați astăzi adversarii mei? Astăzi să se omoare oare vreun om în Israel? Nu știu eu că domnesc azi peste Israel? Și regele i-a zis lui Șimei: Nu vei muri! Și regele i-a jurat că nu-l va omorî" (2.Sam.19:16-23).

Șimei revine pe scenă. El sosește primul. Cîtă rapiditate! Nici n-a atins bine vasul care îl transporta pe rege și suita sa malul de vest al Iordanului, că el este deja cu fața la pămînt.

E uimitor ce repede se schimbă unii! Prea repede, după părerea mea. Schimbarea completă a opiniei făcută la repezeală de Șimei nu prevestește nimic durabil sau bun. Totuși, pocăința lui pare sinceră. Gesturi, atitudini, formulări, totul este făcut „potrivit legii". Nici fiul risipitor, nici Mefiboșet, nici Saul din Tars n-au procedat mai bine. Dar urmarea ne dovedește că David n-a avut încredere în el.

Am constatat deja la unii oameni accese de pocăințe care nu existau. Numai presiunea împrejurărilor îi făcea să mărturisească, chiar să-și admită greșeala, dar în ei nu se schimbase nimic fundamental. Gîndurile lor profunde nu se pocăiau, și orientarea lor spiri-

tuală şi morală rămînea aceeaşi. Adică, motivul real a greşelilor lor nu era niciodată îndreptat, pentru că NU ERA NICIODATĂ JUDECAT CA O URÎCIUNE, CA O TICĂLOŞIE ÎN OCHII LUI DUMNEZEU. Pocăinţa lui Şimei, dacă într-adevăr este sinceră, nu atinge uşor decît suprafaţa. Este întristarea potrivit lumii care duce la moarte şi nu întristarea potrivit lui Dumnezeu care duce la o pocăinţă spre mîntuire de care cineva nu se căieşte (2.Cor.7:10).

Animalul murdar şi josnic care este pitulat în adîncurile sufletului său nu e dat la moarte prin genuflexiunile lui. Fandoselile şi maimuţărelile de tip Şimei nu scot niciodată afară păcatul din inima omului.

Am cunoscut o tînără femeie care, deşi i se spunea creştină, îi făcea viaţa amară soţului ei. De trei ori s-a „convertit" fără să se nască vreodată din nou. A sfîrşit prin a-şi duce căminul la catastrofă. Nici la Şimei nu există o naştere din nou. El nu-l aclamă cu adevărat pe David. El nu-şi apleacă capul decît constrîns. David ştie că la prima ocazie o să înceapă din nou. Totuşi, el are milă şi, spre marea pagubă a lui Ioab, îi cruţă viaţa, sau mai degrabă, îi lasă timp să se pocăiască cu adevărat. Aşa face Domnul cu infidela biserică din Tiatira în Apocalipsa: „I-am dat timp ca să se pocăiască, *dar ea nu vrea să se pocăiască*". Nu tot aşa procedează Domnul cu lumea? El aşteaptă cu răbdare, nevrînd ca vreunul să piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Cîtă răbdare faţă de aceste state totalitare care maltratează, umilesc şi omoară pe răscumpăraţii Săi! Cîtă răbdare faţă de Occidentul nostru corupt pînă în măduva oaselor! Totuşi, într-o zi răbdarea lui Dumnezeu va ajunge la capăt. La sfîrşitul celor o sută douăzeci de ani de răbdare, generaţia lui Noe a sfîrşit prin a fi vizitată de judecată.

La fel, răutatea naturală din inima lui Şimei nu s-a folosit de amînarea pe care i-o acordase David. Cîţiva ani mai tîrziu, Solomon a trebuit să-i spună: „Domnul face să-ţi cadă răutatea asupra capului tău".

Să citim tot episodul.

„Regele l-a chemat pe Șimei și i-a zis: Construiește-ți o casă în Ierusalim: să locuiești în ea, și să nu ieși din ea ca să te duci într-o parte sau alta. Să știi bine că în ziua cînd vei ieși și vei trece pîrîul Chedron vei muri; sîngele tău va cădea asupra capului tău. Șimei a răspuns regelui: E bine! Slujitorul tău va face cum spune domnul meu, regele. Și Șimei a locuit multă vreme la Ierusalim.

După trei ani, s-a întîmplat că doi slujitori ai lui Șimei au fugit la Achiș, fiul lui Maaca, regele Gatului. I s-a dat de știre lui Șimei, zicînd: Iată că slujitorii tăi sunt la Gat. Șimei s-a sculat, a pus șaua pe măgar și s-a dus la Gat la Achiș să-și caute slujitorii. Șimei s-a dus, și și-a adus înapoi slujitorii din Gat. Solomon a fost informat că Șimei a plecat din Ierusalim la Gat, și că s-a întors. Regele a trimis să-l cheme pe Șimei, și i-a zis: Nu te-am pus eu să juri pe Domnul, și nu ți-am făcut această declarație categorică: Să știi bine că vei muri în ziua cînd vei ieși ca să te duci într-o parte sau alta? Și nu mi-ai răspuns tu: Este bine! Am înțeles? De ce atunci n-ai ascultat de jurămîntul Domnului și de porunca pe care ți-o dădusem? Și regele i-a zis lui Șimei: Tu știi în interiorul inimii tale tot răul pe care l-ai făcut tatălui meu David; Domnul face să cadă răutatea ta asupra capului tău. Dar regele Solomon va fi binecuvîntat, și tronul lui David va fi întărit pentru totdeauna înaintea Domnului. Și regele i-a dat porunci lui Benaia, fiul lui Iehoiada, care a ieșit și l-a lovit pe Șimei; și Șimei a murit.

Astfel, regatul s-a întărit în mîinile lui Solomon" (1.Re.2:36-46).

Acest pasaj ne învață că, pentru Șimei, jurămintele făcute înaintea lui Dumnezeu au tot atît de puțină valoare ca și pocăința sa. Cînd interesul său este în joc, trece peste cuvîntul dat prin jurămînt. Același lucru este valabil și cu pocăința lui. Șimei reprezenta o amenințare permanentă pentru domnia lui Solomon și, cu prima ocazie favorabilă, s-ar fi întors împotriva lui. Bunăstarea lui nu era legată decît de o simplă condiție, aceea de a nu se îndepărta de Ieru-

salim. I se fixase un domiciliu forțat, măsură judiciară care există și în zilele noastre. Se vede cît de puțină importanță dă el harului acordat, prima dată de David, și a doua oară de Solomon. El a apucat prima ocazie care i s-a oferit pentru ca să-l dispreţuiască. Aceasta arată că harul sau favoarea care i se acordase nu atinsese inima, nici nu-i influențase căile. Aceasta ne amintește acest cuvînt din Scriptură: „Cel care este mustrat de multe ori și se încăpățînează va fi zdrobit deodată și fără leac" (Prov.29:1). Tot așa ne spune și Evrei 6:7-8: „Cînd un pămînt este udat de ploaia ce cade adesea pe el și produce... spini și pălămidă, este lepădat și aproape să fie blestemată, și sfîrșește prin a i se da foc".

La apogeul său, Solomon Îl simbolizează pe Domnul Isus Cristos care, după vreo douăzeci de secole de răbdare, va pune capăt epocii harului, luîndu-Și în posesie Împărăția cu putere. Ce va face El cu națiunile răzvrătite? Ceea ce a făcut Solomon cu Șimei. Psalmul 2 ne-o face cunoscut: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier ca pe vasul unui olar". Apocalipsa ne confirmă că, după aceea, El va păstori națiunile, dar totdeauna cu același toiag de fier. Ar fi multe de spus aici, dar nu acesta este scopul acestei cărți. Să revenim pentru ultima dată la Șimei.

El a plătit cu viața trecerea Chedronului, limită impusă de Solomon. Există de asemenea o limită peste care nu treci niciodată nepedepsit dacă n-ai făcut pace cu Dumnezeu. Ea este pragul care desparte viața de moarte.

Anii pe care îi trăim în trup sunt ani de har. Ei ne sunt dați pentru ca să ne lămurim situația cu Dumnezeu, să ne pocăim, să ne convertim, să acceptăm mîntuirea lui Dumnezeu și să trăim în consecință. În acest caz totul este în ordine. Omul împăcat cu Dumnezeu poate să cînte împreună cu David: „Cînd umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău" (Ps.23:4). Dar pentru mulți, moartea este ceea ce a fost Chedronul pentru Șimei, o condamnare fără drept de apel, căci oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, după care vine judecata.

Mulți oameni își irosesc anii și ajung la capătul acestei vieți fără să fie pregătiți pentru cealaltă.

În pragul unui eveniment atît de serios și de important ca moartea, cît de mult ar trebui să spunem și noi rugăciunea lui David: „Doamne, spune-mi care este capătul (Chedronul) vieții mele, care este măsura zilelor mele?" (Ps.39:5). Și cea a lui Moise o completează: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să ne dedăm inimile la înțelepciune, căci ele trec repede, și noi zburăm" (Ps. 90:12).

Să ne întoarcem acum puțin la momentul cînd Șimei se proșterne înaintea lui David.

„Abișai, fiul Țeruiei, a luat cuvîntul și a zis: Nu trebuie oare să moară Șimei pentru că l-a blestemat pe unsul Domnului? Dar David a zis: Ce am eu de a face cu voi, fiii Țeruiei, și de ce vă arătați astăzi adversarii mei? Astăzi să se omoare oare vreun om în Israel?"

Încă o dată, fiii Țeruiei, care reprezintă duhul carnal, adică creștinul dominat încă de carne, nu pot concepe că într-o zi de bucurie îndurarea poate să triumfe asupra judecății. Duhul carnal este însuflețit de un legalism îngust, mărginit și de neînduplecat.

Toți cei care, dimpotrivă, sunt însuflețiți de Duhul Fiului lui David, vor răspunde ca David: „Ce am eu de a face cu voi, fiii Țeruiei, și de ce vă arătați astăzi adversarii mei?"

Celor care gîndesc și acționează potrivit cărnii, celor care, ca Ioab și Petru, resping lepădarea de sine și luarea crucii, trebuie să li se răspundă cu cuvintele Domnului Isus: „Înapoia Mea, Satan: tu ești o pricină de poticnire pentru Mine, căci gîndurile tale nu sunt gîndurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor" (Mt.16:23).

Cei care au Duhul lui Isus vor răspunde așa cum a răspuns Isus discipolilor care cereau ca focul din cer să-i mistuie pe samariteni: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți".

Mai tîrziu, cînd au fost locuiți și însuflețiți de Duhul Sfînt și cînd au devenit oameni cu adevărat spirituali, ei s-au întors spre aceiași samariteni, de data aceasta nu pentru ca să-i distrugă un botez

de foc venit din cer, ci pentru ca, printr-un alt Botez, Duhul lui Dumnezeu să vină ca să locuiască în ei şi să-i însufleţească.

Încheiem acest capitol cu această meditaţie: David, omul din vechiul legământ al legii şi talionului, era deja îmbrăcat cu Duhul harului din noul legământ. Aceasta ne face să înţelegem de ce era el un om după inima lui Dumnezeu.

7

În viaţa lui Ioab, episodul cu Şimei ne-a furnizat un studiu fără surprize şi fără probleme. Nu tot aşa va fi cu acest nou venit care este Amasa, un general de armată care a fost scurt timp în această funcţie şi fără succes.

Amasa este vărul lui Ioab. Mamele lor sunt surori. El este de asemenea nepotul lui David. A luat partea lui Absalom care era vărul său. După cum se vede, totul se petrece în familie!

Amasa s-a pus împotriva lui David, regele pe care Domnul îl alesese şi-l pusese în frunte. Sărise în ajutorul oribilului complot al lui Absalom. Numit general de către acesta din urmă, a preluat comanda puternicei armatei revoluţionare. Dar prima lui lovitură n-a fost o realizare prea grozavă, căci a pierdut prima sa bătălie care a fost şi ultima. Ceea ce urmează ne va ului. David îl concediază pe Ioab şi îl pune în fruntea armatei sale pe Amasa, generalul duşman înfrînt! Nu mai înţelegem nimic, avînd în vedere că Amasa nu era un mare războinic. Pe plan profesional, am spune astăzi, nu ajungea nici pînă la glezna lui Ioab. Puţin mai tîrziu, cu ocazia primei misiuni pe care David i-o va încredinţa, el va întîrzia cu mult peste timpul fixat de rege.

Singura învăţătură spirituală pe care o putem extrage eventual din acest capitol este faptul că supunerea valorează mai mult decît

jertfa (1.Sam.15:22). Supunerea pasivă a ştersului Amasa valora poate mai mult decît sacrificiile spectaculoase ale îndărătnicului Ioab.

Este posibil ca David să fi dorit să aibă lîngă el un om mai puţin agitat ca Ioab. Nu încape îndoială că Ioab îl iubeşte pe David şi-i slujeşte cauza cu toată puterea, dar are o autoritate paralelă cu cea a lui David. Abuzează cam prea mult de lucrul acesta şi acţionează prea independent. Cîteodată îl tratează pe David mai mult ca unchi decît ca rege, îşi permite intimităţi cu el şi arată lipsă de respect. Se înţelege că David se săturase de un asemenea nepot. Ca să aibă mai multă libertate de mişcare, el îl concediază în linişte, fără tam-tam. Ioab se îndoaie ca o trestie în furtună, dar nu se rupe. Se face că n-a auzit nimic şi continuă să se ocupe mai departe cu obrăznicie de treburile regelui.

Lucrul acesta ne arată ce personalitate extraordinară trebuie să fi avut el. De altfel, David n-a putut niciodată s-o scoată la capăt cu el.

Este ca natura noastră veche, ea nu face decît după cum o taie capul. Desigur că de la convertirea noastră omul nostru cel vechi nu mai este pe tronul vieţii noastre, dar încă trăieşte. El îşi are felul său deosebit de a vedea lucrurile. Poruncile pe care i le dăm nu sunt îndeplinite totdeauna aşa cum am dori să fie. De multe ori ne-a întors vorba nemulţumit şi supărat. De mai multe ori ne-a umilit spiritualitatea. Totuşi, noi l-am destituit în mod oficial, l-am concediat, dar el a acţionat ca şi cum n-ar fi auzit. Atunci, am zis ca şi David: „Eu sunt încă prea slab, deşi am primit ungerea regală; oamenii aceştia, fiii Ţeruiei, sunt prea puternici pentru mine" (2.Sam.3:39). Aşa cum David s-a resemnat să trăiască cu Ioab lîngă el, şi noi a trebuit să ne suportăm vechea noastră natură. Ioab este omniprezent în tot ceea ce priveşte treburile şi luptele lui David. Se ţine scai de el. De aceea, încercarea de a scăpa de el va eşua. Ioab, ca şi carnea noastră, va sfîrşi prin a-şi găsi într-o zi naşul, dar va trebui să mai aştepte puţin.

Să înaintăm în studiul nostru şi să citim acum 2.Samuel 20:1-2 şi 4-10.

„Acolo era un om rău, numit Șeba, fiul lui Bicri beniamitul. El a sunat din trompetă și a zis: Noi n-avem nici o parte cu David, nici o moștenire cu fiul lui Isai! Fiecare la cortul său, Israele! Și toți bărbații lui Israel s-au îndepărtat de David și l-au urmat pe Șeba, fiul lui Bicri. Dar bărbații lui Iuda au rămas fideli regelui lor, și l-au însoțit de la Iordan pînă la Ierusalim.

Regele i-a zis lui Amasa: Convoacă-mi peste trei zile pe bărbații lui Iuda; și tu să fii aici prezent. Amasa a plecat ca să-l convoace pe Iuda; dar a zăbovit peste timpul pe care i-l fixase regele. David i-a zis atunci lui Abișai: Șeba, fiul lui Bicri, ne va face acum mai mult rău decît Absalom. Iar tu însuți pe slujitorii stăpînului tău și urmărește-l, ca nu cumva să găsească orașe puternice și să se ascundă dinaintea noastră. Și Abișai a plecat, urmat de oamenii lui Ioab, de cheretiți și de peletiți și de toți vitejii; au ieșit din Ierusalim, ca să-l urmărească pe Șeba, fiul lui Bicri.

Cînd au fost lîngă piatra cea mare care este la Gabaon, Amasa a ajuns înaintea lor. Ioab era încins cu o sabie pe deasupra hainelor de război, cu care era îmbrăcat; ea era agățată la brîu și stătea în teacă, și cînd a înaintat Ioab, sabia a alunecat. Ioab a zis lui Amasa: Ești sănătos, frate? Și cu mîna dreaptă l-a apucat pe Amasa de barbă ca să-l sărute. Amasa n-a luat seamă la sabia care era în mîna lui Ioab; și Ioab l-a lovit cu ea în pîntece, și i-a vărsat măruntaiele pe pămînt, fără să-i mai dea o a doua lovitură. Și Amasa a murit.

Ioab și fratele său Abișai au plecat în urmărirea lui Șeba, fiul lui Bicri".

Dacă nu-l înțelegem în întregime pe David în decizia sa de a-l îndepărta pe Ioab din armată, nu putem fi de acord cu metodele acestuia din urmă de a îndepărta piedicile. E ușor de înțeles mîhnirea lui pentru demiterea sa din funcție. Să se vadă înlocuit din fruntea armatei cu un fost dușman care este, după părerea lui, un general trădător, este mai mult decît suficient pentru a-i zgîndări

amorul propriu. Ioab nu poate suporta ca fidelitatea sa necondiționată pentru casa lui David, loialitatea sa, faptele sale de vitejie, sacrificiile grele, viața sa pe care și-a riscat-o de atîtea ori, să fie uitate în folosul unui trădător. Erau destule motive care să facă pe un temperament mai puțin exploziv ca al lui să explodeze. Iute din fire, și om de acțiune cum este, hotărîrea sa este luată pe loc. Vai, aceasta va fi o hotărîre foarte nefericită. Întocmai ca și Absalom, nici Amasa nu avea capacitățile cerute pentru a face față lui Ioab, și deci nu e de mirare că viața lui era în pericol.

Putem să-l condamnăm pe Ioab dacă vrem, dar oare am fi acționat altfel dacă am fi fost în locul lui? Dacă, de exemplu, după mulți ani de muncă bună și cinstită în administrație, într-o întreprindere, ba chiar și în biserică, într-o zi am fi dați afară de un nou-venit, de un papă-lapte sau de unul cu pile, cu siguranță că s- ar stîrni și în noi gînduri amare. Dacă unui lucrător care mai are doar cîțiva ani pînă la pensie i s-ar refuza avansarea, poți să fii sigur că în interiorul lui se poate asemăna cu un butoi cu praf de pușcă. Îmi amintesc că într-o zi un reprezentant al legii mi-a dat o amendă pe cît de usturătoare, pe atît de nemeritată; vă asigur că vulcanul care dormita în mine s-a trezit repede. A trebuit să mă pun în genunchi de mai multe ori pentru ca să fiu eliberat de sentimentele de amărăciune și de ranchiună care riscau să mă copleșească. Și fără îndoială că Ioab n-a făcut lucrul acesta. El n-a adus chestiunea înaintea Domnului. Credinciosul carnal nu are alt sprijin decît carnea; el este omul care se încrede în om. Și cum nu se află la capătul puterilor, nu se va lipsi de plăcerea de a le folosi. „Încredințează-ți soarta în mîna Domnului, și El va lucra" este un verset dintr-un psalm pe care carnea nu-l cîntă niciodată de bunăvoie. „În liniște și odihnă va fi tăria voastră" este un verset pe care creștinul carnal nu-l subliniază niciodată în Biblia lui. Dacă e o cîntare pe care carnea noastră n-ar putea niciodată s-o cînte altfel decît de pe buze, aceea este: „Eu sunt tare, mai mult ca învingător prin *sîngele lui Isus, Mîntuitorul meu*".

Cu toate acestea Ioab, înzestrat cu o doză solidă de bun simţ, nu face din cazul său personal o afacere de stat. Nu-i intentează lui David un proces de reabilitare care, după cum ştie, i-ar putea grăbi şi oficializa destituirea. Ioab, care n-a fost niciodată bătut pe un cîmp de luptă, nu riscă să fie bătut într-o adunare generală. Căci a fi bătut este o situaţie pe care Ioab n-o cunoaşte şi pe care mai ales nu vrea s-o cunoască. Nici carnea nu suportă umilinţa înfrîngerii. A fi îndepărtat sau înjosit sunt stări care nu plac EULUI nostru natural. Numai spiritul lui Isus este un spirit de înjosire, şi în afara lui Cristos nu există loc pentru umilire.

Să scoatem acum în evidenţă patru greşeli care îl caracterizează pe creştinul care umblă potrivit cărnii.

1) El meditează la răzbunare.

El lasă soarele să apună de mai multe ori peste mînia sa, adică se aşează confortabil în păcat şi face casă bună cu el. Face din mînie şi din indignare sfătuitorii săi. Dar oricine ştie ce sfătuitor rău este mînia. Nu, carnea nu ştie să-şi ducă cauza înaintea Domnului. Dacă ar fi sigură că cerul ar hotărî în favoarea ei, atunci i s-ar adresa lui. Dar ea este ca regele Ahab; atunci cînd prietenul său Iosafat l-a sfătuit să recurgă la ajutorul profetului Mica, el a răspuns: El nu-mi profeţeşte niciodată ceva bun!

Neplăcîndu-i decît să i se dea dreptate, carnea nu caută o părere care să nu-i placă.

2) El nu înţelege că Dumnezeu poate să-l ierte.

Pentru Ioab, Amasa este un trădător, unul care acţionează contra intereselor obşteşti, care a îndreptat armele împotriva unei patrii pe care el, în ce-l priveşte, a apărat-o cu riscul vieţii. Amasa este pentru Ioab ceea ce va fi Ninive pentru Iona, oraşul căruia îi doreşte nimicirea. Dar, contrar aşteptării lui, Dumnezeu iartă Ninive aşa cum David îl iartă pe Amasa. Este mai mult decît poate el suporta. Ioab se arată aici asemenea fiului mai mare din parabolă care se

mînie şi se supără că fratele său mai mic s-a întors acasă, pentru că el a trecut din moarte la viaţă, pentru că tatăl său l-a primit bine pe cel care îşi risipise averea sa cu prostituatele. Şi pentru el s-a tăiat viţelul cel gras! Este prea de tot!

De fapt, Ioab, ca fiul mai mare şi ca Iona, nu iubeşte. Salvarea celor pierduţi şi întoarcerea celor rătăciţi le are prea puţin la inimă. După părerea lui, salvarea este numai pentru cei ce nu se abat de la calea dreaptă, pentru cei curaţi. Cu această teorie, nici fiul risipitor, nici Saul din Tars, nici Zacheu, nici Maria Magdalena, nici tîlharul din ora a unsprezecea, nici dumneavoastră, nici eu, nimeni (nici chiar el) n-ar fi găsit uşa harului.

3) El ţine la poziţia lui.

Nu cuvîntul „poziţie" îl scrie el cu majuscule, ci pronumele posesiv, poziţia LUI. Pentru aceasta ar sacrifica totul. Cînd EUL este pe tron, te poţi aştepta la ce-i mai rău. Cînd Irod a aflat că se născuse un rege care urma să devină regele lui şi să-i ocupe tronul LUI, s-a făcut vinovat de cumplitul masacru al celor nevinovaţi. Ponţiu Pilat de asemenea ţinea la poziţia LUI. Se ştie ce sentinţă a pronunţat el pentru a rămîne prietenul lui Cezar.

Carnea este totdeauna exagerat de posesivă. Creştinul carnal nu cunoaşte comportarea plină de modestie.

Ca tînăr evanghelist, am fost invitat de către responsabilul unei mici comunităţi să ţin un studiu săptămînal din cartea Geneza. Nu acceptasem invitaţia decît la insistenţa lui. A devenit foarte repede bănuitor în ce mă privea. Pe nedrept, s-a simţit ameninţat în întîietatea LUI. N-am mers prea departe în acest studiu al primei cărţi a Bibliei. Capitolul în care Enoh a fost înălţat la cer a fost locul şi momentul ales de el pentru a mă critica violent! Şi încă în public! Am aflat mai tîrziu că nu eram o excepţie. Văzînd rivali peste tot, îşi lua măsuri ca să-i elimine pe toţi, căci i se părea că este în joc supremaţia LUI.

4) Modul în care procedează.

„Ioab era încins cu o sabie pe deasupra hainelor cu care era îmbrăcat; ea era legată de mijloc şi sta în teacă, şi cînd a înaintat Ioab, sabia a alunecat. Ioab i-a zis lui Amasa: Eşti sănătos, frate? Şi cu mîna dreptă l-a apucat pe Amasa de barbă ca să-l sărute. Amasa n-a luat seamă la sabia care era în mîna lui Ioab; şi Ioab l-a lovit cu ea în pîntece, şi i-a vărsat măruntaiele pe pămînt, fără să-i mai dea o a doua lovitură. Şi Amasa a murit" (2.Sam.20 :8-10).

Mă voi feri să-l numesc pe Ioab un Iuda, dar există o asemănare tulburătoare în modul de a proceda al unuia şi al altuia.

Cînd un sărut este la baza unor acţiuni atît de josnice, aceasta nu lasă să se prezică nimic bun pentru viitor.

Dar şi aici să nu aruncăm prea devreme piatra asupra lui Ioab. Nu este oare ceva obişnuit să-ţi măgulești aproapele pe de o parte şi să-l ucizi pe cealaltă parte? Să-l lauzi în public, şi apoi să-l loveşti pe ascuns? Este posibil să distrugi buna reputaţie a cuiva cu un zîmbet!

Lumea afacerilor nu este oare o junglă de acest tip, unde sunt permise toate loviturile? Să înşeli sau să fii înşelat, nu este oare o regulă şi o deviză?

Am luat într-o zi masa cu un om de afaceri într-un restaurant cu autoservire din Nancy. Înainte de a-i putut aduce mărturie despre mîntuirea fără plată care este în Cristos, mi-a mărturisit că a urmat nişte cursuri de psihologie pentru strategia vînzărilor. El spunea: „Afacerile sunt un război fără milă; învingător este cel care îl va sfîşia pe celălalt. A mînca sau a fi mîncat, iată deviza. *Eu ştiu* că-mi voi vinde marfa. Singura necunoscută este timpul de care voi avea nevoie, dar de vîndut ştiu c-o voi vinde".

Aceasta se petrece într-un secol în care oamenii, chipurile, au devenit majori. Cîţi oameni care par onorabili după aparenţe nu sunt în realitate decît nişte escroci sau trişori! Cîte vitrine ademenitoare ascund în spatele lor nişte odăiţe jegoase în fundul prăvăliilor!

Amasa, iertat şi înălţat în grad mai mare de către David, nu

veghează atunci cînd îl întîlnește pe Ioab. Această greșeală îi va fi fatală. Și noi suntem iertați și înălțați la cel mai înalt rang de către Marele Judecător, dar lucrul acesta nu ne scutește să fim prevăzători și să veghem. Fără să cădem în extrema celor care văd pretutindeni dușmani, am face bine să veghem și să nu judecăm oamenii după înfățișarea lor plăcută și purtarea lor bună. În „hainele" lor pot fi ascunse săbii aducătoare de moarte. Dacă deci ne facem prieteni, sau dacă aducem pe cineva la biserică, sau dacă ne căutăm tovarășul de viață, atenție la consecințe dacă ne uităm numai la aparențe! O sărutare frățească poate să ascundă o trădare mortală. Marea iertare a lui Dumnezeu nu ne garantează o imunitate spirituală și nu ne scutește de o anume suspiciune. În Noul Testament găsim de mai multe ori acest îndemn: „Vegheați!" Iar sub pana inspirată a apostolului Pavel: „Luați seama la cîini, luați seama la lucrătorii răi".

Ceea ce a uitat Ioab, și mulți seamănă cu el în această privință, este că ceea ce seamănă omul, aceea va și secera.

Ca un strateg bun ce este, el pune lîngă trupul lui Amasa un bărbat care să strige tuturor trecătorilor care susțineau cauza lui David să-l urmeze pe Ioab. Prin aceasta, Ioab își atinge dublul scop: în primul rînd, Amasa este înlăturat din cale, la propriu și la figurat. În al doilea rînd, el își reia locul în fruntea armatei.

Oamenii îl urmează ca și mai înainte, desigur, dar el uită că faptele lui îl urmează și că va trebui să le înfrunte. Iată încă un adevăr care pare să scape spiritului carnal.

Nu ni se relatează nimic despre reacția lui David. Fără îndoială că a fost luat prin surprindere și că nu s-a exprimat în nici un fel. David este depășit pe aripa sa dreaptă de către năvalnicul său nepot, cu atît mai mult cu cît Ioab se întoarce triumfător avînd în mînă capul periculosului complotator care era Șeba. Ioab adaugă încă un trofeu impresionantului său palmares. El poate să-l privească pe David în față și să-i zică: „Maiestate, misiune încredințată altuia și săvîrșită de mine!!"

După cît se pare, această nouă lovitură senzațională este un triumf. Totul a reintrat în ordine, și viața monarhiei a continuat ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Cronicarul epocii poate din nou să scrie în versetul 23: „Ioab comanda armata, etc....“

Dar, în viața unui om, nu înseamnă că dacă se liniștesc toate presiunile și totul merge bine i se reglează conturile. Ora bilanțului final va suna curînd pentru Ioab.

Avioanele de cursă lungă sunt echipate cu faimoasa „cutie neagră“ care înregistrează toate datele zborului. În orice accident, anchetatorii caută mai întîi această cutie. Ea este concepută ca să reziste la foc, la șoc, la apă și la presiune. Odată deschisă, ea permite aflarea cauzelor accidentului.

Cînd va deschide Dumnezeu „cutia neagră“ a amintirilor, ea ne va confirma ceea ce spune apostolul Pavel în 1.Corinteni 3:10-15: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un arhitect înțelept, *am pus temelia, și un altul construiește deasupra.* Dar fiecare să ia seama cum construiește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea pusă, adică Isus Cristos. Dar, dacă construiește cineva pe această temelie cu aur, argint, pietre prețioase, lemn, fîn, paie, lucrarea fiecăruia va fi arătată: căci ziua o va face cunoscut, pentru că ea o va dezvălui în foc, și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea construită de cineva pe temelie rezistă, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea cuiva este arsă, el își pierde răsplata. În ce-l privește, va fi mîntuit, dar ca prin foc“.

Pe temelia bună a fidelității sale necondiționate față de David, Ioab a construit cu cîteva pietre prețioase, dar și cu mult lemn, fîn și paie. În ziua în care Domnul îi va da foc, această lucrare promite să ardă cu o mare vîlvătaie!

Voi lăsa apostolului Petru grija de a trage pentru noi concluzia acestui capitol:

„Deoarece totul este pe cale de descompunere, cît de sfinte ar trebui să fie purtarea și evlavia voastră! Așteptați și grăbiți venirea zilei lui Dumnezeu, zi din cauza căreia cerurile aprinse se

vor descompune și elementele aprinse se vor topi! Dar noi așteptăm, după promisiunea Lui, ceruri noi și un pământ nou, unde va locui dreptatea.

De aceea, iubiților, așteptînd aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți de El fără pată și ireproșabili în pace" (2.Pet.3:11-14).

8

„Mînia Domnului s-a aprins din nou împotriva lui Israel; și l-a ațîțat pe David împotriva lor, zicînd: Du-te, fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda.

Și regele i-a zis lui Ioab, care era comandantul armatei și care se afla lîngă el: Străbate toate semințiile lui Israel, de la Dan pînă la Beer-Șeba; să se facă numărătoarea poporului, și să știu la cît se ridică ea. Ioab a zis regelui: Domnul, Dumnezeul tău, să facă poporul de o sută de ori mai numeros, și regele, domnul meu, să vadă cu ochii lui lucrul acesta! Dar de ce vrea regele, domnul meu, să facă lucrul acesta? Regele a stăruit în porunca pe care o dădea lui Ioab și comandanților armatei; și Ioab și comandanții armatei au plecat de la rege, ca să facă numărătoarea poporului Israel.

Au trecut Iordanul, și au campat la Aroer, la dreapta orașului care iese în mijlocul văii Gad, și aproape de Iaezer. S-au dus în Galaad și în țara lui Tahtim-Hogi. S-au dus în Dan-Iaan, și în împrejurimile Sidonului. S-au dus la fortăreața Tir, și în toate orașele heviților și ale canaaniților. Au terminat prin sudul lui Iuda, la Beer-Șeba. Au parcurs astfel toată țara, și au ajuns la Ierusalim, după nouă luni și douăzeci de zile. Ioab a dat regelui lista numărătorii poporului: erau în Israel opt sute de mii de bărbați de război care scoteau sabia, și în Iuda cinci sute de mii de bărbați.

David a simțit cum îi bătea inima, după ce făcuse astfel numărătoarea poporului. Și el I-a zis Domnului: Am comis un mare păcat, făcînd lucrul acesta! Acum, Doamne, binevoiește să ierți nelegiuirea slujitorului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun" (2.Sam.24:1-10).

Aceeași relatare reluată în 1.Cronici 21 ne pune în fața unei contradicții aparent de nerezolvat, căci în textul din 1.Cronici Satan este cel care îl ațîță pe David să facă numărătoarea, în timp ce în 2.Samuel se spune că Dumnezeu este Acela care l-a ațîțat. Care este acum adevărul? Poate Dumnezeu să ațîțe la rău și să fie Autorul răului? Dacă uităm o clipă că Biblia alcătuiește un tot, vom ajunge să o facem să zică una din cele mai rele aberații, dar analogia credinței, în sensul că fiecare afirmație biblică este totdeauna evaluată în legătură cu toată Biblia, ne va păzi de eroare.

Cartea și experiența lui Iov vor arunca o lumină explicativă asupra acestor două texte aparent contradictorii: „Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi să se înfățișeze înaintea Domnului, și a venit și Satan în mijlocul lor să se înfățișeze înaintea Domnului. Domnul i-a zis lui Satan: De unde vii? Satan a răspuns Domnului: De la cutreierarea pămîntului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis lui Satan: L-ai remarcat pe slujitorul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om integru și drept, temîndu-se de Dumnezeu și abătîndu-se de la rău. El rămîne tare în integritatea lui, ȘI TU MĂ AȚÎȚI să-l pierd fără motiv" (Iov 2:1-3). Iată de unde pleacă tot răul: de la Satan. Apocalipsa ne spune că el este acuzatorul fraților (Ap.12:10). Ca și în cazul lui Iov, el acuză adesea fără să aibă nevoie de un motiv întemeiat. Minciuna lui îi este deajuns ca să-i acuze pe oameni. Este remarcabil să constatăm că la Sodoma și Gomora Dumnezeu S-a coborît ca să verifice dacă acuzațiile lui Satan erau întemeiate (Gen.18:21). Aceasta este într-adevăr dovada pentru care îl socotea drept tatăl minciunii. Dar Dumnezeu nu este pripit în judecățile Sale; ele sunt totdeauna complet îndrep-

tățite. În ceea ce privește cele două orașe, acuzația este îndreptățită, și Domnul a trebuit să le distrugă.

În cazul numărătorii provocate de David, existau destule motive pentru atițare.

Scriptura ne arată înde-ajuns că idolatria era totdeauna prezentă în Israel și că multe crime nu fuseseră pedepsite. Va fi suficient, ca să ne convingem de lucrul acesta, să citim 2.Samuel 21:1: „Aceasta este din cauza lui Saul și a casei sale sîngeroase, pentru că el făcuse să piară gabaoniții".

Putem deci să fim siguri că de fiecare dată cînd există un motiv de acuzare, Satan se servește de el ca să pună în mișcare dreptatea lui Dumnezeu, căci el știe că Dumnezeu nu poate să vadă răul fără să-l pedepsească. După ce i-a împins pe oameni la rău, dușmanul vrea să-i arunce în judecata lui Dumnezeu. El aplică totdeauna aceeași tactică, și o regăsim pînă în ultima carte a Bibliei. Dar apărarea copilului lui Dumnezeu în fața acuzațiilor Adversarului este aceasta: „... Ei l-au învins din cauza sîngelui Mielului și prin cuvîntul mărturiei lor" (Ap.12:11). Credința publică în jertfa ispășitoare a lui Isus Cristos pune în derută armatele satanice. În fața Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii; în fața marii iertări date de Marele Judecător al pămîntului și al cerurilor, cele mai copleșitoare dovezi devin ca niște frunze moarte duse de vînt. Ele n-au altă șansă decît să putrezească sau să ardă. Avînd în vedere moartea și învierea lui Cristos, apostolul Pavel, mînat de Duhul, a lansat ca o provocare tuturor forțelor reunite ale iadului: „Cine-i va acuza pe aleșii lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește!"

La drept vorbind, numărătoarea de care s-a făcut vinovat David nu era propriu-zis un păcat. Mai existaseră și alte numărători în Israel, căci Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. De altfel, puțin mai departe, David va face numărătoarea leviților, și aceasta nu va fi un păcat (1.Cron.23:3), căci unul din scopurile ei ne este dezvăluit în versetul 5: „ca să-L laude pe Domnul". Dar spiritul în care s-a făcut aceea din textul nostru este foarte diferit. Ea se făcuse de fapt

ca să se laude pe sine însuşi. Acest păcat al lui David, care este acela al diavolului (1.Tim.3:6), Ezechia îl va repeta mai tîrziu într-o ocazie care ne este relatată în 2.Cronici 32:25: „Ezechia n-a răspuns binecuvîntării pe care o primise, căci inima i s-a înălţat şi mînia Domnului a fost peste el... atunci, din sînul TRUFIEI LUI, Ezechia s-a umilit..." David, se pare, a cunoscut acest acces de trufie care se poate urca în capul celui mai umil om. El va recunoaşte lucrul acesta în Psalmul 30:7,8: „Ziceam în securitatea mea că nu mă voi clătina niciodată. Doamne, prin harul Tău, îmi întăriseşi muntele... Ţi-ai ascuns faţa, şi eu m-am tulburat".

Psalmul 81:11-13 ne mai spune: „... Poporul Meu nu Mi-a ascultat vocea; Israel nu Mi s-a supus; atunci, i-am lăsat pradă înclinaţiilor inimii lor, şi ei şi-au urmat propriile lor sfaturi". Aşa a făcut David; el n-a ascultat vocea lui Dumnezeu care vorbea prin intermediul lui Ioab. Acţionînd ca un autocrat, el a persistat în porunca pe care o dăduse. Aceasta a fost picătura care a făcut să se verse paharul: păcatului i-a urmat judecata, care a avut drept consecinţă moartea a şaptezeci de mii de oameni.

Dar motivul principal al acestei plăgi teribile se descoperă într-o încălcare pe faţă a Legii lui Dumnezeu. Dar israeliţii, cu David în frunte, cunoşteau această lege care zicea: „Cînd îi vei socoti pe copiii lui Israel ca să le faci numărătoarea, fiecare din ei să plătească Domnului răscumpărarea persoanei lui, CA SĂ NU FIE LOVIŢI DE VREO PLAGĂ CU OCAZIA ACESTEI NUMĂRĂTORI" (Ex. 30:12).

Necesitatea obligatorie a răscumpărării este totdeauna în vigoare astăzi, totuşi pe un plan diferit. Pentru a fi socotit în numărul celor mîntuiţi şi a închinătorilor, trebuie să fii răscumpărat, nu cu lucruri pieritoare, ca argintul sau aurul, ci cu sîngele lui Cristos, ca al unui miel fără defect şi fără pată (1.Pet.1:18,19).

Ceea ce nu înţelesese, sau nu voise să înţeleagă Cain care, într-o încercare de apropiere de Dumnezeu, spre deosebire de Abel, nu pusese între el şi Dumnezeu răscumpărarea greşelilor lui prin vic-

tima ispăşitoare. Desigur, aceasta nu era închinarea înaintea unui dumnezeu fals, ci era o închinare falsă, greşită înaintea adevăratului Dumnezeu. Cunoaştem cu toţii sfîrşitul ne-primirii care i-a fost făcută cunoscut.

În ceea ce-l priveşte pe Israel, să nu ne mirăm prea mult de judecarea lui, care este neînsemnată comparativ cu ceea ce-o aşteaptă pe lumea noastră. Stricăciunea, corupţia şi violenţa deţin o situaţie avantajoasă pe planeta noastră care se clatină. Milioane de copilaşi fără apărare sunt asasinaţi în fiecare an prin avortul legalizat. O femeie poate să facă să moară o fiinţă care îi este cea mai apropiată şi care îi seamănă cel mai mult, şi aceasta de cele mai multe ori fără un motiv temeinic, deseori printr-un simplu capriciu de moment sau din cauza unui avantaj personal. Deja cupa mîniei lui Dumnezeu este aproape plină. Încă cîteva picături, şi ea se va revărsa. Multele milioane de crime vor avea ca urmare sute de milioane de morţi. Înspăimîntătoare catastrofe militare, politice şi geologice ne vor zgudui planeta. Dacă am înţeles bine Apocalipsa (mi-aş dori să mă fi înşelat!), vor pieri două treimi din omenire. Dacă oprim contorul demografic la cinci miliarde de locuitori, rezultatul va fi de ŞAPTEZECI DE ORI mai multe victime decît în cursul ultimului război mondial care a fost totuşi cel mai ucigaş din toate timpurile. Ştim cu toţii, în forul nostru interior, că asemenea masacre sunt acum la îndemîna geniului distrugător al oamenilor.

Ceea ce surprinde plăcut în această istorie este atitudinea lui Ioab în faţa poruncii regelui. Hotărît lucru, acest Ioab nu încetează să ne tot uimească. El este cu adevărat Cromwell-ul de care am vorbit într-un capitol anterior, capabil de cel mai mare bine şi cel mai mare rău.

Dintr-odată, el discerne ceea ce este rău şi răspunde astfel: „Domnul să-Şi facă poporul de o sută de ori mai numeros! O, rege, domnul meu, nu sunt ei toţi slujitori ai domnului meu? De ce cere atunci Domnul meu lucrul acesta? De ce să-l facă astfel pe Israel să păcătuiască?“ (1.Cron.21:3)

Cu alte cuvinte: Tu nu mai ai adversari, toți te slujesc. De ce să-i numeri? De ce să păcătuiești împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu?

Agerimea spirituală a lui Ioab ne miră aproape la fel de mult ca încăpățînarea oarbă a lui David. În plus, moderația limbajului și respectul pe care îl poartă regelui sunt un model în această privință. Ludovic al 14-lea n-a avut un slujitor mai stilat.

Aceasta înseamnă că atunci cînd Ioab nu este mînat de pasiune, cînd judecă calm, cu sînge rece și cînd rămîne stăpîn pe sine însuși, are discernămîntul duhurilor sau spiritelor și cunoaște diferența între bine și rău. Această spiritualitate ocazională crește oarecum gravitatea greșelilor lui din trecut, căci nu a păcătuit în necunoștință de cauză. Călăii Domnului Isus au putut să beneficieze de rugăciunea Sa: „Tată, iartă-i, căci nu știu fac". Dar Ioab nu este dintre ei. Cînd i-a străpuns cu sabia pe Abner și Amasa, nu știa oare ce făcea?

Cu toate acestea este dificil să evaluăm în ce măsură un om, fie el creștin sau nu, știe ce face cînd este dominat de mînie, gelozie, ranchiună și carne. I-am cunoscut pe acești oameni, dominați de carne și de Satan. Ei nu mai erau ei înșiși. Ei vedeau roșu, ca un taur în arenă. Îi subjuga o forță nefastă, mai mare decît ei. Nici un raționament logic nu-i putea face să vadă altceva decît acel pătrat de pînză roșie, în care se concentra tot universul lor.

Trist spectacol al unor creaturi chemate la orizonturi mai largi, care se lasă închiși în niște dimensiuni la fel de strîmte ca acelea ale unor ținte carnale ca egoismul, ura, gelozia, părerea preconceputăși mergînd pînă la sperjur pentru a le atinge.

Tocmai am beneficiat de ultimul sfat bun și de ultima sclipire de spiritualitate a lui Ioab. Constrîns de porunca regelui, el pornește la drum cu inima strînsă. Porunca i se pare o ticăloșie. Cînd cunoști rezultatele, ești de acord că termenul este potrivit.

Poate că cineva va întreba: „Cum stau lucrurile cu David, credinciosul spiritual, omul după inima lui Dumnezeu?" Explicația este foarte simplă. Am remarcat că, de-a lungul vieții acestor doi

bărbați, David este cel ispitit, pe cînd Ioab niciodată.

Cine este atacat de Satan? Cine este vizat? David.

Cine este luat drept țintă principală? Tot David.

Ioab nu este foarte periculos pentru Satan. Ioab nu-i contracarează cu adevărat planurile. Nici Mesia nu trebuie să Se nască din linia genealogică a lui Ioab. Ioab a scos măruntaiele a doi bărbați mai drepți decît el, fără să fi simțit vreodată cea mai neînsemnată căință. Asasinarea celui drept este lucrarea lui Satan și, în aceste două ocazii, Ioab s-a arătat ajutorul lui. Niciodată nu ne spune Duhul Sfînt despre el ceea ce ne spune despre David în 2.Samuel 24:10: „David a simțit cum îi bătea inima după ce făcuse numărătoarea... și a zis Domnului: Am comis un mare păcat făcînd lucrul acesta! Acum, Doamne, binevoiește să ierți nelegiuirea slujitorului Tău, căci am lucrat în totul ca un nebun!"

Scriptura nu ne-a relatat că Ioab a zis vreodată: „Am păcătuit".

Să ne referim acum la episodul din viața lui care îi va provoca și grăbi căderea.

„Adonia, fiul Haghitei, s-a lăsat dus de trufie pînă acolo încît a zis: Eu voi fi rege! Și el și-a procurat un car și călăreți, și cincizeci de bărbați cari alergau înaintea lui. Tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui, zicînd: De ce faci așa? Adonia, în plus, era foarte frumos la chip, și se născuse după Absalom. El a avut o discuție cu Ioab, fiul Țeruiei, și cu preotul Abiatar: și aceștia au trecut de partea lui. Dar preotul Țadoc, Benaia, fiul lui Iehoiada, profetul Natan, Șimei, Rei și vitejii lui David, n-au fost cu Adonia. Adonia a tăiat niște oi, boi și viței grași, aproape de piatra lui Zohelet, care este lîngă En-Roghel; și el i-a invitat pe toți frații lui, fiii regelui, și pe toți bărbații lui Iuda din slujba regelui. Dar nu l-a invitat pe profetul Natan, nici pe Benaia, nici pe viteji, nici pe fratele său Solomon" (1.Re.1:5-10).

Aici, Ioab și-a pierdut perspicacitatea spirituală pe care o avusese adineauri. Chestiunea miroase urît, dar Ioab are guturai, spiritualicește vorbind, și de aceea nu miroase nimic. El, care recunoscuse

mîndria spirituală a tatălui, n-a sesizat-o deloc pe cea a fiului, şi este păcălit pe toată linia.

El trebuia totuşi să ştie că Dumnezeu îl desemnase pe Solomon ca succesorul lui David la tron.

Şi, mai ales, vede reproducîndu-se în Adonia acelaşi scenariu ca şi la Absalom. Este replica, la scară mai mică, a ceea ce se petrecuse cu cîţiva ani în urmă. Adonia îşi procură un car, călăreţi şi cincizeci de bărbaţi care aleargă înaintea lui. Fiind fiul mai mare, el era, în linia genealogică trupească, succesorul firesc la tron.

El era foarte frumos la faţă, ceea ce în sine poate fi ceva avantajos, dar Absalom cel de tristă amintire era cel puţin la fel de frumos ca şi el. În timpul vieţii lui, David nu-l mustrase niciodată pe fiul său. David experimentase pe acest băiat teoria „self-expression" (autodezvoltare - în engleză în text - n. tr.), a unui fel de „nu interveni, nu te amesteca": nici un reproş, nici o bătaie la spate, nimic care să-l poată traumatiza şi să-l împiedice să se dezvolte armonios în mod plenar, fără constrîngeri. Ar fi multe de zis asupra celor de mai sus, dar cum nu acesta este scopul acestei cărţi, nu ne vom opri asupra lor.

Mai abil decît Absalom, în loc să-l înlocuiască pe generalul Ioab cu un altul cum făcuse fratele său, Adonia s-a dus la unchiul său şi i-a expus confidenţial proiectele de viitor.

Ceea ce este uluitor, este că Ioab cade în cursă. Dar DE CE?

Să ne amintim că Ioab fusese, în unele ocazii, de o duritate care se învecina cu răutatea. Ori, răutatea nu rămîne niciodată nepedepsită.

Lui trebuie să i se reproşeze nu violenţa şi cruzimea războaielor sale (oare războaiele nu sunt totdeauna violente şi crude?), ci faptul că a existat în viaţa lui o accentuare a violenţei, astfel încît a vărsat în timp de pace sîngele războiului sau, altfel zis, să unelteaască război faţă de cei ce nu doreau război (1.Re.2:5,6).

În războaiele spirituale pe care le dă astăzi Biserica, am cunoscut oameni ai lui Dumnezeu care au fost anormal de duri. Desigur, nu

este ușor să conduci o biserică sau o adunare, știind că uneori trebuie avute în vedere măsuri extreme ca excluderea. Dar au fost pronunțate unele excluderi care nu erau decît pure asasinate spirituale, omoruri camuflate de răfuieli personale în stilul lui Ioab. Aceiași oameni, spre sfîrșitul vieții lor, au căzut în curse la fel de grosolane ca și Ioab. Ei care, în orele lor de glorie, au avut atîta discernămînt, au dat mai tîrziu dovadă de atît de puțin, încît s-au lăsat instigați de unii care căutau răzbunarea ca să ia măsuri împotriva unora, a căror situație adevărată n-o puteau măsura în totalitatea ei. Lor le-a mers ca lui Ioab, care s-a lăsat pe sine și pe alții să fie manipulat să ia parte la o acțiune care a dus la pierzarea lor. Nu, a vrea să omori o lucrare, un nevinovat sau unul mai drept ca tine nu poate rămîne nepedepsit.

Sub ochiul veghetor al lui Dumnezeu, înaintării lui Adonia spre tron i s-a pus capăt. David, aproape pe moarte și înștiințat in extremis de complotul lui Adonia, îl scurtcircuitează prin aceea că-l întronează oficial și pe loc pe succesorul său Solomon, pe care-l desemnează ca atare în ochii tuturor.

Adonia se lasă depășit chiar în ultima clipă și nu scapă cu viață decît prin îndurarea noului suveran, dar prin impunerea anumior condiții.

Pe ascuns, va încerca să-și ia revanșa eșecului politic pe care nu l-a înghițit niciodată. Lucrul acesta îi va cauza moartea, căci de data aceasta sentința va fi executată.

Cînd Ioab află că intrigantul Adonia, de a cărui parte se declarase, este executat, iar preotul Abiatar a fost exilat, înțelege că i-a sunat ceasul.

Atitudinea lui Ioab în această situație este iarăși total caracteristică. El nu exprimă nici o părere de rău, nu se scuză înaintea lui Solomon. Carapacea lui dură nu este străpunsă de pocăință.Trebuie să spunem încă o dată: Carnea este încăpățînată, neînduplecată, suferă de artroză spirituală, mai ales la genunchi! Genuflexiunea doare prea tare... Cauza pe care a apărat-o o clipă nu era cea bună.

El ştie bine lucrul acesta, dar, cu atît mai rău, lucrurile o să rămînă aşa cum sunt, el n-o să cedeze. Şi chiar dacă a cedat în interior, în exterior nu lasă să se vadă nimic.

Portret impresionant al creştinului care umblă încă potrivit cărnii. Căci, trebuie să recunoaştem, Ioab are foarte mulţi urmaşi pînă şi în bisericile care-şi mărturisesc credinţa.

Cîţi oameni „bine cotaţi", cu responsabilităţi la fel de mari ca cele ale lui Ioab, care, citind aceste rînduri, îşi vor aminti fără greutate că au întreprins cutare acţiune sau au dat cutare sancţiune care au făcut să scîrţie de groază balanţele Dreptăţii şi Echităţii.

Induşi în eroare, duşi de nas sau nu ca Ioab în afacerea Adonia, semnăturile lor împodobesc nişte documente, iar cuvintele lor acreditează nişte contra-adevăruri care aruncă o discreditare asupra unor slujitori ai lui Dumnezeu vrednici de stimă.

Cîţi Ioab moderni care, ca şi el, ştiu că au greşit scriind, semnînd, zicînd sau făcînd ceea ce au făcut, dar care nu vor avea niciodată curajul fiului risipitor care şi-a reluat drumul în sens invers, ca să repare daunele produse de ei!

Dar mai rău decît Ioab este acela care se ascunde cu laşitate în spatele unei pocăinţe secrete ca să nu trebuiască să repare în mod public nişte fapte rele şi daune făcute în mod la fel de public.

Sigur că nu, Ioab al vremurilor moderne, nu-ţi este mai uşor ca lui să spui celui vătămat de tine: „Am păcătuit".

Fiul risipitor s-a coborît pînă la porci înainte de a zice lucrul acesta. Blestemată trufie şi orgoliu! Dar el, cel puţin, a sfîrşit prin a o zice, în timp ce tu...

Dar ceea ce ar fi şi mai rău, este ca nici măcar să nu fii conştient că ai păcătuit întovărăşindu-te cu răul şi învoindu-te la masacrarea unui frate, sau a unei lucrări, sau a unei reputaţii. Această stare de inconştienţă ar fi de neconceput pentru un creştin născut din nou prin Duhul Sfînt care îl convinge cu privire la păcat. În loc de a vorbi despre scaunul de judecată al lui Cristos, ar trebui atunci să vorbim despre Marele Tron Alb.

„Vestea aceasta a ajuns pînă la Ioab, care luase partea lui Adonia, deşi nu luase partea lui Absalom. Şi Ioab s-a refugiat în cortul Domnului, şi s-a apucat de coarnele altarului. S-a dat de ştire regelui Solomon că Ioab s-a refugiat în cortul Domnului, şi că este la altar. Şi Solomon l-a trimis pe Benaia, fiul lui Iehoiada, zicîndu-i: Du-te şi loveşte-l! Benaia a ajuns la cortul Domnului şi a zis lui Ioab: Ieşi, căci aşa porunceşte regele! Dar el a răspuns: Nu! Vreau să mor aici. Benaia a relatat lucrul acesta regelui, zicînd: Aşa a vorbit Ioab, şi aşa mi-a răspuns. Regele a zis lui Benaia: Fă cum a zis, loveşte-l, şi înmormîntează-l; şi ia astfel de peste mine şi de peste casa tatălui meu sîngele pe care l-a vărsat Ioab fără temei. Domnul va face ca sîngele lui să cadă asupra capului lui, pentru că a lovit doi bărbaţi mai drepţi şi mai buni decît el, şi i-a ucis cu sabia, fără să fi ştiut tatăl meu David: pe Abner, fiul lui Ner, comandantul armatei lui Israel, şi pe Amasa, fiul lui Ieter, comandantul armatei lui Iuda. Sîngele lor să cadă asupra capului lui Ioab şi asupra capului urmaşilor lui pentru totdeauna; dar să fie pace pentru totdeauna, prin Domnul, pentru David, pentru urmaşii lui, pentru casa lui şi pentru tronul lui. Benaia, fiul lui Iehoiada, s-a suit, l-a lovit pe Ioab, şi l-a omorît. El a fost înmormîntat în casa lui, în pustie“ (1.Re.2:28- 34).

Reluăm încă o dată învăţătura care rezultă din istoria lui Ioab. Ioab, am zis, este tipul creştinului condus de carne pentru că e dominat de ea.

Cînd va fi definitiv scoasă din luptă această carne? La sosirea lui Solomon, regele gloriei care Îl prefigurează în persoana lui pe Isus Cristos, adevăratul şi marele Rege de Glorie.

Cînd Se va întoarce Isus, în glorie, împreună cu El va veni Împărăţia Lui. Atunci, în mod practic, şi pentru prima oară în istoria unei lumi decăzute, „voia SA se va face pe pămînt ca şi în cer“. Această carne care se revoltă, protestează, care ne-a făcut să suferim atît de mult, despre care a trebuit uneori să zicem că este încă prea puternică pentru noi, în ziua aceea va fi nimicită. Domnul Însuşi ne va dezbrăca de învelitoarea noastră şi de profunzimile noastre

carnale pentru ca să ne facă asemenea trupului gloriei Sale, prin puterea pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile. Aleluia!

Să ne ocupăm acum de toate cuvintele pe care le-a spus Ioab la sfîrşitul vieţii lui. El le-a rostit atunci cînd se ţinea cu mîinile de coarnele altarului de jertfă pe care se urcase:

EU VREAU SĂ MOR AICI

Splendid mesaj în patru cuvinte, fiecare din ele fiind plin de semnificaţie. Fără îndoială că rareori au fost rostite la marginea eternităţii nişte cuvinte care să aibă atîta sens ca acestea.

EU vreau să mor aici.	Da, vechiul meu EU şi ceea ce n-ar fi trebuit să fie niciodată va muri astăzi.
Eu *VREAU* să mor aici.	Voinţa mea, în sfîrşit, se predă, se supune, cedează. Eu vreau să fie aşa. Aşa să fie! Amin!
Eu vreau *SĂ MOR* aici.	De o moarte care nu va putea să-mi fie decît un cîştig, deoarece viaţa a fost mai degrabă o pierdere. Vreau să mor faţă de o viaţă care simţea deja moartea pe care o purta în sine.
Eu vreau să mor *AICI.*	Aici şi nu în altă parte, acolo unde jertfa este plăcută lui Dumnezeu. Acolo unde Dumnezeul pe care L-am jignit şi supărat de atîtea ori este favorabil păcătosului.

Da, această propoziţie remarcabilă conţine în patru cuvinte tot ceea ce a lipsit din viaţa lui Ioab.

Da, Ioab, aici pe altar, mult mai devreme în viaţa ta, ar fi trebuit să mori faţă de tine însuţi.

Tu ar fi trebuit să trăieşti din altar sau, aşa cum zice apostolul Pavel, să trăieşti din Crucea Sa, să trăieşti din moartea Sa. Tu ar fi

trebuit să zici ca şi el: Port totdeauna în mine moartea lui Isus Cristos.

La moartea ta, Ioab, ai lăsat să ţi se crucifice carnea cu patimile ei, pe cînd planul lui Dumnezeu cu tine era ca lucrul acesta să se petreacă la convertire. Tu ar fi trebuit să cînţi această frumoasă cîntare încă din tinereţea ta: „Mort cu Cristos de bunăvoie..." Căci pe Crucea unde se lasă crucificat cu Domnul său pierde un om tot ceea ce are şi, după ce a pierdut totul, de acum nu mai are nimic de pierdut.

Dar Ioab nu s-a lăsat crucificat niciodată, sau doar parţial. Lucrul acesta i-a provocat toată viaţa numai neplăceri. Vrînd de atîtea ori s-o salveze în folosul lui, a sfîrşit prin a o pierde în întregime.

EU VREAU SĂ MOR AICI, aceasta este impresionanta şi frumoasa lecţie pe care ne-o lasă Ioab. Ca şi Samson, la moarte a omorît mai mulţi duşmani decît în timpul vieţii lui. În această clipă, Crucea lui Isus stă în faţa fiecăruia din noi. O, de-am putea toţi zice ca şi el:

EU VREAU SĂ MOR AICI!

Am ajuns aproape la încheierea studiului nostru despre viaţa lui Ioab. A fost o sarcină dificilă, pentru că personajul este în acelaşi timp enigmatic, neliniştitor şi atrăgător. Duhul Sfînt spune că aceste lucruri au fost scrise pentru învăţătura noastră.

Sunt sigur că de acum vă veţi aminti de Ioab, prinţ şi conducător în Israel, atunci cînd îl veţi întîlni în citirea voastră zilnică din Biblie. Cu toate acestea, scopul acestui studiu n-ar fi atins dacă Ioab ca atare ar ieşi prea mult în relief. Scriptura ne spune: „Cercetaţi toate lucrurile şi ţineţi ceea ce este bun". Privirile noastre să rămînă mai degrabă aţintite asupra lui David şi asupra Celui pe care Îl simbolizează el.

În capitolul 11 al epistolei către evrei, găsim galeria eroilor credinţei. Sunt acolo nume vestite, dar pentru ca nu cumva ochii să ni se oprească asupra unor oameni mari, textul se continuă cu aceste cuvinte: „Avînd privirile fixate ASUPRA LUI ISUS, Conducătorul şi

Desăvîrșitorul credinței". El rămîne singurul, Cel în care nu există nici o umbră și mișcare carnală și a Cărui viață era în întregime umplută de Duhul, însuflețită de Duhul și condusă de Duhul.

Tocmai ziceam că studiul nostru era aproape terminat. Acum trebuie să-l terminăm cu-adevărat.

În 2.Samuel 8:13 este scris: „David și-a făcut iarăși un nume bătînd în Valea Sării optsprezece mii de edomiți".

În 1.Cronici 18:12 este scris: „Abișai, fiul Țeruiei, a bătut în Valea Sării optsprezece mii de edomiți".

În Psalmul 60:2 este scris: „Ioab s-a întors și a bătut în Valea Sării douăsprezece mii de edomiți".

Aceeași victorie este atribuită de fiecare dată unui alt bărbat. David, este regele, Abișai eroul combatant, iar Ioab prințul și generalul armatei.

Aceasta ar vrea să spună că nimeni nu este uitat.

Și pentru a dovedi că fiecare își va primi într-o zi răsplata de la Domnul, este scris în 1.Cronici 16:28: „... Tot ceea ce fusese consacrat pentru întreținerea casei Domnului de către văzătorul Samuel, Saul, Abner și IOAB, FIUL ȚERUIEI..."

În cenușa încă caldă a vieții sale tumultuoase, unele din lucrările lui rezistaseră focului încercării. Ele erau argint, cîteva de aur, altele erau chiar pietre prețioase.

Să reținem mai ales lucrul acesta și să facem în așa fel ca pe temelia solidă a credinței noastre în Cristos să nu existe prea mult lemn, prea mult fîn sau prea multe paie pentru ziua scaunului de judecată al lui Cristos.

Ce minunat ar fi dacă printre lucrările noastre nu s-ar găsi nimic de calitate inferioară și avînd o valoare mică!